

JAMES REDFIELD

KEHANETLERİN
GİZEMİ

ALTIN KİTAPLAR

**ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ**

KİTABIN ORJİNAL ADI
YAYIN HAKLARI

©

©

THE SECRET OF SHAMBHALA
JAMES REDFIELD
ONK Telif Hakları Ajansı
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET
A.Ş.'ye aittir.

BASKI

1. BASIM / MAYIS 2000
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 21 - 0089 - 9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12

520 62 46 - 513 65 18

Faks: (0212) 526 80 11

[www. altinkitaplar. com](http://www.altinkitaplar.com)

[info @altinkitaplar. com.tr.](mailto:info@altinkitaplar.com.tr)

JAMES REDFIELD

**KEHANETLERİN
GİZEMİ**

TÜRKÇESİ
FATOŞ DİLBER

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

DOKUZ KEHANET

ONUNCU KEHANET

*Geçirecekleri evrimin çok daha bilinçli olacağına inandığım
Megan ve Kelly'nin kuşağına...*

TEŞEKKÜR

Ruhsal bilinçlenmenin evriminde birçok kahraman vardır. Bu bağlamda da dua-temenni ve olumlu düşünce konusunda bilimsel araştırmalarını herkesin anlayabileceği ve benimseyebileceği bir şekle dönüştüren Larry Dossey ile İnsan Bilimleri Enstitüsünde insan konusunda araştırmalarını sürdüren Marilyn Schlitz'e çok teşekkür ederim. Theodore A. Baroody ile Robert Young'a da sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Bu kitaba yaptıkları katkılarından ötürü Albert Gaulden, John Winthrop Austin, John Diamond ve Claire Zion'a teşekkür ederim. Ve her şeyin ötesinde inancını hiçbir zaman yitirmeyen eşim Salle Merrill Redfield'e çok teşekkür ederim.

YAZARIN NOTU

Dokuz Kehanet ve *Onuncu Kehanet*'i yazdığım da insan kültürünün artık tanımlanabilecek ve belgelenebilecek bir dizi algılamanın, yaşamsal ve ruhsal açıdan bir evrim geçirdiğine inanıyordum. O günden bugüne olanlar yalnızca bu inancımın derinleşmesine neden oldu.

Bizler, yaşam sahnelerinin hemen arkasında işlevini sürdüren yüksek düzeydeki ruhsal işlemin tam anlamıyla bilincine varırken ve bunu gerçekleştirirken materyalist dünya görüşünden uzaklaşmaya başladık.

Materyalist dünya görüşü yerine, gizemli rastlantılarla dolu bir yaşamın özlemine duymaya başladık ve bu dünyada kendimize özel bir yol çizmeye yönelerek kaderin ortaya çıkmaya başlaması gibi bir tür özel bilgiyi de ele geçirmenin yollarını aramaya başladık. Bu tür bir yaşam insanın kendi içinde yaşadığı bir tür dedektiflik öyküsüne benzer; ele geçirilen her ipucu kişiyi bir algılamadan diğerine götürür.

Kutsal gerçeğin içimizde bizi beklediğini keşfettik. Eğer bu bağı bulabilirsek yaşamlarımız çok daha yalın olacaktır. İnsanlara belli başlı ahlaki değerlerle davranarak ve yüreklerimizin sesini dinleyerek kaderimizi ve başarabileceğimiz misyonları ele geçirmeye başladık.

Aslında Onuncu Kehanet'le birlikte bu görüş açısı tarihle kültürü de içine almaktadır. Hepimiz tek bir amaca katılmak için başka bir yerden bu dünya boyutuna geldiğimizi biliyoruz. Bu tek amaç da yavaş yavaş, kuşaklar boyunca bu gezegende tam anlamıyla ruhsal bir kültür yaratmaktır.

Bu güçlü kavrama dört elle sarılırken bir yenisi On Birinci Kehanet karşımıza çıkmaktadır. Hayallerimizin gerçekleşmesinde düşüncelerimizin ve davranışlarımızın çok önemli bir payı olduğu yadsınamaz. Doğrusunu söylemek gerekirse anlayışın eşliğinde olduğumuza inanıyorum. Zihinsel kavramlarımızın, dualarımızın ve hatta gizli düşüncelerimizle niyetlerimizin yaşamdaki kişisel başarılarımızın yanı sıra diğer insanların da başarılarını etkilediğine inanıyorum.

Kendi deneyimlerimi ve çevremizde olup bitenleri temel alan elinizdeki bu kitap, farkına varmanın bir sonraki aşamasına ışık tutmak amacıyla kaleme alınmıştır. Bu kehanetin artık kendini iyice belli ettiğine, ben kişisel olarak yürekten inanıyorum. Bundan önceki kitaplarımda da değindiğim gibi bizlerin tek sorumluluğu, bildiklerimiz doğrultusunda yaşamak ve sonra da bildiklerimizi dünyaya yaymaktır.

James Redfield
1999 Yazı

İÇİNDEKİLER

1. AMAÇ ALANLARI
2. SHAMBHALA ÇAĞIRIYOR
3. ENERJİNİN OLUŞUMU
4. BİLİNCİN FARKINA VARILMASI
5. FARKINDALIĞIN BULAŞMASI
6. GEÇİT
7. SHAMBHALA'YA GİRİŞ
8. YAŞAMIN İŞLEVİ
9. KÖTÜLÜĞÜN ENERJİSİ
10. IŞIĞI GÖRME
11. SHAMBHALA'NIN GİZEMİ

Sonra kral Nebuchadnezzar şaşkınlık ve telaşla ayağa kalktı ve konuştu...

Üç adamı ateşe atmamış mıydık?

Bakın, ateşin üstünde dört adam yürüyor, ateş onları etkilememiş ve dördüncüsüye Tanrı'nın oğluna benziyor...

Meleğini yollayan ve kendisine inananlara, güvenenlere hizmetkârlarını gönderen Shadrach, Meshach ve Abednego'nun Tanrı'sı hepimizi kutsasın.

-Daniel

1

AMAÇ ALANLARI

Telefon çaldı. Gözlerimi telefona dikip baktım. Dikkatimin dağılmasını kesinlikle istemiyordum. Telefonun sesini duymaya çalıştım. Camdan dışarıya, ağaçlara ve dağ çiçeklerine bakarak evimin çevresindeki ormanın renk cümbüşü içine dalıp telefonun bir süre sonra kapanacağını ümit ettim.

Ama ısrarla çalmaya devam etti. Kafamın içinde, birinin benimle konuşmaya ihtiyacı olduğuna ilişkin belli belirsiz bir duygu belirdi. Uzanarak ahizeyi kaldırdım.

“Alo.”

“Benim, Bill,” dedi tanıdık bir ses. Tarım uzmanı olan Bill, bahçemin bakımı konusunda bana yardımcı olurdu. Evi benden yalnızca birkaç kilometre uzaktaydı.

“Bill, dinle. Seni daha sonra arayabilir miyim?” dedim. “Yetiştirmem gereken bir iş var.”

“Kızım Natalie’yle hiç karşılaşmadın, değil mi?”

“Anlayamadım.”

Karşılık gelmedi.

“Bill?”

“Beni iyi dinle,” diye karşılık verdi sonunda. “Kızım seninle konuşmak istiyor. Galiba çok önemli. Nasıl bildiğini bilmiyorum ama, kızım senin çalışmalarına hiç de yabancı değil. İlgi duyabileceğin bir yere ilişkin bazı şeyler biliyormuş. Tibet’in kuzeyinde bir yerlerden söz ediyor. Oradaki insanların çok önemli bir bilgiye sahip olduklarını söylüyor.”

“Kızın kaç yaşında?” diye sordum.

Bill gülerek, “On dört yaşında,” diye cevap verdi. “Ama son günlerde gerçekten de ilginç şeyler söylüyor. Bugün öğleden sonra basketbol maçından önce seninle konuşmak istiyor. Ne diyorsun?”

Tam olumsuz yanıt vermek üzereydim ki, birden kafamın içinde daha önce de beni uyaran o görüntü canlandı. Üstelik bu kez daha da belirgindi. Sanki genç bir kız evinin hemen yakınındaki büyük şelalenin civarında bir yerde benimle konuşuyordu.

“Peki,” dedim. “Öğleden sonra iki, iyi mi?”

“Harika,” diye karşılık verdi Bill.

Yürürken vadinin hemen karşısında kuzeyde yeni bitmiş bir ev gözüme ilişti. Bu yeni evle birlikte burada kırk ev oldu, diye geçirdim içimden. İki yıl içinde her şey ne kadar da değişmişti. Bu vadinin güzelliğinin artık kulaktan kulağa yayıldığını biliyordum ama, buranın birden bu denli dolacağını ya da olağanüstü doğal güzelliğinin bozulabileceğini aklıma bile getirmemiştim. Vadi, ulusal ormanın hemen yanıbaşındaydı, bize en yakın kasaba ise on mil ötedeydi. İnsanlardan oldukça uzakta bir yaşam sürdürüyorduk. Bu arazinin sahibi olan aile buranın huzurunu bozmamakta kararlıydı. Bu nedenle yeni evleri yamacın ötesinde inşa ediyorlardı. Evler gökyüzüne uzanan çam ağaçlarıyla çevriliydi.

Beni en fazla tedirgin eden unsur, komşularımın bu sessizliği ve huzur dolu ortamı yavaş yavaş bozmaya başlamalarıydı. Değişik meslek gruplarına dahil olan komşularım varlıklı ailelerdi. Pek çoğu da danışmanlık yapıyordu. Bu nedenle diledikleri zaman tatile çıkabilme olanakları olduğu için de buraya her an gelebilme olanakları vardı.

Ortak değer yargılarımız ise Onuncu Kehanet'iri tüm iyi yollarının aramızdaki ortak amaç, ideal ve ruhsallığı bir araya getirerek mesleklerimizin güçlenmesine neden olmasıydı. Bununla birlikte bu vadideki hiç kimse başkasının işine karışmaz, toplumla ortak bir görüş oluşturma gereksinimi duymadan kendi yaşamlarını sürdürmeyi yeğlerdi. Bu, özellikle farklı dini görüşlerdeki kişiler için geçerlidir. İşte bu nedenden ötürü de burada Buda, Yahudi, Katolik, Protestan ve İslam dininden birçok kişi yaşamaktadır. Bu gruplar arasında bir düşmanlık olmadığı gibi kimse kimseyle de ilgilenmemektedir.

Fakat çocuklarımız arasında, kent dışında yaşayan çocuklarda sıklıkla görülen sorunlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Bu nedenle vadimizdeki bu iletişimsizlik beni endişelendirmeye başlamıştı. Çocuklarımız gereğinden fazla yalnız kalıyor, video film ve oyun bağımlısı olmaya başlıyorlardı. Yaşadığımız bu sorunların çözülmesi için burada yeterince ailenin olmaması ve çocukların çok büyük bir yalnızlık içersinde büyümeleri beni endişelendirmeye başlamıştı.

Yol ilerde daralıyordu, kayalıkların arasında güçlükle ilerlemeye başladım. Biraz ilerledikten sonra, on yedinci yüzyılın sonlarında buraya avlanmak için gelen avcılarının adına Phillips'in Pınar'ı dedikleri pınardan gelen suyun sesini duydum. Suyun şarıl-tısına kulak vererek ilerlemeye devam ettim. Irmağın kenarında elma ağaçları vardı. Suyun kenarına yaklaşıp çömeldim. Tam su-

ya doğru uzanırken önümde duran tahta parçasını gördüm ve elimle ittim. Tahta parçası kımıldayarak kayaların arasındaki delikten içeri kaçıp gitti.

“Yılanmış!” diye haykırarak geri çekildim. Doğayla baş başa yaşamamanın hâlâ tehlikeli yanları vardı ama bunların avcı Phillips’in yüzyıllarca önce burada karşılaştığı tehlikelerle kıyaslanması elbette söz konusu olamazdı. O günlerde buraiarda dolaşan birinin bir panter sürüsüyle ya da daha kötüsü yabani domuz sürüleriyle karşı karşıya kaldığı bilinen bir gerçektir.

Bizim kuşağımızın ise çok daha farklı sorunlarla baş başa kaldığı anlaşıyor. Bunlar, kişinin yaşama karşı takındığı tavırlar ve iyimserlikle ümitsizlik arasındaki bitmek tükenmek bilmeyen savaşlardır. Son zamanlarda herkes Batı’nın yaşam tarzından artık vazgeçilmesi gerektiğini söylüyor. Bununla birlikte havanın gittikçe ısındığına, iklimlerin değiştiğine, ormanların ölmek üzere olduğuna ve teknolojinin çocuklarımızı çıldırtabilecek bir düzeye ulaştığına ilişkin sesler de yükselmekte.

İyimser kesimler ise bu görüşlere karşı çıkarak felaket tellallarının tarih boyunca görüldüğünü, tüm sorunlarımızın bu tehlikeleri üreten aynı teknoloji tarafından ortadan kaldırılabileceğini ve dünyanın henüz kendi potansiyeline yeni yeni ulaşmaya başladığını ileri sürmektedirler.

Durdum ve bir kez daha vadiye baktım. Dokuz Kehanet’in bu iki kutup arasında uzandığını biliyordum. Eğer bu kehanetler içten gelen samimi bir duyguyla kutsallığa doğru uzatılırsa ve aynı zamanda iyimserliğe dayanan ruhsal görüşe dayandırılırsa inancı ve insanlığı arttıran bir ortam ortaya çıkarılıp bu tüm dünyaya iletebilirdi.

Bir şey kesindi. Vizyonun gücü bir değişiklik yapacaksa bunun bu yeni bin yılda, yani hemen şimdi başlaması gerekmektedir.

dir. Bu gerçek beni hâlâ şaşırtmaktadır. Yalnızca yüzyılın değişmesini değil aynı zamanda yeni bin yılın başlamasına da tanık olabilmek bizlerin çok şanslı olduğunu kanıtlamaktadır bana göre. Peki ama buna tanık olmak için neden bizler seçilmişiz? Neden bizim kuşağımız? Bu noktada bizleri, daha ayrıntılı yanıtların beklediğini hissediyorum.

Natalie'nin pınarın kenarında bir yerlerde olabileceğini düşünerek bakışlarımı pınara çevirdim. İçgüdümlü beni yanıltmamıştı. Pınarın yanındaydı ama, ben onu sanki bir pencereden dışarı bakıyormuşum gibi görüyordum. Kafam iyice karışmıştı.

Natalie'lerin evine geldiğimde evde kimse yoktu. Kapıyı çaldım, açılmadı. Başımı evin sol tarafına çevirdiğimde bir şey dikkatimi çekti. Bill'in büyük sebze bahçesine uzanan taşlı yola ve bayırın hemen üstündeki çimenlere bakıyordum. Birden ışık mı değişmişti?

Olan biteni anlamaya çalışarak bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım. Çimenlerin üstünde sanki güneş bulutların arkasına geçmiş gibi ışığın değiştiğini görmüştüm ve hemen sonra da ışık çimenleri tekrar eskisi gibi aydınlatmıştı. Ne var ki, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Çimenlerde ilerledim ve çimlerin üstünde oturan genç kıızı gördüm. Uzun boylu ve siyah saçlıydı. Üzerinde takımının mavi üniforması vardı. Yanına yaklaşırken korkuyla yerinden sıçradı.

“Özür dilerim, seni korkutmak istemedim,” dedim.

Genç bir kızın yapabileceği gibi utangaç bir tavırla bakışlarını bir an için benden uzaklaştırdı. Ona kendimi tanıttım.

Tahmin ettiğimden çok daha olgun bakışlarla bana baktı.

"Burada kehanetleri yaşamıyoruz," dedi.

İyice şaşırmıştım. “Efendim?”

"Kehanetler. Onları burada yaşamıyoruz."

“Ne demek istiyorsun?”

Sert bir şekilde baktı. “Yani, bunları tam anlamıyla algılayamadığımızı söylemek istiyorum. Bilmemiz gereken daha birçok şey var.”

“Evet ama, bu o kadar da kolay değil...”

Durdum. On dört yaşındaki bir çocuğun benimle bu şekilde konuşabildiğine inanamıyordum. Bir an için öfkelendiğimi hissettim. Ama Natalie hemen o anda gülümsedi. Bu, tüm yüzüne yayılan bir gülümseme değil, daha çok dudaklarının kenarına takılı kalan bir gülümsemeydi. Kendimi toparlayarak ben de çimenlerin üstüne oturdum.

“Bu kehanetlerin gerçek olduklarını sanıyorum,” dedim. “Ama oluşumları o kadar da kolay değil. Bir hayli zaman alacak.”

Pes etmemekte direniyordu. “Ama bu kehanetlerle yaşayan birçok insan var artık.”

Başımı çevirip baktım. “Nerede?”

“Orta Asya’da. Kunlun Dağları’nda. Dağları haritada gördüm.” Heyecanlı bir sesle konuşmuştu. “Oraya gitmelisiniz. Bu çok önemli. Şu sıralar değişen bir şeyler var. Hemen şimdi oraya gitmelisiniz. Her şeyi kendi gözlerinizle görmelisiniz.”

Bunları söylerken yüzünde kırk yaşında birinin olgun ve otoriter ifadesi oluşmuştu. Gördüklerime inanmakta zorlanıyordum. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

“Oraya mutlaka gitmelisiniz,” diye yineledi.

“Natalie,” dedim. “Nereye gitmem gerektiğini anladığımdan emin değilim. Bu söylediğin yer neresi ve nasıl bir yer?”

Bakışlarını uzaklaştırdı.

“Haritada gördüğünü söylemiştin. Bana da gösterir misin?”

Sorumu duymazdan gelerek dalgın bakışlarını suya çevirdi. “Saat... saat kaç?” diye sordu alçak sesle.

“İkiyi çeyrek geçiyor.”

“Gitmem gerek.”

“Natalie, dur bekle, şu sözünü ettiğin yer...”

“Arkadaşlarımla buluşmam gerekiyor, maçımız var,” dedi.

“Geç kalmak istemiyorum.”

Hızlı adımlarla yürümeye başladı, koşarak yanına gittim. “Şu Asya’daki yerin tam olarak nerede olduğunu hatırlıyor musun?”

Başını hafifçe çevirip omzunun üstünden bana baktı. O anda, az sonra yapacağı basketbol maçından başka bir şey düşünmeyen on dört yaşındaki bir kız çocuğunun o saf yüz ifadesini gördüm.

Eve döndüğümde kafam iyice karışmıştı. Tüm bunlar ne demek oluyordu? İlgisizce çalışma masama baktım. Dikkatim iyice dağılmıştı. Daha sonra uzun bir yürüyüşe çıktım, sonra da derede yüzdüm. Bu gizemi çözmek amacıyla ertesi sabah erkenden Bill’e telefon etmeye karar verdim.

Sabaha karşı üç sıralarında anlayamadığım bir şey uykumdan uyandırdı beni. Oda karanlıktı. Odadaki tek ışık, tül perdelerin arasından sızan gecenin ışığıydı. Can kulağıyla çevreyi dinledim ama kurbağaların sesleriyle bir köpek havlamasının dışında hiçbir şey duymadım.

Genellikle kapıyı kilitlemezdim ama, o anda kalkıp kilitlemeyi düşündüm. Fakat hemen sonra da bu saçma sapan düşünceden kendimi kurtararak yeniden uyumaya çalıştım. Az önce uykulu gözlerle çevreme bakmamış olsaydım hemen derin bir uykuya dalacaktım. Pencerede farklı bir şey dikkatimi çekmişti. Dışarı her zamankinden daha aydınlıktı.

Yerimde doğrularak bir kez daha baktım. Tül perdenin aralığında içeriye kesinlikle daha fazla ışık giriyordu. Ayağıma pantolonumu geçirerek pencereye yaklaştım. Camı açtım. Olağandışı bir şey yoktu. Peki ama, o ışık nereden gelmişti?

Birden yatak odamın kapısının hafifçe vurulduğunu duydum. Evin içinde biri vardı.

“Kim var orada?” diye sordum düşünmeden.

Yanıt gelmedi.

Yatak odasından dışarı çıktım. Oturma odasına giden holde yürürken bir yandan da holdeki dolapta duran silahımı almayı düşünüyordum. Ama birden dolabın anahtarının yatağımın yanındaki komodinin çekmecesinde durduğunu hatırladım. Çaresizlik içinde yavaşça ilerledim.

Birden omzuma bir el dokundu.

“Şışşışt, benim Wil.”

Sesi tanıdım ve başımı evet dercesine salladım. Işığı açmak için elimi uzattığımda bana engel oldu, pencerenin yanına yaklaştı ve camdan dışarı baktı. Wil hareket ederken onu son gördüğümünden bu yana kendisinde bazı şeylerin değişmiş olduğunu hissediyordum. Davranışları eskiye oranla çok farklıydı, tavırlarında bir sıradanlık hissediliyordu.

“Nereye bakıyorsun?” diye sordum. “Neler oluyor? Ödümü patlattın.”

Camdan uzaklaşarak yanıma yaklaştı. “Seni görmem gerekiyordu. Her şey değişti. Başladığım yere geri döndüm.”

“Ne demek istiyorsun?”

Gülümsedi. “Bana kalırsa bunların zaten olması gerekiyor. Artık eskisi gibi diğer boyutlara giremiyorum. Enerjimi bir yere kadar yükseltebiliyorum ama, bu dünyadan uzaklaşamıyorum.” Bir an için bakışları dalgınlaştı. “Sanki Onuncu Kehanet’i anla-

mak için yaptığımız her şeyin yeniden gerçekleşmesi, ölümün deneyimlenmesi için geleceğe bir göz atış gibiydi ama artık bitti. Bundan sonra ne yaparsak bunları burada, bu dünyada yapmamız gerekiyor.”

“Onları tekrar yapmaya niyetim yok benim,” dedim.

Wil gözlerimin içine baktı. “Biliyorsun, insanların evrimi, farkında olma, rastlantılar ve içgüdülerle hareket etmek hakkında birçok bilgi aldık. Hepimize yeni bir vizyona sahip olma emri verildi. Ne var ki, bunu bu düzeydeyken gerçekleştiremeyeceğiz. Hâlâ tam bir bilgiye sahip değiliz, çok eksiklerimiz var.”

Bir an için duraksadıktan sonra konuşmasını sürdürdü. “Nedenini bilemiyorum ama, Asya’ya mutlaka gitmem gerektiğini biliyorum...Tibet’in yakınlarında bir yere gitmeliyim. Orada bilmeniz ve öğrenmemiz gereken bir şey var.”

Afallamıştım. Natalie de aynı şeyi söylemişti.

Wil bir kez daha pencereye yaklaşarak dışarıya baktı.

“Neden dışarı bakıp duruyorsun?” diye sordum. “Ve neden evden içeriye bir hırsız gibi girdin? Neden kapıyı çalmadın? Neler oluyor?”

“Büyük bir olasılıkla hiçbir şey,” diye karşılık verdi. “Bugün bir an için takip edildiğim duygusuna kapılmıştım. Ama, şimdi bundan emin değilim.”

Yanıma geldi. “Şu anda sana her şeyi açıklayamam. Aslında neler olup bittiğinden ben de tam olarak emin değilim. Ama Asya’da bulmamız gereken bir yer var. Ayın on altısında benimle Katmandu’daki Himalaya Oteli’nde buluşur musun?”

“Hey, dur bir dakika! Wil, burada yapmam gereken işlerim var. Yapmam gereken...”

Wil hiç kimsede olmayan o maceracı ve kesin kararlı yüz ifadesiyle bana baktı. “Pekâlâ,” dedi. “Eğer ayın on altısında ora-

da değilsen, gelmedin demektir. Ama eğer gelecek olursa son derece dikkatli olmanı istiyorum. Bir şeyler olacak.”

Bana seçme şansını vermek istiyordu ama, bir yandan da coşkuyla gülümsüyordu.

Hiç de memnun olmadığımı ifade edercesine bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Bunu yapmak istemiyordum.

Ertesi sabah, nereye gideceğimi Charlene'in dışında hiç kimseye söylememeye karar verdim. Tek sorunum, onun iş için ülke dışında olması ve ona ulaşamamamdı. Elektronik posta yollamanın dışında başka çarem yoktu.

Bilgisayarımın başına geçtim ve Charlene'e, elektronik posta yolladım. Aynı anda da her zamanki gibi İnternet'in güvenliğinden kuşku duyuyordum. Bilgisayar casusları birçok işyerinin ve hükümetin en gizli dosyalarını bile ele geçirebiliyorlardı. İnternet'in ilk kez, ülkenin belli başlı üniversitelerindeki araştırma merkezleriyle bağlantı kurabilmek için Savunma Bakanlığı tarafından oluşturulduğu düşünüldüğünde elektronik posta mesajlarına girmenin hiç de zor bir olay olmadığı açıkça ortaya çıkmıyor muydu? Acaba tüm İnternet sistemi denetlenebiliyor muydu? Saçmaladığıma karar vererek, başımı iki yana salladım. Milyonlarca mesajın arasında benim de bir mesajım vardı. Bununla kim ilgilenirdi ki?

Hazır bilgisayarın başına geçmişken Katmandu, Nepal'a gitmek için seyahat acentelerinden biriyle bağlantı kurdum ve ayın on altısı için kendime hem uçakta, hem de otelde yer ayırttım. İki gün içinde yola çıkmam gerekiyor, diye geçirdim içimden. Hazırlanmam için fazla zamanım yoktu.

Başımı iki yana salladım. Aslında bir yandan da Tibet'e gitmek için can atıyordum. Oranın dünyanın en güzel ve en gizemli yerlerinden biri olduğunu biliyordum. Ama bu ülke aynı zamanda Çin hükümetinin baskıcı denetimi altındaydı ve bu yüzden de Tibet'in tehlikeli bir yer olabileceğini hissediyordum. Oysa kendimi güvende hissedeceğim yerlere gitmeye kararlıyım. Serüvenlere atılmayacaktım. Kontrol edemeyeceğim her şeyden ve herkesten uzak kalacaktım. Planım bu doğrultuydu.

Wil bir şey söylemeden evime gelmiş ve aynı şekilde çıkıp gitmişti. Giderken de kafamın içinde binlerce sorunun oluşmasına neden olmuştu. Tibet'in yakınlarındaki bu yer hakkında acaba ne biliyordu? Ve neden bir genç kız bana oraya gitmem gerektiğini söylemişti? Wil çok dikkatli davranmıştı. Bu sorularımın yanıtlarını öğreninceye dek hep bir adım geride olacaktım.

Yolculuk günü gelip çatığında uzun uçak yolculuğu boyunca Frankfurt, Yeni Delhi ve Katmandu havaalanlarında pür dikkat dolaştım ama, önemli hiçbir şey olmadı. Himalaya Otelinde kaydımı kendi adıma yaptırdım. Eşyalarımı odama yerleştirdikten sonra aşağı inip oteli dolaştım sonra da lobideki lokantaya gittim. Wil'in her an içeri girebileceğini düşünerek kapıya yakın bir masaya oturdum ama, Wil gelmedi. Bir saat sonra havuza girme fikri aklıma gelince garsonlardan birini çağırarak havuzun nerede olduğunu sordum. Hava biraz serin ama güneşliydi. Temiz havanın yüksekliğe uyum sağlamama da yardımcı olabileceğini biliyordum.

Kapıdan dışarı çıktım ve havuzun L şeklindeki binanın kenarında olduğunu gördüm. Havuz düşündüğümünden daha kalabalıktı ama, nedense hemen hemen hiç kimse konuşmuyordu. Havuz başındaki masalardan birine otururken çevremdeki insanların çoğunun Asyalı, birkaçının ise Avrupalı olduğunu fark

ettim. Avrupalılar memleket hasreti çekiyor gibiydiler. Kaşlarını çatmış önlerindeki kâğıtları incelerken bir yandan da içkilerini yudumluyorlar, insanlarla göz göze gelmemeye özen gösteriyorlardı.

Birden orada ne aradığımı düşündüm. Katmandu'da bir otelin içine sıkışıp kalmıştım. Çevremde tek bir dost yüzü yoktu. Derin bir soluk alıp, Wil'in her zaman tetikte olmam gerektiğini söyleyen sözlerini hatırladım. Bu sözlerin, gizemli rastlantılar sayesinde kişinin hayatının bir an içersinde bambaşka bir yöne gidebileceği anlamına geldiğini düşündüm.

Bu gizemli akışın algılanmasında ruhsallığın yaşanmasında, insan hayatında var olan dramın arkasında daha derin bir şeylerin iş başında olduğunu biliyordum. Bu algılamanın dağınık yapısı her zaman sorun olmuştu; bizleri baştan çıkarmak için kısa bir süre karşımıza çıkar ve hemen sonra da yok olup gider.

Etrafıma bakınırken siyah saçlı, uzun boylu bir adamın otelden çıkarak bana doğru yaklaştığını gördüm. Üstünde keten pantolon ve beyaz bir kazak vardı. İkiye katlanmış gazetesini koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Havuza uzanan yoldan geçip hemen sağımdaki masaya oturdu. Gazetesini açarken başını kaldırıp bana baktı ve gülümseyerek selam verdi. Daha sonra da garsonlardan birini çağırarak su istedi. Asyalıydı ama İngilizcesi kusursuzdu.

Garson suyu getirdiğinde hesabı imzaladı ve sonra da gazetesini okumaya başladı. Bu adamda insanı anında kendisine çeken bir elektrik vardı ama, bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Çevresine enerji saçıyordu. Başını arada sırada gazetesinden kaldırıyor ve yüzüne yayılan çekici gülümsemesiyle çevresine bakıyordu. Bir ara bakışları tam yanımda duran asık yüzlü bir adamla karşılaştı.

Asık yüzlü adamın hemen bakışlarını çekeceğini düşünüyordum ama, o siyah saçlı adama gülümsedi ve Nepal dili gibi bir lisanla konuşmaya başladılar. Çok şaşırmıştım. Hatta bir ara ikisi de kahkahalarla güldü. Yan masadakiler de bu konuşmaya katıldı ve içlerinden birinin söylediği bir şeye hepsi birden gülmeğe başladı.

Onları ilgiyle ve dikkatle izliyordum. Burada bir şeyler oluyor, diye geçirdim içimden. Çevremdekilerin ruh hali değişiyordu.

“Aman Tanrım,” dedi siyah saçlı adam bana bakarak. “Bunu gördünüz mü?”

Başımı çevirdiğimde herkes tekrar kendi kitabının ya da gazetesinin başına dönmüştü. Gazetede bir yazıyı işaret ederek sandalyesini yaklaştırdı.

“Yeni bir dua araştırması yayınlamışlar,” dedi. “Ne kadar da ilginç.”

“Ne bulmuşlar?” diye sordum.

“Tıbbi sorunları olan kişiler için duanın etkisini araştırıyorlardı. Araştırmalar sonuçlanmış. Buna göre; kendilerine düzenli olarak dua edilen hastalar, başkalarının kendileri için dua ettiğinin farkında olmasalar da diğer hastalara oranla çok daha çabuk iyileşiyorlar ve hastalıklarında diğerlerine oranla çok daha az komplikasyonlarla karşılaşmışlar. Artık duanın gücünün yadsınamaz bir gerçek olduğu açıkça ortaya çıktı. Bir şey daha bulmuşlar: En etkili duanın istek üzerine değil olumlu ifadeyle oluştuğunu saptamışlar.”

“Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim.”

Cam gibi mavi gözlerini bana dikmiş bakıyordu. “İki tür duayı incelemek için bir araştırma başlatmışlar. Birincisi; salt Tanrı’ya ya da kutsal kişiye, hastaya yardım etmesi için yalvarmak. Diğeri ise olumlu ifadeleri, iman ve inançla, yardıma ihtiyacı olan

kişiyi yardım etmesi için Tanrı'ya yakarmak. İkisi arasındaki farkı görebiliyor musunuz?"

"Hâlâ emin değilim."

"Tanrı'nın araya girmesi, olaya karışması için edilen bir dua, Tanrı'nın araya girebileceği varsayılır ama, Tanrı dileğimizi yeri ne getirmek isterse. Buna göre bizim istiyor olmamız dışında başka hiçbir özelliğimiz yoktur. Oysa bir diğer dua biçiminde Tanrı'nın hazır ve istekli olduğu ama, dileğin kabul edilip edilmemesi inancımızın ne denli kuvvetli olduğuyla orantılı olarak değerlendirilir. Dolayısıyla dualarımızın mutlaka bu inancı yansıtmaması ve dile getirmesi gerekmektedir. Yapılan araştırma da zaten bu tür duaların en etkili dualar olduklarını kanıtlamaktadır."

Başımı evet dercesine salladım. Anlamaya başlıyordum.

Adam derin düşüncelere dalmışcasına bakışlarını benden uzaklaştırdı ve bir süre sonra konuşmasına tekrar devam etti. "İncil'deki tüm önemli dualar istekler değil olumlu ifadelerdir. Tanrı'ya edilen duayı düşünün. 'Cennetteki gibi dünyada da her şeyi yaptın. Bugün de bize ekmeğimizi ver ve günahlarımızı bağışla,' diye başlar, değil mi? Lütfen bize biraz yemek ver ya da lütfen bizleri bağışla demez. Bütün bunlar bu olayların zaten gerçekleşmek üzere olduklarını söylemektedir ve bizler de inançlarımızla zaten bu olayları gerçekleştiririz."

Soru sormamı beklercesine bir kez daha duraksadı, hâlâ gülümsüyordu.

Güldüm. Onun bu neşeli ruh hali bana da geçmişti.

"Bazı bilim adamlarının ileri sürdükleri teoriye göre," diye sürdürdü konuşmasını. "Bu bulgular başka bir şeyi, yaşayan herkes için çok önemli olabilecek başka bir şeyi de ima etmekte. Beklentilerimiz, inançlı dualarımız sayesinde gerçekleşiyorsa o zaman hepimiz her an bu dünyaya dua enerjisinin gücünü yan-

sıtıyoruz demektir. Bunun ne denli doğru olduğunu görebiliyor musunuz?”

Karşılık vermemi beklemeden konuşmasını sürdürdü. “Dua eğer beklentilerimize, inançlarımıza dayanan olumlu bir ifadeyse o zaman tüm beklentilerimizin dua niteliğinde etkileri vardır demektir. Aslında hepimiz farkında olmadan sürekli olarak hem kendimiz, hem de başkalarının geleceği için dua etmekteyiz.”

Sanki bir bomba patlatmışcasına dönüp bana baktı.

“Düşünebiliyor musunuz?” diye devam etti. “Bilim artık dinlerin anlaşılması en güç ve gizli anlamları olan savlarını bile onaylamaya başladı. Başımıza gelen bütün olaylarda bizlerin zihinsel ve ruhsal etkileri vardır. Kutsal kitaplarda, inancın dağları yerinden oynatabilecek kadar güçlü olduğuna ilişkin yazılanları hatırlayın. Bu yetenek, hayattaki gerçek başarının, gerçek toplumu yaratmanın olamaz mı?” Sanki söylediklerinden daha fazlasını biliyormuş gibi gözleri parıladı. “Bunun nasıl işe yarayacağını artık öğrenmemizin zamanı geldi.”

Adama gülümsemeye başlamıştım. Söyledikleri ilgimi çekmişti. Havuzun etrafında bulunanların ruhsal durumlarının değişmesi karşısında hâlâ şaşkındım. O anda birinin bize baktığını hissettim. Giriş kapısındaki havuz görevlilerinden biri bana bakıyordu. Bakışlarımız karşılaştığında, adam gözlerini benden kaçırdı ve asansörlere doğru yürümeye başladı.

“Affedersiniz, efendim,” dedi biri.

Başımı çevirip baktığımda elinde bir tepsi olan garsonu gördüm.

“Acaba soğuk bir şey içmek ister misiniz?”

“Hayır... Teşekkür ederim,” diye karşılık verdim. “Biraz daha bekleyeceğim.”

Giriş kapısına baktığımda görevliyi göremedim. Başımı uzatıp baktım, yoktu. Sonunda yanımda oturan siyah saçlı adama bakmak için başımı çevirdiğimde onun da orada olmadığını gördüm. O da gitmişti.

Yerimden kalkarak, ilerdeki masada oturan adamın yanına yaklaştım ve elinde bir gazete olan adamı görüp görmediğini sordum. Başını iki yana sallayarak görmediğini söyledikten sonra bakışlarını benden uzaklaştırdı.

Öğleden sonra bütün zamanımı odamda geçirdim. Havuz başında yaşadıklarım şaşırtıcıydı. Dualar hakkında benimle konuşan adam kimin nesiydi? Bu bilgiye paralel olarak başka bir bilgi söz konusu olabilir miydi? Havuz görevlisi neden gözlerini dikmiş bana bakıyordu? Ve Wil neredeydi?

Uzun bir süre uyumuşum. Kalktıktan sonra, oteldeki müşterilerin aralarında konuşurlarken duyduğum bir lokantaya gitmek üzere otelden çıktım. Lokanta otelden birkaç blok ötedeydi. Yürümeye karar verdim.

Lokantanın adresini sorduğumda, otelin kapı görevlisi, "Buraya çok yakın. Güvenli bir yerdir," demişti. "Beğeneceksiniz."

Akşamın alacakaranlığında otelden dışarı çıktım. Bir yandan da Wil'i arıyordum. Cadde kalabalıktı. İnsanların arasına karıştım. Lokantaya geldiğimde bana, yemek salonuyla sokağı ayıran tel örgünün hemen yanındaki köşe masayı verdiler. Orada bir saatten fazla kalarak yemeğimi yedim, gazetemi okudum.

Bir süre sonra içimde bir tedirginlik hissettim. Yeniden izlenildiğim duygusuna kapılmıştım ama, beni kimin izlediğini bir türlü çıkaramıyordum. Lokantadaki diğer masalara baktım fakat, kimsenin benimle ilgilendiği yoktu. Yerimden kalkarak tel örgü-

nün ötesindeki sokağa baktım. Yine kimseyi göremedim. Bu tedirginlik duygusundan kendimi kurtarmaya çalışarak hesabı ödedim ve yürüyerek otele geri döndüm.

Otelin girişine yaklaştığımda yaklaşık iki metre uzağımda soldaki çalılıarın kenarında duran bir adam gözüme ilişti. Bakışlarımız karşılaştığında adam bana doğru bir adım attı. Bakışlarımı uzaklaştırdım ve adam tam yanımdan geçerken birden onun, o gün havuz başındaki görevli olduğunu fark ettim. Ne var ki, üstünde otel üniforması yoktu; kot pantolon, mavi gömlek ve lastik ayakkabılar giymişti. Bakışları son derece ciddiye. Yaklaşık otuz yaşlarındaydı. Adımlarımı hızlandırdım.

“Affedersiniz, efendim,” diye seslendi arkamdan.

Yürümeye devam ettim.

Otelin kapı görevlisinin beni görebileceği bir yere kadar gittikten sonra dönüp sordum. “Ne istiyorsun?”

Hafifçe eğilip beni selamladıktan sonra yanıma yaklaştı. “Burada buluşmam gereken kişinin siz olduğunuzu sanıyorum. Bay Wilson James’i tanıyorsunuz, değil mi?”

“Wil mi? Evet, elbette tanıyorum. Kendisi nerede?”

“Gelemedi. Onun yerine benim, sizinle buluşmamı istedi.” Elini uzattı, istemeye istemeye sıktım ve adımları söyledim.

“Benim adım da Yin Doloe,” diye karşılık verdi.

“Bu otelde mi çalışıyorsun?”

“Hayır, özür dilerim. Bir arkadaşım burada çalışıyor. Çevreye göz atabilmek için onun üniformasını ödünç almıştım. Orada olup olmadığınızı öğrenmek istemişim.”

Dikkatle ona baktım. İçgüdülerim onun doğru söylediğini söylüyordu. Ama bu gizem de neydi? Havuz başında beni gördükten sonra neden doğruca yanıma gelip kendini tanıtmamıştı?”

"Wil neden gecikti?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bana sizinle buluşmamı ve sizi Lhasa'ya götürmemi söyledi. Bana kalırsa bizimle orada buluşmayı tasarlıyor."

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. Olaylarda sanki bir uğursuzluk var gibiydi. Tekrar Yin'e baktım. "Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum. Wil neden beni aramadı?"

"Aramayışının çok önemli bir nedeni olduğuna eminim," diye karşılık verdi Yin, bana doğru bir adım atarak. "Sizi getirmem için Wil çok ısrar etti. Size ihtiyacı var."

Yin'in gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. "Yarın yola çıkabilir miyiz?"

"Önce şunu yapalım," dedim. "İçeri gel, oturup konuşalım."

Bir şeyden korkuyormuş gibi tedirginlikle etrafına baktı. "Lütfen efendim, yarın sabah sekizde burada olacağım. Wil uçak biletinizi ve vize işlemlerinizi halletti bile." Gülümsedi ve karşı çıkacak bir şey söylememe izin vermeden hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Saat 7.55'de elimde küçük bir çantayla otelin lobisinden dışarı çıktım. Otel yönetimi eşyalarımı saklamayı kabul etmişti. Garip ve ters bir şey olmazsa bir hafta içinde geri dönmeyi planlıyordum. Eğer bir aksilik çıkacak olursa hemen geri dönecektim.

Yin tam randevu saatinde eski bir Toyota ile otelin kapısına yaklaştı ve birlikte havaalanına doğru yola çıktık. Yol boyunca bana karşı çok saygılıydı ama, Wil'in nerede olduğu ve benimle neden buluşmaya gelmediği konusunda ağzından hiçbir şey alamadım. Bir an için Yin'in nasıl bir tepki vereceğini görmek amacıyla; Natalie'nin Orta Asya'daki o gizemli yere ilişkin anlat-

tıklarıyla Wil'in sessizce yatak odama girdiği gece söylediklerini anlatmayı düşündüm. Ama sonra hemen vazgeçtim. Yin'i yakından izlemenin ve havaalanında olayların nasıl gelişeceğini görmenin daha iyi ve akıllıca olacağına karar verdim.

Biletimizi alırken Wil'in gerçekten de benim için Lhasa'ya gidecek uçakta önceden yer ayırttığını fark ettim. Çevreme bakındım. İçinde bulunduğum durumu kabullenmeye çalışıyordum. Aslında olağandışı bir şey yoktu. Yin neşeli neşeli gülümsüyordu. Ne var ki, biletleri kesen görevli kadın oldukça asık yüzlüydü ve İngilizcesi hiç iyi değildi. Kendisini birine benzetiyordum. Pasaportumu görmek istediğinde, içimde yoğun bir tedirginlik hissederek kaşlarımı çatıp baktım. Kadın biletimi vermekten vazgeçercesine kaşlarını çatarak yüzüme dik dik baktı.

Yin yavaşça yanıma yaklaşarak görevliyle kendi dilinde sakın ve yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı. Birkaç dakika sonra kadının yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. Bir daha bana asla bakmadı ama Yin'le yumuşak bir sesle konuşmayı sürdürdü. Az sonra da Yin'in söylediği bir şeye kahkahalarla güldü. Birkaç dakika sonra elimizde biletlerimiz ve biniş kartlarımızla uçağa bineceğimiz kapının yakınlarındaki bir kahvede oturmuş kahvelerimizi yudumluyorduk. Çevreyi yoğun bir sigara dumanı kaplamıştı.

"Çok öfkelisiniz," dedi Yin. "Ve enerjinizi hiç de iyi kullanmıyorsunuz."

Şaşırmıştım. "Neden söz ediyorsun?"

Sevecenlikle baktı. "Bilet kesen görevlinin içinde bulunduğu ruhsal durumu değiştirmesi için ona hiç yardımcı olmadınız demek istiyorum."

Sözü nereye getireceğini hemen anlamıştım. Peru'da Sekizinci Kehanet, karşınızdaki kişinin yüzüne odaklaşarak ruh halini değiştirme yöntemi olarak açıklanmaktaydı.

"Kehanetleri biliyor musun?" diye sordum.

Yin bakışlarını yüzümden ayırmadan başını evet anlamında salladı. "Evet," dedi. "Ama dahası var."

"Enerji vermek o kadar kolay bir iş değil," dedim kendimi savunurcasına.

Yin kararlı bir sesle konuştu. "İsteyerek ya da istemeyerek onu enerjinizle zaten etkiniz altına aldığınızın farkında olmalısınız ama. Önemli olan alanınızı... Alanı nasıl oluşturacağınız." Yin doğru sözcüğü bulmakta zorlanıyordu. "Amaç alanı," dedi sonunda. "Dua-temenni alanınız."

Dikkatle ona baktım. Yin duayı siyah saçlı adamın açıklamaya çalıştığı gibi açıklıyordu.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Enerjiyle ruh halinin düşük olduğu bir oda dolusu insanın arasında hiç bulundunuz mu? Sonra birdenbire odaya biri girer ve herkesin enerjisi yükselir. Hiç böyle bir şey yaşadınız mı? Odaya giren bu kişinin enerjisi, kendisinden önce hareket ederek diğerlerinin enerjilerine dokunur."

"Evet," dedim. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Bakışları beni etkiliyordu. "Shambhala'yı bulacaksınız. Bunu bilinçli olarak nasıl yapmanız gerektiğini öğrenmelisiniz."

"Shambhala mı? Neden söz ediyorsun sen?"

Yin'in yüzü birden bembeyaz oldu. Yüzünde utanç dolu bir ifade belirdi ve başını iki yana salladı. Haddini aşmış ve gereğinden fazla konuşmuş gibi dudaklarını ısırды.

"Aldırmayın," dedi alçak bir sesle. "Bunu açıklamak bana düşmez. Bunu Wil'in yapması gerekiyor." Yolcular kapının önünde kuyruk olmuşlardı. Yin yerinden kalkarak kuyruğa girdi.

Beynimi zorluyor "Shambhala" sözcüğünün anlamını çözmeye çalışıyordum. Sonunda hatırladım. Shambhala, Tibetli Bu-

distlerin mistik topluluğuydu, Shangri-La hakkındaki öyküler buna dayandırılırdı.

Yin'in bakışlarını yakaladım. "Şu efsanevi yer, değil mi?"

Yin biniş kartını görevliye uzattı ve içeri girdi.

Lhasa'ya giderken uçakta Yin'le farklı yerlerde oturduğumuzdan düşünme fırsatı elde etmiştim. Tek bildiğim, Shambhala'nın Tibetli Budistler açısından çok önemli olduğuydu. Eski kitabelerde Shambhala altın ve elmaslarla süslü kutsal bir kent olarak tanımlanıyordu. Lama ve uzmanlarla dolu olup kuzey Tibet'in ya da Çin'in ıssız bölgelerinde bir yerlerde bulunuyordu. Budistlerin çoğu son zamanlarda Shambhala'dan artık gerçek bir mekân olarak değil de zihnin ruhsal durumu olarak simgesel sözcüklerle söz ediyorlardı.

Önümdeki koltuğun gözünde bulunan Tibet'le ilgili dergilerden birini alarak sayfalarını çevirmeye başladım. Kuzey'de Çin ve Hindistan'la güneyde ise Nepal'in arasında uzanan Tibet, altı bin fitten daha alçak birkaç yerleşim bölgesi olan geniş bir ova gibiydi. Güney sınırında Everest Dağı'yla Himalayalar, kuzey sınırında ise Çin sınırının hemen yanında Kunlun Dağları yer alıyordu. Arada da derin vadiler, vahşi ırmaklar ve birçok kayalık tunduralar vardı. Haritada doğu Tibet'in nüfusu daha kalabalık gözükürken kuzey ve batı bölgeleri dağlık, dağınık yerleşim bölgelerinin yer aldığı alanlar olarak gösterilmişti.

Görünüşe bakılırsa batı Tibet'te sadece iki önemli yol vardı, bunlardan biri genellikle kamyonların geçtiği kuzey yolu, diğeri ise Himalayalar'ın eteklerinde bulunan Everest ve Manasarovar Gölü ile Kailash Dağı ve mistik Kunlun Dağları'nda yer alan kutsal alanlara gitmek için tüm bölgedeki yolcuların kullandığı yoldu.

Başımı dergiden kaldırdım. Otuz beş bin fitte uçarken dışardaki ısıнын ve enerjinin değişmekte olduğunu hissetmeye başlamıştım. Aşağıda, masmavi gökyüzüne doğru uzanan dorukları karlı Himalayalar görünüyordu. Tibet hava boşluğuna girdiğimizde dünyanın çatısı, karlar ülkesi Everest Dağı'nın hemen üstünde uçuyorduk. Burası meraklı seyyahların asla vazgeçemediği yerler arasındadır. Aşağıya yeşil vadilere ve dağlarla çevrili kayalık ovalara baktığımda bu mistik görünüm karşısında tüylerimin ürperdiğini hissettim. Böylesine muhteşem bir yerin totaliter bir yönetim altında bulunması çok kötüydü. Burada, acaba ne arıyorum, diye geçirdim içimden.

Dört sıra arkamda oturan Yin'e dönüp baktım. Onun bu kadar sıkı ağızlı olması canımı sıkıyordu. Dikkatli olacağıma ilişkin kendi kendime bir kez daha söz verdim. Tam bir açıklama almadan Lhasa'dan öteye gitmemeye karar verdim.

Havaalanına indiğimizde Yin'e, Shambhala'ya ilişkin sorular sormaya devam ettim, ama o bana tüm bunlara Wil'in yanıt vereceğini ve kısa bir süre sonra onunla buluşacağımızı söyledi. Bir taksiye binerek Wil'in bizi beklediği kent merkezindeki otele doğru yola koyulduk.

Yin bana bakıyordu.

"Ne var?" diye sordum.

"Yükseklığe uyum sağlayıp sağlamadığınızı anlamaya çalışıyordum," diye karşılık verdi. "Lhasa denizden on iki bin fit yüksektedir. Bir süre kendinizi yormamaya çalışın."

İlgisinden memnun olmuş gibi başımı hafifçe salladım ama, ben eskiden beri yüksekliğe zaten kolayca uyum sağlayabiliyordum. Yin'e tam bundan söz edeceğim sırada, ilerdeki kaleye benzeyen büyük ve yüksek yapı gözüme ilişti.

“Bu, Potala Sarayı,” dedi Yin. “Görmenizi istedim. Dalai Lama sürgüne gönderilmeden önce burayı kışlık evi olarak kullanıyordu. Şimdi de Tibet halkının Çin işgaline karşı direnişini simgeliyor.”

Bakışları dalgınlaştı ve taksi otelin önünde duruncaya kadar bir daha da konuşmadı.

“Wil gelmiş olmalı,” dedi taksinin kapısını açarken Yin. “Siz arabada bekleyin. Ben gidip kaydınızı yaptırayım.”

Otele girmesi gerekirken birden durdu ve otelin giriş kapısına baktı. Ben de aynı yöne baktım. Sokak Tibetliler ve birkaç turistle doluydu ama olağandışı bir şey yoktu. Otelin hemen yanındaki köşede duran kısa boylu Çinli bir adam gözüme ilişti. Elinde bir gazete vardı ama dikkatli gözlerle çevreyi tarıyordu.

Yin adamın durduğu köşenin karşı tarafındaki sokağa baktı. Sokak, park edilmiş arabalarla doluydu. İçinde takım elbiseler giymiş birkaç kişinin oturduğu arabayı gördü.

Dikiz aynasından bizleri tedirginlikle izleyen taksi şoförüne bir şeyler söyleyerek arabaya atladı ve şoför hızla gaza bastı. Diğer arabadaki takım elbiseli adamların kendisini görmemesi için hafifçe eğildi.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Yin beni duymazdan gelerek şoföre sola sapmasını ve sonra da kentin merkezinden uzaklaşmasını söyledi.

Hızla Yin’in koluna yapıştım. “Yin, neler oluyor? O arabadaki adamlar da kim?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi. “Ama Wil burada değil. Gidebileceği bir yer daha var. Ama önce takip edilip edilmediğimize bir bak.”

Yin taksi şoförüne talimat yağdırırken ben de başımı çevirip arkaya baktım. Arkamızda birkaç araba vardı ama o kahve-rengi araba görünürde yoktu.

“Takip ediliyor muyuz?” diye sordu Yin başını hafifçe arkaya çevirerek.

“Hayır, sanmıyorum,” diye karşılık verdim.

Yin’in ellerinin titrediğini fark ettiğimde ona bir kez daha nelerin olup bittiğini sormak üzereydim. Dikkatle yüzüne baktım. Rengi solgundu ve ter içinde kalmıştı. Çok korktuğu belli oluyordu. Onun bu hali beni de korkuttu.

Ağzımı açmama fırsat kalmadan Yin, taksi şoförüne arabayı park etmesi için uygun bir yer gösterdi ve aynı anda el çantamı hızla kaparak arabadan indi. Kendisini izlememi işaret ederek ara sokaklardan birine saptı. Kendimizi dar bir sokakta bulduk. Bir süre yürüdükten sonra bir binaya yaslanarak soluk almadan öylece durduk. Gözlerimizi taksiden indiğimiz yerden ayırmadan bekledik. İkimiz de konuşmuyorduk.

Takip edilmediğimizi anlayınca Yin yandaki binanın kapısına vurdu. Kapı açıldı ama ortalıkta kimse görünmüyordu.

“Burada bekle,” dedi Yin kapıyı iterek. “Hemen döneceğim.”

Sessizce binadan içeri girdi ve kapıyı kapattı. Kapının kilitlendiğini duyduğumda birden paniğe kapıldım. Şimdi ne olacaktı? Yin çok korkmuştu. Beni burada mı bırakacaktı? Dar sokaktan kalabalık caddeye doğru baktım. İşte aslında en çok bundan korkuyordum. Birileri Yin’i ve belki Wil’i de arıyorlardı ve ben nelerle karşılaşacağımı bilemiyordum.

Belki de Yin’in bir daha geri dönmemesi en iyisi olacak, diye geçirdim içimden. Böylece ben de sokaklardaki kalabalığın arasına karışarak havaalanına geri dönebilirdim. Eve geri dönmeyenin dışında yapacağım başka bir şey yoktu.

Kapı birden açıldı ve Yin dışarı çıktı. Sonra da kapı yavaşça kapanarak kilitlendi.

“Wil bir mesaj bırakmış,” dedi. “Hadi gel.”

Dar sokakta yürümeye başladık. İki büyük çöp tenekesinin arasına gizlendiğimizde Yin cebinden çıkardığı zarfı açtı ve içindeki kâğıdı çıkardı. Notu okuduğu sırada dikkatle onu izliyordum. Yüzü kireç gibi olmuştu. Bitirdiğinde notu bana uzattı.

“Ne yazıyor?” diye sordum, kâğıdı hızla elinden alırken. Nota baktığımda Wil’in el yazısını hemen tanımıştım.

Yin, Shambhala’ya girmemize izin verildiğini biliyorum. Ama zaman yitirmeden yola çıkmalıyım. Amerikalı dostumuzu getirebildiğin yere kadar götürebilmen çok ama çok önemli. Dakininin sana yol göstereceğinden eminim.

Wil

Bir an için bakışlarını bana çevirip sonra da uzaklaştıran Yin’e baktım. ‘Shambhala’ya girmemize izin verildi,’ demekle ne demek istiyor? Mecazi olarak değil mi? Oranın gerçek olduğunu düşünmüyor, değil mi?”

Yin gözlerini yerden kaldırmadan, “Wil elbette oranın gerçek olduğunu düşünüyor,” diye fısıldadı.

“Ya sen?”

Bakışlarını yerden kaldırdı, omuzlarında sanki tüm dünyanın ağırlığını taşıyormuş gibiydi.

“Evet... evet...” dedi. “Ne var ki, birçok kişi bırak oraya gitmeyi, Shambhala’nın varlığını bile algılayamıyor. Ama elbette sen ve ben...” Sustu.

“Yin,” dedim kararlı bir sesle. “Neler oluyor? Bilmem gerekiyor. Bana anlatmak zorundasın. Wil şu an nerede ve ne yapıyor? Otelde gördüğümüz adamlar kimdi?”

Yin bir an gözlerime baktıktan sonra konuşmaya başladı. “Onların Çin haberalma teşkilatının elemanları olduğunu düşünüyorum.”

“Ne?”

“Onların burada ne aradıklarını bilemiyorum. Ama Shambhala hakkındaki tüm konuşmalardan ve eylemlerden ötürü tedirgin oldukları anlaşılıyor. Buradaki lamaların çoğu bu kutsal yerde bazı şeylerin değişmekte olduğunun farkında. Zaten uzun zamandan beri bu konular tartışılıyor.”

“Nasıl bir değişiklik?”

Yin derin bir soluk aldı. “Bunları Wil’in açıklamasını istiyordum... Ama sanırım artık açıklamam gerekiyor. Öncelikle Shambhala’nın ne olduğunu anlamalısın. Shambhala’daki insanlar da bizler gibi yaratıklardır, bu kutsal yerde doğdular ama onlar daha yüksek evrimsel yeteneklere sahipler. Bütün dünya adına enerjinin ve vizyonun ele geçirilmesine yardım ediyorlar.”

Onuncu Kehaneti düşünerek bakışlarımı uzaklaştırdım. “Onlar bir tür ruhsal rehberler mi?”

“Düşündüğün bağlamda değil,” diye karşılık verdi Yin. “Aile üyeleri ya da ölümden sonraki boyuttan bize yardım eden ruhlar değiller. Bu dünyada, burada yaşayan insanlar onlar. Shambhala’da yaşayanlar olağanüstü bir topluluk oluşturmuş durumdalar ve gelişmenin en yüksek düzeyinde yaşarlar. Dünyanın geri kalanının başarması gereken şeyin somut örnekleridirler.”

“Nerede bu Shambhala?”

“Bilmiyorum.”

“Bütün bunlara şahit olan birini tanıyor musun?”

“Hayır. Küçük bir çocukken bir gün Shambhala’ya gideceğini söyleyen yüce bir lamadan ders almıştım. Kutlamalardan bir süre sonra da yola çıkmıştı.”

“Shambhala’ya ulaştı mı?”

“Bunu kimse bilmiyor. Gitti ve bir daha da onu Tibet’te gören olmadı.”

“O zaman Shambhala diye bir yerin var olup olmadığından kimse emin değil.”

Yin kısa bir an sustuktan sonra konuşmasını sürdürdü. “Efsanelere kulak verdiğimizde...”

“Neden çoğul konuştun?”

“Sadece şu kadarını söyleyebilirim: Efsaneler, geçmişte Shambhala’ya ulaşmak için çaba gösteren kişiler tarafından bizlere bırakılmıştır. Bunlar çok eskidir.”

Yin tam bir şey söylemek üzereyken ne olduğunu bilmediğimiz bir şey dikkatimizi çekti. Dikkatle caddeye doğru baktık ama kimseyi göremedik.

“Burada bekle,” dedi Yin.

Bir kez daha kapıyı vurdu ve yavaşça içeri süzüldü. Kısa bir süre sonra telaşla dışarı çıkarak eski ve tozlu bir cipin yanına yaklaştı. Aracın kapısını açtı ve eliyle gelmemi işaret etti.

“Hadi,” dedi. “Acele etmeliyiz.”

2

SHAMBHALA ÇAĞIRIYOR

Yin arabayı Lhasa'nın dışına doğru sürerken ben de dağlara bakıyor ve bir yandan da Wil'in gönderdiği notla ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Neden tek başına gitmeye karar vermişti? Ve sözünü ettiği bu *dakiniler* de kimin nesiydi?Yin'e tam bunu sormaya hazırlanırken birden karşımızdaki kavşakta Çin ordusuna ait askeri kamyonların durduğunu gördüm.

Gördüklerim beni oldukça tedirgin etmişti, tüm bedenim gerildi. Burada ne arıyordum? Haberalma teşkilatının elemanlarını kısa bir süre önce Wil'le buluşmamız gereken otelin hemen dışında görmüştük. Büyük bir olasılıkla bizleri arıyorlardı.

"Bir dakika bekle, Yin," dedim. "Havaalanına gitmek istiyorum. Bütün bu olanlar benim kaldıramayacağım kadar tehlikeli."

Yin korkuyla bana baktı. "Peki, ama Wil ne olacak?" diye sordu. "Gönderdiği notu okudun. Sana ihtiyacı var."

"Evet, öyle ama o bu tür şeylere alışıktır. Benim böyle bir tehlikeye atılmamı isteyeceğini sanmam."

"Kendini tehlikeye atmıyorsun, zaten tehlikedesin. Bir an önce Lhasa'dan çıkmalıyız."

“Nereye gidiyoruz?”

“Shigatse yakınlarındaki Lama Rigden’in manastırına. Oraya ulaştığımızda hava kararmış olacak.”

“Orada telefon var mı?”

“Evet,” diye karşılık verdi Yin. “Çalışıyorsa tabii.”

Başımı evet dercesine salladım. Yin de tüm dikkatini yola vererek gaza bastı.

Bunun bir sakıncası yok, diye geçirdim içimden. Ülkeme dönmek için hazırlıklara başlamadan önce buradan uzaklaşmanın bir sakıncası olacağını sanmıyorum.

Taşlı yolda eski arabaları ve kamyonları sollayarak uzun süre yolumuza devam ettik. Burada insanın karşısına çıkan manzara, çirkin sanayi fabrikalarıyla olağanüstü güzellikteki doğanın ilginç bir karışımıydı. Hava karardıktan kısa bir süre sonra Yin arabayı küçük bir bahçesi olan beton bir evin girişinde durdurdu. Garajın hemen sağındaki kulübeden çıkan iri bir köpek vargü-cüyle havlamaya başladı.

“Burası Lama Rigden’in evi mi?” diye sordum.

“Hayır, elbette değil,” diye karşılık verdi Yin. “Ama burada yaşayanları tanıyorum. Biraz yiyecek ve benzin alacağız. Ben şimdi dönerim.”

Yin evin girişindeki geniş basamakları çıkıp zili çaldı. Kapıyı açan yaşlı Tibetli kadın Yin’i görür görmez kucakladı. Yin dönüp beni gösterdi ve gülümseyerek anlayamadığım bir şeyler söyledi. Bana gel dercesine elini salladı. Bunun üzerine arabadan inip eve doğru yürüdüm.

İçeri girdikten kısa bir süre sonra dışardan gelen acı fren sesini duyduk. Yin yavaşça pencereye yaklaşarak perdeyi araladı. Ben de Yin’in arkasında duruyordum. Gecenin karanlığında karşı kaldırımda park etmiş siyah arabayı gördüm.

“Kim bu?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Yin. “Hadi şimdi dışarı çık ve arabadan eşyalarımızı al, çabuk ol.”

Soran gözlerle Yin’e baktım.

“Tamam,” dedi. “Hadi acele et.”

Kapıdan dışarı çıkıp karşı kaldırımda park etmiş arabaya bakmamaya çalışarak cipe doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Açık camdan elimi uzatarak el çantamı ve Yin’in çantasını alıp aynı hızla eve geri döndüm. Yin pencereden beni izliyordu.

“Ah Tanrım,” dedi birdenbire. “Geliyorlar.”

Araba hızla eve doğru yaklaşırken farları ortalığı gündüz gibi aydınlatmıştı. Yin bir eliyle elimdeki çantasını kaparken diğer eliyle kolumdan yakalayıp beni arka kapıya götürdü. Birden kendimi gecenin karanlığında buldum.

“Bu taraftan gitmeliyiz,” diye seslendi Yin taşlı yolda koşarken. Başımı çevirip eve doğru baktığımda arabadan inen sivil ajanların evin çevresini sardıklarını gördüm dehşetle. Bizim farkına bile varamadığımız bir başka araba ise evin yan tarafını kontrol altına almıştı. İçinden çıkan ajanlar sağımızdaki bayıra doğru koşmaya başladılar. Yolumuza devam edecek olursak ajanların yolumuzu kesmeleri an meselesiydi.

“Yin, dur bir dakika,” diye fısıldadım. “Bize doğru geliyorlar.”

Yin durdu ve karanlıkta yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Sola gidelim,” dedi. “Onların arkalarından dolanırız.”

Yin tam bunları söylerken diğer ajanların o yöne doğru koştuklarını gördüm. Yin’in söylediği yöne gitseydik anında yakalanacaktık.

Önümüzde uzanan yokuşa baktım. Çok engebeli görünüyordu. Bu yoldan gitmeliydik. Hem engebeli, hem de alabildiğine karanlıktı.

“Hayır, önümüzdeki yoldan gitmeliyiz,” dedim içgüdüsel bir şekilde ve bunu söyler söylemez de yola koyuldum. Yin bir an için duraksadıktan sonra arkamdan geldi. Ajanlar sağ taraftan ilerlerken biz de kayalıkların arasında sürünerek ilerliyorduk.

Birden çok yakınımızdaki ajanları fark ettik. Bunun üzerine hemen yanımızdaki kayaların arkasına gizlendik. Çevremizdeki toprak alabildiğine yumuşaktı. Ajan beş altı metre ötemizdeydi ve bizi rahatça görebileceği yere doğru emin adımlarla ilerliyordu. Bizi görmesi artık an meselesi olan yere kadar geldi ve birden durdu; birkaç adım daha attı, sonra da sanki aklına bir şey gelmişcesine yine durdu. İleriye doğru adım atmadan geri dönerek hızla yokuştan aşağı koşarak inmeye başladı.

Birkaç dakika sonra Yin’e ajanın bizi görüp görmediğini sordum.

“Hayır,” diye karşılık verdi Yin. “Sanmıyorum. Gel.”

On dakika kadar hiç durmadan aceleyle tepeyi tırmandık. Durup aşağıya, eve baktığımızda artık daha resmi görünümlü araçları görebiliyorduk. Bunlardan biri eski bir polis arabasıydı. Gecenin karanlığında sirenini çalarak ilerliyordu. Gördüklerim beni ürkütmüştü. Bu adamların peşimizde olduklarına ilişkin artık içimde en küçük bir kuşku bile kalmamıştı.

Yin de endişeyle aşağıdaki eve bakıyor, elleri titriyordu.

“Arkadaşına ne yapacaklar?” diye sordum alacağım yanıttan korkarak.

Yin yaşla dolu, öfkeli bakışlarını bana çevirdi sonra da tepeli tırmanmayı sürdürdü.

Bulutların arasına girip çıkan ay ışığı altında birkaç saat daha yürüdük. Yin’e daha önce sözünü ettiği efsanelere ilişkin

bazı sorular sormak istiyordum ama asık yüzlü ve öfkeli hali so-
ru sormamı engelliyordu. Tepeye ulaştığımızda Yin durdu ve
dinlenmemiz gerektiğini söyledi. En yakınımıdaki kayalardan bi-
rinin üstüne otururken benden uzaklaştı ve arkasını dönerek dur-
du.

“Buraya gelmemiz gerektiğinden, tepeyi tırmanmamız ge-
rektiğinden,” dedi başını çevirmeden. “Nasıl bu kadar emindin?”

Derin bir soluk aldım. “Bir şey gördüm,” dedim. “Toprak ne-
dense daha yumuşaktı. Sanki izlememiz gereken yol buydu.”

Döndü, yanıma yaklaştı ve bağdaş kurarak yere, tam karşı-
ma oturdu. “Daha önce de böyle şeyler yaşadın mı?”

Endişemden arınmaya çalıştım. Kalbim hızla çarpıyordu.
Konuşmakta güçlük çekiyordum.

“Evet, yaşadım,” dedim. “Son zamanlarda pek çok kez ya-
şadım.”

Bakışlarını benden uzaklaştırdı ve konuşmadı.

“Yin, neler olduğunu anlayabiliyor musun?”

“Efsaneler bizlere çeşitli şekillerde yardım edildiğini söyler-
di.”

“Kim yardım etti?”

Bakışlarını tekrar uzaklaştırdı.

“Yin, bu konuda bildiklerini bana anlat.”

Karşılık vermedi.

“Wil’in notunda sözünü ettiği *dakini* mi söz konusu olan?”

Yine karşılık vermedi.

Öfkelenmeye başlamıştım. “Yin! Bildiklerini bana da anlat.”

Hızla yerinden kalktı. “Bazı şeylerden söz etmemiz yasak.
Anlamıyor musun?” dedi. “Bu varlıkların adlarından söz etmek bi-
le bazen insanın yıllarca dilsiz ya da kör olmasına neden olabi-
lir. Onlar Shambhala’nın koruyucuları.”

Düz bir kayanın üstüne oturdu, ceketini yaydı ve uzandı.

Ben de artık düşünemeyecek kadar kendimi yorgun hissediyordum.

“Uyumalıyız,” dedi Yin. “Yarın daha fazlasını öğreneceksin, Şimdi biraz uyuyalım, lütfen.”

Bir süre konuşmadan ona baktım; sonra da oturduğum kayanın üstüne uzanarak derin bir uykuya daldım.

Sabah erkenden iki karlı dağın arasında gelen ışıkla uyan-dım. Etrafıma bakındığımda Yin'in orada olmadığını gördüm. Yerimden fırlayarak çevreyi aradım. Tüm bedenim sızlıyordu. Yin görünürde yoktu.

Lanet olsun, dedim kendi kendime. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Birden içimi büyük bir korku kapladı. Yeşil çimlerle dolu küçük vadilerle, kayalık tepelere endişeyle bakarak yarım saat bekledim. Yin geri gelmedi. Doğruldu ve birden bayırdan yaklaşık dört yüz fit aşağıda uzanan taşlı yolu gördüm. Çantamı alarak yola ulaşınca kadar yürüdüm. Sonra da kuzeye döndüm. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu Lhasa'ya giden yoldu.

Yarım mil gitmemiştim ki, yaklaşık yüz adım gerimde aynı yöne giden dört ya da beş kişinin olduğunu fark ettim. Hemen yoldan ayrıldım ve onların geçişini izleyebilmek için kayalıkların arkasına saklandım. Yaklaştıklarında onları iyice görmeye başlamıştım. Grubun yaşlı bir adam, otuz yaşlarında bir erkekle kadın ve iki delikanlıdan oluşan bir aile olduklarını fark ettim. Ellerinde büyük büyük çuvalar vardı. Delikanlılar eşyalarla dolu bir arabayı çekiyorlardı. Göçmene benziyorlardı.

Bir an için onların yanına giderek hangi yolu izlemem gerektiğini sormayı düşündüm ama sonra bu düşüncemden vaz-

geçtim. Beni daha sonra ihbar edebilirlerdi. Uzaklaşmalarını bekledim. Yirmi dakika daha bekledikten sonra aynı yönde dikkatle yürümeye başladım. Yaklaşık iki mil sonra karşıma küçük kayalık tepecikler ve platolar çıktı. Manastır tepelerden birinin üzerindeydi. Yoldan ayrıldım ve iki yüz metre aşağısına kadar kayalık tepeyi tırmandım. Manastır kum renginde tuğlalardan yapılmıştı, çatısı kahverengi ve düzdü. İki kanadı vardı. Ana bina ortadaydı.

Ne var ki, manastırda hayat yok gibiydi. Önce buranın boş olabileceğini düşündüm. Ama hemen sonra öndeki kapı açıldı ve parlak kırmızı cübbeli bir keşiş dışarı çıktı. Binanın sağında bulunan tek ağacın yanı başındaki bahçede çalışmaya başladı.

Zararsız bir görünümü vardı ama ben yine de işi şansa bırakmak istemiyordum. Taşlı yola geri dönüp yürümeye devam ettim. Karşıya geçerek manastırdan iyice uzaklaşıncaya dek manastırın sol tarafında yürüdüm. Sonra da yalnızca parkamı çıkarmak için durarak yolda dikkatle yürüdüm. Hava iyice ısınmaya başlamıştı.

Yaklaşık bir mil kadar yürüdükten sonra bir ses duydum ve kayalıkların arasına gizlenerek sese kulak verdim. Önce bunun bir kuş sesi olduğunu sanmışım ama sonra uzaklarda birinin konuştuğunu fark ettim. Kimdi?

Tekrar dikkatle yola koyuldum. Bu kez kayaların arasında iki büküm ilerliyordum. Birden aşağıda uzanan küçük vadiyi görünce hafifçe doğruldum. Kalbim duracak gibi oldu. Aşağıda taşlı yolun ortasında üç askeri cip duruyordu. Ciplerin etrafında ise yaklaşık bir düzine asker sigara içip sohbet ediyorlardı. İki büküm geriledim, gizlenebilecek bir kaya parçası buluncaya kadar gittim.

Yolu kapayan barikatın ötesinden gelen bir ses duydum. Motor sesine benziyordu. Biraz sonra sesin bir helikoptere ait olduğunu fark ettim.

Paniğe kapılarak olabildiğince hızlı bir şekilde kayalıkların arasında koşmaya başladım. Pantolonumun paçalarını dizlerime kadar sıvayarak küçük bir çayın içinden geçtim. Koşmaya devam ediyordum, birden ayağım kaydı ve bayırdan aşağı yuvarlandım. Pantolonum yırtılmıştı. Güçlkle ayağa kalkarak gizlenebilecek daha iyi bir yer bulmaya çalıştım.

Helikopter yaklaşırken görünmemek için iki büklüm bir halde çalıkların arasında koşmaya çalışıyordum. Birden birisi beni kolumdan yakaladı ve beni küçük bir çukurun içine attı. Helikopter tam tepemizde uçarken biz de çukurda kıpırdamadan yatıyorduk.

"Z-9,"dedi Yin. Yüzünde panik dolu bir ifade vardı ama aynı zamanda çok öfkeli olduğunu da görebiliyordum.

"Gecelediğimiz yerden neden ayrıldın?" diye sordu bağırarak.

"Beni bırakıp gitmiştin," diye karşılık verdim.

"Çok kısa bir süre için oradan ayrılmıştım. Geri dönmemi beklemeliydin."

Korku ve öfke tüm benliğimi sarıyordu. "Beklemeli miydim? Giderken bana neden haber vermedin?"

Uzaktan gelen helikopterin sesini duydum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum Yin'e. "Burada kalamayız."

"Manastıra geri döneceğiz," dedi. "Ben oradaydım."

Başımı onaylarcasına sallayarak ayağa kalkıp helikoptere baktım. Neyse ki, kuzeye doğru gidiyordu. Aynı anda da gözüm başka bir şey takıldı. Bu daha önce de gördüğüm keşişti. Bize doğru yaklaşıyordu.

Yanımıza geldiğinde Yin'e Tibet dilinde bir şeyler söyledikten sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Gelin, lütfen," dedi İngilizce ve kolumdan tutup beni manastıra doğru sürüklemeye başladı.

Manastıra geldiğimizde yan avlu kapısından içeri girip ellerinde torbalar olan Tibetlilerin yanından geçtik. Bazıları inanılmazacak kadar yoksuldu. Manastırın ana binasına yaklaştığımızda, keşiş burada büyük tahta kapıyı açtı ve bizi kabul salonuna götürdü. Burada da çok sayıda Tibetli vardı. Tibetlilerin yanından geçerken yolda gördüğüm o aileyi gördüm. Sıcak ve sevecen bakışlarla baktılar bana.

"Seni buraya getirmek için yola çıkmışlardı," dedi Yin. "Ama sen bu eşzamanlılığa boyun eğemeyecek kadar korkmuşsun."

Bana sert bir bakış fırlattıktan sonra keşişi izledi. Birlikte içinde kitaplarla dolu raflar ve küçük dua masaları olan bir odaya girdik. Yuvarlak tahta masanın etrafına geçip oturduk. Keşişle Yin, Tibet dilinde sohbete daldılar.

"Ayağına bir bakayım," dedi bir başka keşiş İngilizce. Elindeki küçük sepetin içinde sargı bezleriyle küçük şişeler vardı. Yin'in yüzü aydınlandı.

"Tanışıyor musunuz?" diye sordum.

"Lütfen," dedi keşiş, hafifçe eğilirken elini uzattı. "Benim adım Jampa."

Yin bana doğru uzandı. "Jampa on yıldan daha uzun bir zamandır Lama Rigden'le birlikte."

"Lama Rigden kim?"

Jampa ile Yin ne kadarını söylemeleri gerektiğini bilmiyorlarmışçasına birbirlerine baktılar. Sonunda Yin konuştu. "Sana daha önce efsanelerden söz etmiştim." dedi. "Lama Rigden efsaneleri

herkesten çok daha iyi anlayabilen biridir. Shambhala konusundaki en önde gelen uzmanlardandır.”

“Tam olarak ne olduğunu anlatın bana,” dedi Jampa düşerken yaraladığım bacağıma pomat sürerken.

Yin’e baktığımda konuşmam için başını sallıyordu.

“Başınıza gelenleri Lama’ya anlatmam gerekiyor,” diye açıklama yaptı Jampa.

Lhasa’ya geldiğimizden beri başımıza gelen her şeyi eksiksiz anlattım. Sözlerimi tamamladığımda Jampa bana baktı.

“Peki, ya Tibet’e gelmeden önce? O zaman neler olmuştu?”

Komşumun kızından ve Wil’den söz ettim.

Yin’le bakiştılar.

“Peki, o günden beri ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Jampa.

“Artık buradaki işimin bittiğini ve havaalanına gitmem gerektiğini düşünüyorum,” diye karşılık verdim.

“Hayır, bunu demek istememiştim,” dedi Jampa telaşla. “Bu sabah, Yin’in sizi terk ettiğini anladığınızda ne hissetmişsiniz? Zihniniz ne durumdaydı?”

“Korkmuştum. Çinlilerin çok kısa bir süre içerisinde beni yalayacaklarını düşünüyordum. Lhasa’ya nasıl geri dönebileceğimi öğrenmeye çalıştım.”

Jampa kaşlarını çatarak Yin’e baktı. “Dua-temenni alanlarından haberi yok mu?” dedi.

Yin başını hayır anlamında sallayarak bakışlarını uzaklaştırdı.

“Bunu daha sonra tartışırız,” dedim. “Aslında önemli olduğunu da sanmıyorum. Helikopterler hakkında ne biliyorsunuz? Peşimizdeler mi?”

Jampa gülümseyerek endişelerimin yersiz olduğunu ve orada güvende olduğumu söyledi. Konuşmalarımız zaman zaman çorba, ekmek ve çay getiren diğer keşişlerin içeri girmeleri nedeniyle kesiliyordu. Yemeğimizi yerken zihnimin alabildiğine açık ve berrak olduğunu fark ettim. İçinde bulunduğum durumun bir değerlendirmesini yapmaya başlamıştım. Olup biten her şeyi öğrenmek istiyordum. Hem de hemen şimdi.

Kararlı bir şekilde Jampa'ya baktım; o da bana sevecen bir bakışla karşılık verdi.

"Pek çok sorunuz olduğunu biliyorum," dedi. "Anlatabileceğim kadarını anlatmaya çalışacağım. Bizler burada, Tibet'te özel bir mezhebiz. Yüzlerce yıldan beri Shambhala'nın gerçekten var olan bir yer olduğu inancını taşımaktayız. Kalachakra kendini, tüm dini gerçeklerin bir arada olmasına adanmıştır. Biz de onun kadar eski bilgi ve efsanelerin içerdiği tüm bilgileri biliyoruz.

"Lamalarımızın çoğu, gördükleri düşler aracılığıyla Shambhala'yla bağlantı kurarlar. Birkaç ay önce arkadaşınız Wil, Lama Rigden'in Shambhala'yla ilgili düşlerinde görünmeye başlamıştı. Bundan kısa bir süre sonra da Wil bu manastıra geldi. Lama Rigden onunla görüşmeyi kabul etti. Konuşmaları sırasında Wil'in de Shambhala hakkında düşler gördüğü ortaya çıktı."

"Wil ona ne anlattı?" diye sordum. "Wil nereye gitti?"

Başını hayır dercesine iki yana salladı. "Bu sorularınızın yanıtını ben veremem. Bu bilgiyi size belki Lama Ridgen vermek ister. Bunun için beklemeniz gerekiyor."

Yin'e baktım. Gülümsedi.

"Peki, ya Çinliler?" diye sordum Jampa'ya. "Onlar bu olaya nasıl katıldılar?"

Jampa omuzlarını silkti. "Bilmiyoruz. Belki onlar da olanlar hakkında bir şeyler biliyorlardır."

Anladığımı belirtmek ister gibi başımı salladım.

“Bir şey daha var,” dedi Jampa. “Tüm düşlerde başka bir kişi sürekli olarak ortaya çıkıyor. Bir Amerikalı.”

Jampa duraksadı, hafifçe başını eğdi. “Arkadaşınız Wil tam olarak emin değil ama bu söz konusu kişinin siz olduğunu düşünüyor.”

Jampa’nın verdiği odada duş alıp üstümü değiştirdikten sonra arka avluya gittim. Keşişler bahçede sebze ekiyorlardı. Çinliler sanki hiç umurlarında değilmiş gibiydiler. Başımı kaldırıp dağlara baktıktan sonra gökyüzünü inceledim. Görünürde tek bir helikopter bile yoktu.

“Şuradaki tahta sırada oturmak ister misin?” diyen bir ses duydum arkamdan. Dönüp baktığımda kapıdan dışarı çıkan Yin’i gördüm.

Başımı evet anlamında sallayarak sebze bahçesinden geçip tahta sıraların bulunduğu alana gittim. Bir yanda dağlar neredeyse gökyüzüne dek uzanırken diğer yanda da uçsuz bucaksız yeşil vadiler vardı. Yollar kalabalıktı. İnsanların bir kısmı yürürken bir kısmı da tahta arabalarını çekiyorlardı.

“Lama nerede?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Yin. “Seninle görüşme konusunda henüz karar vermedi.”

“Neden?”

Yin başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Sence Wil’in nerede olduğunu biliyor mu?”

Yin bir kez daha başını iki yana salladı.

“Peki, Çinliler hâlâ bizi arıyorlar mıdır?”

Yin bakışlarını çevirmeden cevap olarak sadece omuzlarını silkmekle yetindi.

“Enerjimin bu kadar kötü olmasından ötürü çok özür dile-
rim,” dedi. “Bunun seni etkilemesine lütfen izin verme. Öfkem
beni ele geçirmiş durumda. 1954 yılından bu yana Çinliler Tibet
kültürünü ortadan kaldırmak için sistematik bir şekilde çalışıyor-
lar. Şurada yürüyen insanlara bak. Çoğu, Çin işgalinin ekonomi-
yi yerle bir etmesinin sonucu evlerinden barklarından olan çiftçi-
ler. Diğerleri ise Çinlilerin politikalarından ötürü yaşam biçimleri
alabora olan göçmenler.” Ellerini yumruk yaptı.

“Çinliler Stalin’in Mançurya’da yaptıklarının benzerini bura-
da da yapıyorlar. Tibet’in kültürel dengesini bozmak ve Çin uy-
gulamalarını yerleştirmek için binlerce Çinliyi Tibet’e gönderdi-
ler. Okullarımızda yalnızca Çince öğretilmesi gerektiğini ileri sü-
rüyorlar.”

“Manastırın kapılarının önündeki o insanlar neden manas-
tırı gelmişlerdi?”

“Lama Rigden ve diğer keşişler kültürlerinin geçiş döne-
minde büyük güçlüklerle karşı karşıya kalan yoksul ve zavallı in-
sanlara yardım etmenin yollarını arıyorlar. İşte, zaten bu yüzden
Çinliler onu tek başına bıraktılar. Halkı onlara karşı kışkırtmadan
sorunların çözümüne yardım ediyor.”

Yin bu sözleri Lama’ya karşı belli belirsiz bir tavır takınırca-
sına söylemişti ama sözlerini bitirir bitirmez de hemen özür dile-
di.

“Hayır,” dedi. “Lama’nın gereğinden fazla işbirliği içersinde
olduğunu söylemek istemedim. Söylemek istediğim, Çinlilerin
çok alçakça davrandıkları.” Ellerini bir kez daha yumruk yaparak
dizlerine vurdu. “İlk başlarda birçok kişi Çinlilerin Tibetlilerin ya-
şam biçimlerine saygı göstereceklerini; her şeyimizi yitirmeden

Çin ulusunun içinde var olabileceğimizi düşünmüştük. Ama ne var ki, hükümet bizi yok etme eğilimine girdi. Bu artık açıkça anlaşılıyor ve bizler de bu duruma seyirci kalamayız.”

“Onlarla savaşmaktan mı söz ediyorsun?” diye sordum. “Yin, bu savaşı kesinlikle kazanamayacağınızı sen de biliyorsun.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Onların yaptıklarını her düşündüğümde öfkeden deliye dönüyorum. Bir gün Shambhala savaşçıları atlarına binecekler ve bu kötülüğün canavarlarını bozguna uğratacaklardır.”

“Ne?”

“Bu halkımın asla vazgeçmediği inançlarından biridir.” Bana bakarak öfkeyle başını salladı. “Öfkemi yenmem gerektiğini biliyorum. Dua alanımı kötü etkiliyor.”

Birden ayağa kalktı ve ekledi. “Jampa’nın yanına gidip Lama’yla konuşup konuşmadığını öğreneyim. Lütfen beni bağışla.” Hafifçe eğilerek beni selamladı ve uzaklaştı.

Önümde uzanan Tibet topraklarına bakarak Çin işgalinin bu topraklara verdiği zararı anlamaya çalıştım. Bir an için bir helikopter sesi duyduğumu sandım ama motor sesi çok uzaktan geldiği için tam olarak emin olamadım. Yin’in öfkelenmekte haklı olduğunu biliyordum. Tibet’teki politik durumun gerçeğini düşündüm. Telefon etmek istiyordum ama, uluslararası telefon görüşmelerinin mümkün olup olmadığını bilmiyordum.

Ayağa kalkıp içeri girmek üzereyken birden ne denli yorgun olduğumu fark ettim. Derin soluk alarak çevremdeki güzelliğin üstünde odaklanmaya çalıştım. Karlarla kaplı dağların dorukları, önümde uzanan toprakların yeşil ve kahverengi tonları olağanüstü güzeldi. Ufkun batısındaki birkaç küçük bulutun dışında gökyüzü masmaviydi.

Bakışlarımı yola çevirdiğimde iki keşişin dikkatle bana doğru baktıklarını gördüm. Arkamda başka birinin olabileceğini düşünerek başımı çevirdim ama kimseyi göremedim. Keşişlere gülümsedim.

Birkaç dakika sonra keşişlerden biri elinde bahçe aletleriyle dolu bir sepet taşıyarak taş basamakları çıkıp bana doğru yaklaştı. Yanıma geldiğinde kibar bir tavırla beni başıyla selamladı ve hemen sağımdaki çiçek tarhlarının başına çömeldi. Birkaç dakika sonra yanına bir başka keşiş daha gelerek arkadaşına yardım etmeye başladı. Ara sıra başlarını kaldırıp bana soru sorarcasına bakıyorlardı.

Derin derin soluklar alarak gözlerimi uzak tepelerde odaklaştırıp Yin'in dua-temenni alanına ilişkin söylediklerini düşündüm. Çinlilere karşı duyduğu öfkenin enerjisini yok etmesinden endişelendiğini söylemişti. Bununla acaba ne demek istemişti?

Birden güneşin sıcaklığını tüm bedenimde hissettim. Bura-ya geldiğimden beri ilk kez kendimi bu denli huzurlu hissediyordum. Gözlerimi kapayarak derin bir soluk daha aldım ve farklı bir şeyin bir buket çiçek gibi alışılmışın dışında tatlı bir kokunun farkına vardım. Aklıma ilk gelen şey, keşişlerin yeni bir çiçek tohumu ekmek üzere olduklarıydı.

Gözlerimi açıp baktığımda yanı başımda herhangi bir çiçek ya da tohum göremedim. Kokuyu bana kadar getiren rüzgârın esmesini bekledim ama, rüzgâr da yoktu. Keşişlerin aletlerini bir kenara bırakıp şaşkınlıktan iri iri açılmış gözleri ve hayretle aralanmış ağızlarıyla çok garip bir şekilde bana baktıklarını gördüm. Neler olduğunu anlayabilmek amacıyla çevreme bakındım. Keşişler beni rahatsız ettiklerini düşünerek aletlerini telaşla toplayıp sepetlerinin içine attılar ve koşar adımlarla manastıra doğru yokuştan aşağı inmeye başladılar. Gözlerimle onları bir süre izle-

dim. Kırmızı cüppeleri hafif esintiyle uçuşuyordu. Ara sıra başlarını çevirip bana bakıyorlardı.

Yokuştan aşağı inip manastırdan içeri girer girmez, garip bir şeylerin olduğunu anlamıştım. Keşişler sağa sola koşuşarak aralarında fısıldaşıyorlardı.

Odama gitmek için holde ilerlerken bir yandan da Jampa'ya telefon etmek istediğimi söylemeyi tasarlıyordum. Moralem daha iyiydi ama nefsi koruma kavramımı yeniden sorgulamaya başlamıştım. Bu ülkeden kurtulmaya çalışıyordum ama, bir şey beni, burada olup biten olaylara doğru çekiyordu. Yakalanacak olursam Çinlilerin bana neler yapabileceklerini kim bilebilirdi? Acaba adımı biliyorlar mıydı? Belki de hava yoluyla ülkeden ayrılmak için çok geç kalmıştım.

Odamdan çıkıp Jampa'yı aramak üzere yerimden kalktığım sırada kapı açıldı ve Jampa telaşla içeri girdi.

"Lama seni görmeyi kabul etti," dedi. "Bu olağanüstü bir şeref. Merak etme İngilizcesi harikadır."

İçimde belli belirsiz bir tedirginlik hissederek hafifçe başımı salladım.

Jampa kapının eşiğinde durdu.

"Seni şimdi Lama'nın yanına götüreceğim," dedi.

Yerimden kalkarak Jampa'yı izledim. Yüksek tavanlı oldukça büyük bir odada buldum kendimi. Bu odanın içinden daha küçük bir odaya geçiliyordu. Ellerinde dua kitapları ve beyaz mendilleri olan beş ya da altı keşiş öne geçip otururken bizi izliyorlardı. Köşede duran Yin el salladı.

"Burası kabul salonu," dedi Jampa.

İçerdeki odanın duvarları tahtaydı ve açık mavi renge boyanmıştı. Duvarlarda el işi tahta oymalar asılıydı. Birkaç dakika bekledikten sonra Lama içeri girdi. Diğer keşişlerden daha uzun boyluydu, üstünde onlar gibi kırmızı cüppe vardı. Odanın içindekilere teker teker baktıktan sonra Jampa'yı yanına çağırdı. Alnına dokundu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Jampa hemen arkasını döndü ve diğer keşişlere kendisiyle birlikte dışarı çıkmaları gerektiğini işaret etti. Yin de odadan çıkmaya hazırlanırken bana bir göz atarak hafifçe başını onaylarcasına salladı. Diğerleri de beni başlarıyla selamlayıp mendillerini bana doğru sallayarak odadan çıktılar.

Oda boşalınca Lama öne doğru yaklaşmamı ve sağındaki dik arkalıklı sandalyeye oturmamı işaret etti. Yanına yaklaşırken hafifçe eğilip onu selamladım ve sonra da oturdum.

“Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedim.

Başını sallayarak gülümsedi ve bana baktı.

“Arkadaşım Wilson James hakkında size bir soru sorabilir miyim?” dedim sonunda. “Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Shambhala konusunda ne biliyorsunuz?” diye sordu Lama karşılık olarak.

“Galiba Shambhala'nın her zaman düşsel bir yer, bir fantezi olduğunu düşündüm. Shangri-La gibi.”

Başını hafifçe öne uzattı ve sıradan bir tavırla karşılık verdi. “İnsan topluluğunun bir bölümünün yaşadığı yeryüzünde var olan gerçek bir yerdir.”

“Peki ama neden o zaman hiç kimse onun nerede olduğunu keşfedemedi? Ve neden pek çok önemli Budist Shambhala'dan bir tür yaşam biçimi ya da bir tür zihniyet olarak söz ediyor?”

“Çünkü Shambhala’nın varlığı ve yaşam biçimi tam olarak bilinmiyordu. Bu bağlamda ondan ancak simgesel olarak söz edilebilir. Ama öte yandan Shambhala gerçek insanların yaşadığı ve birbirleriyle var olabilmeyi başardıkları gerçek bir yerdir.”

“Siz oraya hiç gittiniz mi?”

“Hayır, hayır. Henüz çağırılmadım.”

“O zaman nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü, bu konuyla ilgilenen diğer uzmanlar gibi ben de defalarca Shambhala’ya ilişkin düşler gördüm. Düşlerimizi karşılaştırdık, birbirlerine benzediklerini görünce de Shambhala’nın gerçekten de var olması gerektiği görüşü üzerinde karara vardık. Bu kutsal toplumla ilişkimizi açıklayan kutsal bilgilere, efsanelere inandık.”

“Bu sözünü ettiğiniz ilişki nedir?”

“Shambhala gün ışığına çıkıp herkesin kendisini görebileceği anı beklerken biz de bu bilgiyi açıklamıyor, kendimize saklıyoruz.”

“Yin bana bazı kişilerin Shambhala savaşçılarının zaman içersinde Çinlileri geri püskürteceğine inandıklarını söyledi.”

“Yin’in öfkesi kendisi için çok tehlikeli.”

“Haksız olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“İnsani görüş açısından konuşuyor, dolayısıyla da bozgunu savaş ve fiziksel dövüş olarak görüyor. Böylesi bir kehanetin nasıl tam olarak gerçekleşeceği ise hâlâ bilinmiyor. Öncelikle Shambhala’yı anlamalıyız. Ama bunun farklı bir savaş olacağını biliyoruz.”

Son cümlesini üstü kapalı geçiştirdiğini fark etmiştim ama davranışlarında o denli şefkatliydi ki, kafamın karışmasından çok ona karşı hayranlık duyguları içindeydim.

“Shambhala’nın bütün dünyada tanınmasına çok az bir zaman kaldığına inanıyorum,” dedi Lama Rigden.

“Lama, bunu nasıl bilebilirsiniz?”

“Gördüğümüz düşler aracılığıyla. Sizin de duyduğunuzdan hiç kuşku yok, dostunuz Wil buradaydı. Daha önce onu düşümüzde görmüştük. O nedenle onun buraya gelişini bir işaret olarak değerlendirdik. Wil kokuyu duydu ve sözleri duydu.”

Afallamıştım. “Ne kokusu?”

Gülümsedi. “Sizin bugün duyduğunuz kokuyu.”

Şimdi her şey daha mantıklı olmaya başlamıştı. Keşişlerin tepkileri ve Lama’nın beni görmeye karar vermesi..

“Siz de çağrıldınız,” diye ekledi Lama. “Koku gönderilmesi ender rastlanılan olaylardandır. Buna iki kez tanık oldum; birincisinde öğretmenimle birlikteydim ve arkadaşınız Wil de buradaydı. Şimdi de sizin başınıza geldi. Sizinle görüşme konusunda kararsızdım. Bu tür şeyleri sıradan bir şekilde konuşmak çok tehlikeli. Ağlama sesini de duydunuz mu?”

“Hayır,” dedim. “O ne demek oluyor?”

“O da Shambhala’nın davetlerinden biridir. Özel bir ses duymak için kulaklarınızı açık tutun. Duyduğunuzda bunun ne olduğunu zaten anlayacaksınız.”

“Lama oraya gitmek istediğimden emin değilim. Burası bile benim için yeterince tehlikeli. Çinliler galiba kimliğimi öğrendiler. Sanırım bir an önce ABD’ye geri dönsen iyi olacak. Wil’i nerede bulabileceğimi bana söyler misiniz? Buralarda, yakınlarında mı?”

Lama üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Hayır, o yoluna devam etmeye karar verdi.”

Uzunca bir süre konuşmadım. Lama gözlerini benden ayırmıyordu.

“Bilmeniz gereken başka bir şey daha var,” dedi. “Gördüğümüz düşler bize gösterdi ki; siz olmadan Wil’in bu girişimi başarılı olmayacaktır. Onun başarılı olabilmesi için sizin de orada olmanız gerekiyor.”

Bir an için içimi bir öfke dalgası kapladı. Bakışlarım dalgınlıktı. Duymak istediğim şey bu değildi.

“Efsanelere göre,” diye konuşmasını sürdürdü Lama. “Shambhala’daki her kuşağın herkesçe bilinen ve üzerinde konuşulan bir kaderi vardır. Aynı şey Shambhala dışındaki tüm insan kültürlerinde de geçerlidir. Bazen bizden önceki kuşakların yürekliliğine ve kararlılıklarına bakarak insan güç ve açıklık kazanabilir.”

Konuyu nereye getireceğini merak ediyordum.

“Babanız hayatta mı?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. “Birkaç yıl önce öldü.”

“1940’daki savaşta görevli miydi?”

“Evet,” diye karşılık verdim. “Görevliydi.”

“Savaşın içinde bizzat ye aldı mı?”

“Evet.”

“Savaşta en çok neden korktuğunu size anlatmış mıydı?”

Bu soru bana, gençliğimde babamla yaptığımız tartışmaları hatırlatmıştı. Bir an için düşündüm.

“Büyük bir olasılıkla 1944 yılında Omaha Kumsalındaki Normandiya çıkarmasından korkmuştu.”

“Ah, evet,” dedi Lama. “Bu çıkarmaya ilişkin yapılan Amerikan filmlerini izledim. Siz de izlediniz mi?”

“Evet, izledim,” diye karşılık verdim. “Beni çok etkilemişlerdi.”

“O filmler askerlerin korku ve cesaretlerinden söz ediyordu,” diye sürdürdü konuşmasını.

“Evet.”

“Aynı şeyleri siz de yapabilir miydiniz?”

“Bilmiyorum. Onların nasıl yaptığını bilemiyorum.”

“Belki de bütün bir kuşak onları çağırdığı için onlara kolay gelmiştir. Bir noktada hepsi de aynı şeyi hissetti: Savaşanlar, silahları imal edenler ve yiyecekleri sağlayanlar. Dünyayı büyük bir tehlikeden kurtardılar.”

Benim soru sormamı bekliyormuş gibi bir an için durdu ama ben ona sadece bakmakla yetindim.

“Sizin kuşağınızın çağrısı çok daha farklı,” dedi. “Siz de dünyayı kurtarmalısınız. Ama bunu farklı bir şekilde yapabilirsiniz. İçinizde büyüeyebilen ve beslenebilen çok büyük bir güç, zihinsel bir enerji olduğunu anlamalısınız. Şimdilerde adına dua-temenni denilen enerji.”

“Evet bunu bana daha önce de söylemişlerdi,” dedim. “Ama ne yazık ki, bunu nasıl kullanabileceğimi hâlâ bilmiyorum.”

Bu sözlerimi duyunca gülümsedi ve gözlerindeki parıltıyla bana bakarak ayağa kalktı.

“Evet,” dedi. “Biliyorum. Ama öğreneceksiniz, öğreneceksiniz.”

Odamda yatağıma uzanmış Lama’nın sözlerini düşünüyordum. Elini sallayarak sohbetimizi birdenbire sona erdirmişti.

“Hadi şimdi gidin ve dinlenin,” demişti bana, masanın üstündeki zili çalıp keşişleri içeri çağırırken. “Yarın tekrar oturup konuşuruz.”

Daha sonra hem Jampa hem de Yin, Lama’yla ne konuştuğumu sormuş ve her şeyi teker teker anlatmamı istemişlerdi.

Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Lama geride yanıtlardan çok soru bırakmıştı. Wil'in hâlâ nerede olduğunu ya da Shambhala çağrısının ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tüm bunlar bana tehlikeli birer düş ürünü gibi geliyordu.

Yim ile Jampa bu soruları tartışmayı reddettiler. Akşamın geri kalan bölümünü yemek yiyerek ve manzarayı seyrederek geçirdik. Erkenden yattık. Odamda yatağımda sırt üstü yatmış, gözlerimi tavana dikmiş öylece yatıyordum. Bir türlü uyuyamıyordum. Yanıtsız binlerce soru kafamın içinde dönüp duruyordu.

Kafamın içinde Tibet'te yaşadıklarımı yeniden defalarca canlandırdım, sonunda da düzensiz bir uykuya daldım. Düşümde Lhasa'nın kalabalık sokaklarında koşuyor, kan ter içinde manastırlardan birinin ibadethanesine girmek için çırpınıyordum. Manastırın kapısındaki keşişler bana dik dik bakarak kapıyı yüzüme kapamışlardı. Peşimden yüzlerce asker geliyordu. Karanlık sokaklarda ümitsizce koşuyordum; derken bir çıkmaz sokağın sonuna geldim ve sağıma baktım. Sağımda daha önce de gördüklerime benzeyen aydınlık bir alan vardı. Aydınlığa doğru yaklaştıkça o benden uzaklaşıyordu ama, önümde bir kapı vardı. Askerler hâlâ arkamdaki geliyorlardı. Kapıdan içeri süzıldüm ve kendimi buzlu bir alanda buldum...

Şaşkınlıkla uyandım. Neredeydim? Yavaş yavaş odayı hatırladım, ayağa kalkıp pencereye gittim. Gün yeni doğmaya başlamıştı. Az önce gördüğüm düşten kendimi kurtarmaya çalışarak yatağıma geri döndüm. Ama uykum kaçmıştı.

Ayağıma bir pantolon, üstüme de bir kazak geçirerek ayağı indim. Sebze bahçelerinin yanındaki avluya çıktım ve metal sıralardan birine geçip oturdum. Güneşin doğuşunu izlerken arkamda bir ses duydum. Başımı çevirip baktığımda manastırdan

çıkan bir adamın bana doğru geldiğini gördüm. Bu, Lama Rig-den'di.

Ayağa kalktım, o da eğilip beni selamladı.

"Erkencisiniz," dedi. "Rahat uyudunuz mu?"

"Evet," dedim küçük havuzdaki balıklara yem atan Lama'yı izleyerek. Balıklar yeme koşarken suyun üstünde kabarcıklar olmuştı.

"Nasıl düşler gördünüz?" diye sordu bana bakmadan.

Askerlerin beni kovalamasını ve gördüğüm aydınlanmış bölgeyi anlattım.Şaşkınlıkla bana baktı.

"Uyanırken de böylesi bir şeyi hiç yaşamamış mıydınız?"

"Bu yolculukta defalarca," dedim. "Lama, neler oluyor?"

Gülümseyerek, karşımdaki sıraya geçip oturdu. "Dakini size yardım ediyor."

"Anlamıyorum. Dakini de kim? Wil Yin'e bıraktığı notta da dakiniden söz ediyordu ama bu sözcüğü daha önce hiç duymamıştım."

"Dakiniler ruhsal dünyadandırılar. Genellikle kadın şeklinde ortaya çıkarlar ama istedikleri şekle de kolayca girebilirler. Batı'da melek olarak bilinirler ama birçok kişinin düşündüğünden daha gizemlidirler. Onlar Shambhala'dakiler tarafından tam olarak algılanabilirler. Efsaneler onların Shambhala'nın ışığıyla hareket ettiğini söyler."

Duraksayarak dikkatle yüzüme baktı. "Bu çağrıya yanıt vermeye karar verdiniz mi?"

"Nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum," dedim.

"Efsaneler size yardım edecektir. Shambhala'dakilerin nasıl yaşadıklarını, dua-temenni enerjisinin arkasındaki gerçeği birçok kişi anlamaya başlayacağından Shambhala döneminin herkes tarafından anlaşılacağını yazar efsaneler. Oturup dua etmeye

karar verdiğimizde dua bir güç niteliğinde değildir. Böylesi zamanlarda da elbette dualarınıza karşılık alabilirsiniz ama dualar başka zamanlarda ve ortamlarda da işe yarayabilir.”

“Süregelen, kesintisiz bir dua alanından mı söz ediyorsunuz?”

“Evet. Beklediğimiz, ümit ettiğimiz her şey, iyi ya da kötü, bilinçli ya da bilinçsiz onun gerçekleşmesine yardım ederiz. Dualarımız, bizim içimizden çıkarak değişik yönlere yayılan enerji ya da güçtür. Sıradan düşünen birçok insanda bu güç oldukça zayıf ve aykırıdır. Oysa diğerlerinde, yani hayatta birçok şeyi başarmış, başarılı ve yaratıcı kişilerde bu enerji alanı hâlâ bilinçsiz olmakla birlikte oldukça güçlüdür. Bu gruptakilerin çoğu, başarıyı beklemeyi öğrenmişlerdir ve başarının olağan kabul edildiği ortamlarda yetişmiş olduklarından çok güçlü alanlara sahiptirler. Birlikte çalıştıkları kişilere çok güçlü örnekler oluştururlar. Ama öte yandan efsaneler bu gücü çok yakında artık herkesin öğreneceğini yazıyor. Yakın bir zamanda tüm insanlık bu enerjiyi kullanabilecek ve onu algılayabilecek düzeye gelecektir.

“Size bunları, Shambhala’nın çağrısına nasıl yanıt vereceğinizi açıklayabilmek için anlatıyorum. Bu kutsal yeri bulmak ve oraya gitmek için yaratıcı gücünüzü ortaya çıkarıncaya kadar enerji alanınızı sistematik bir şekilde genişletmelisiniz. Bunun nasıl yapılacağını efsanelerde belirtilmiş olup üç önemli aşamayı içerir. Aslında dördüncü bir aşama daha vardır ama, bu yalnızca Shambhala’dakiler tarafından bilinmektedir. İşte bu yüzden Shambhala’yı bulmak bu denli zordur. Kişi, enerjisini ilk üç aşamada başarıyla yaysa bile Shambhala’ya giden yolu bulabilmesi için bir başkasının ona mutlaka yardımcı olması gereklidir. Kapıyı açacak olan dakinin kendisidir.”

“Dakinilerin ruhsal varlıklar olduklarını söylemişsiniz. Bizlere kılavuzluk eden ruhlardan mı söz ediyorsunuz?”

“Hayır, dakiniler insanlara yol gösteren ve onları uyandıran diğer varlıklardır. Onlar asla insan değildirler ve olmayacaklardır.”

“Melekler gibi mi?”

Lama gülümsedi. “Onlar onlardır. Bu yalın bir gerçektir. Her din nasıl Tanrı’yı farklı şekillerde açıklıyor ve insanların nasıl yaşamaları gerektiğine ilişkin kendi açıklamalarını getiriyorsa onlara da farklı adlar vermektedir. Ama her dinde Tanrı’nın algılanması ve sevginin enerjisi tam tamına aynıdır. Bu ilişki ve ondan söz etme konusunda her dinin kendine has bir geçmişi vardır ama, yalnızca tek bir kutsal kaynak vardır. Aynı şey melekler için de geçerlidir.”

“O zaman siz katı bir Budist değilsiniz?”

“Bizim mezhebimizin ve efsanelerin geçmişinin Budizme dayandığına inanırız ama, bizler tüm dinlerin bileşimlerinin yapılmasını savunuyoruz. Her dinin kendine ait olan değerlerinin diğer dinlerle birleştirilmesi gerektiğine inanıyoruz. Bunu kişi egemenliğini ya da kendi kişisel geleneksel yöntemlerinin temel gerçeğini yitirmeden yapması mümkündür. Ben kendimi aynı anda Hristiyan, Yahudi ya da Müslüman olarak görüyorum. Shambhala’dakilerin tüm dini gerçeklerin bileşimi üzerinde çalıştıklarına inanıyoruz. Onlar da Dalai Lama’nın Kalachakra üyelerinin içten bir yüreğe sahip olduklarını göstermesi gibi, aynı ruh haliyle gerçekleştiriyorlar.”

Duyduklarımı düşünce süzgecimden geçirmeye çalışarak Lama Rigden’e baktım.

“Her şeyi birden anlamaya çalışmayın,” dedi Lama. “Dua-temenni enerjisinin gücü korkan kişilerin çevreye yaydığı tehli-

keyi dağıtabilecek kadar büyük bir alanı kapsadığı takdirde bütün dinlerin bileşimi çok önemli sorunlar doğuracaktır. Fakat siz şimdilik bunu unutmamaya çalışın. Ayrıca dakininin gerçek olduğunu da unutmayın."

"Neden bize yardım ediyorlar?" diye sordum.

Lama derin bir soluk aldı. Düşünceli bir hali vardı.

"Hayatım boyunca ben de bu sorunun yanıtını bulmaya çalıştım," dedi sonunda. "Ama bulamadığımı kabul etmeliyim. Bence bu, Shambhala'nın en büyük gizemi ve Shambhala anlaşılmasından bu da kesinlikle anlaşılmayacak."

"Ama, dakininin bana yardım ettiğini düşünüyorsunuz?" dedim.

"Evet," dedi kısaca. "Arkadaşınız Wil'e de yardım ediyorlar."

"Peki ya Yin'e?"

"Yin arkadaşınız Wil'le bu manastırda tanışmıştı. Yin de sizinle ilgili düşler gördü, ama onun gördüğü düşler hem benimkilerden hem de diğer lamaların gördükleri düşlerden içerik olarak farklıydı. Yin, İngiltere'de eğitim gördü. Batı yöntemlerine yabancı değildir. Sizin de gördüğünüz gibi pek istekli olmamakla birlikte Yin sizin kılavuzunuz. İnsanları düş kırıklığına kaptırmak ya da yarı yolda bırakmak istemediği için isteksiz. Ama yine de sizin rehberiniz olacak ve gidebileceği yere kadar sizi götürecektir."

Bir kez daha duraksadı ve benden bir şeyler beklermiş gibi yüzüme baktı.

"Peki, Çin hükümeti ne olacak?" diye sordum. "Onlar ne yapıyorlar? Bu olaylara neden bu kadar ilgileniyorlar?"

Lama gözlerini kıstı. "Bilmiyorum. Onlar da Shambhala'da bir şeylerin olduğunu sezinlediler. Her zaman Tibet ruhsallığını

bastırmaya ya da ortadan kaldırmaya çalışmışlardır ama, artık bizim mezhebi öğrendiklerini sanıyoruz. Onun için de çok dikkatli olmalısınız. Bizden çok korkarlar.”

Çinlileri düşünerek bakışlarımı bir an için Lama'dan uzaklaştırdım.

“Kararınızı verdiniz mi?” diye sordu.

“Gitme konusunda mı?”

Şevkatle gülümsedi.”Evet.”

“Bilmiyorum. Her şeyi yitirme riskini göze alabilecek kadar yürekli olduğumdan emin değilim.”

Lama bakışlarını yüzümden çekmeden başını salladı.

“Benim kuşağımın karşılaştığı güçlüklerle ilişkin bir şeyler söylemiştiniz,” dedim. “Hâlâ anlamış değilim.”

“Soğuk savaş gibi İkinci Dünya Savaşı da diye söze başladı Lama. Sizden önceki kuşağın karşı karşıya kaldığı güçlüklerdendi. Gelişmiş teknoloji ulusların ellerine gelişmiş silahlar teslim edildi. Milliyetçilik ve totaliter güçle demokratik ülkeleri ele geçirmeye başladılar. Bu tehdit karşısında saldırıya uğrayan ülkelerin vatandaşları özgürlükleri için savaştılar ve öldürüldüler.

“Ama sizin göreviniz ailenizin daha önce üstlenmiş olduğu görevden çok daha farklı olacaktır. Sizin kuşağınızın misyonu, II. Dünya Savaşı kuşağınıninkinden yapı itibarıyla çok farklıdır. Onlar şiddete ve silahlara karşı savaşmak zorunda kalmışlardı. Oysa sizler, savaş ve düşmanlık kavramlarına karşı savaşacaksınız. Sizden önceki kuşakta olduğu gibi yine kahramanlıklar söz konusu olacaktır. Beni anlıyor musunuz? Aileleriniz yaptıklarında azimliydiler sizler de azimli olmak zorundasınız. Totaliter güçler ezilmedi; onlar sadece artık hakimiyet arayan uluslar aracılığıyla kendilerini ifade etmiyorlar. Zorbalığın güçleri artık ulus-

lararası boyutta olup eskisine oranla çok daha kurnazdırlar ve tehlikeli durumdalar. Teknolojiye olan bağımlılığımızdan, rahata olan düşkünlüğümüzden yararlanıyorlar. Korkusuzca kendi ekonomik konumları koruma altına alınsın ve dünyanın gelecekteki gelişimi denetlenebilsin diye tüm teknolojik gelişmeyi birkaç kişinin ellerine teslim ederek tekelliliğin yollarını arıyorlar

“Güç kullanarak onlara karşı çıkmak olanaksız. Demokrasi özgürlüğün evrimindeki bir sonraki adımla birlikte artık koruma altına alınmalı. Kendi sahip olduğumuz şeylerin gücünü kullanmalıyız ve bizden dışarı taşan beklentilerimiz sürekli dualara dönüşmeli. Bu güç her şeyin üstündedir ve bizler bunun efendisiyiz. Çok geç olmadan kullanmaya başlamalıyız Shambhala’da bazı şeylerin değiştiğine dair işaretler var. Bir açılışın, bir değişimin karşısındayız.”

Lama bana kararlılıkla bakıyordu. “Shambhala’nın çağrısına karşılık vermelisiniz. Atalarınızın sizden önce yaptıklarının değerini ortaya çıkarmanın ve onları onurlandırmanın tek yolu budur.”

Sözleri beni endişelendirmişti.

“Öncelikle ne yapmalıyım?” diye sordum

“Enerjiye ilişkin her şeyi öğrenin,” diye karşılık verdi. “Korkularınızdan ve öfkelerinizden ötürü bunu yapmak pek kolay olmayacaktır. Ama ısrarlı olursanız giriş kapısı önünüzde açılacaktır.”

“Giriş kapısı mı?”

“Evet. Efsanelerimiz Shambhala’da birçok giriş kapısı olduğunu söyler. Bunlardan biri Hindistanda, doğu Himalaya dağlarında, bir diğeri, Çin sınırının kuzeybatısında, bir başkası ise Rusya’nın kuzeyindedir. İşaretler sizi doğru kapıya götürecektir. Yolunuza kaybettiğinizi hissettiğinizde dakiniyi arayın.”

Lama konuşurken Yin eşyalarımızla birlikte manastırdan dışarı çıkıyordu.

“Pekâlâ,” dedim korku içinde. “Deneyeceğim.” Bu söylediklerime kendim de inanamıyordum.

“Endişelenmeyin,” dedi Lama Rigden. “Yin size yardımcı olacak. Shambhala’yı bulmadan önce sizden çıkan ve dünyaya yayılan enerji düzeyinizi genişletmeniz gerektiğini sakın unutmayın. Bunu yapamadığınız sürece başarılı olamazsınız. Beklentilerinizin gücünü siz yönetmelisiniz.”

Yin’e baktım. O da bana gülümsedi.

“Zamanı geldi,” dedi.

3

ENERJİNİN OLUŞUMU

Dışarı çıktığımızda yaklaşık on yıllık, üstü çelik kahverengi bir cipin yolun kenarında durduğunu gördüm. Yanına yaklaştığımızda cipin kuru yiyecekler, uyku tulumları ve kalın ceketlerle dolu olduğunu fark ettim. Aracın arkasında ise yedek benzin vardı.

“Bütün bunlar da ne demek oluyor?” diye sordum.

Yin göz kırptı. “Bu yolculuğa uzun zamandan beri hazırlanıyorduk.”

Lama Rigden’in manastırından kuzeye doğru yola koyulduk. Daha sonra daracık bir yola saptık. İkimiz de konuşmuyorduk.

Doğrusunu söylemek gerekirse ne diyeceğimi bilemiyordum. Biraz Lama’nın sözlerinden biraz da Wil’e olan borcumdan dolayı bu yolculuğa çıkmayı kabul etmiştim ama, verdiğim karardan ötürü pişmanlık duymaya ve ürkmeye başlamıştım. Kendimi korkudan kurtarmaya çalışarak Lama Rigden’in söyledikleri üzerinde yoğunlaşmaya çalıştım. Beklentilerimizin gücünün yönetilmesi demekle, acaba ne demek istemişti?

Yin'e baktığımda onun gözlerini yola dikmiş olduğunu gördüm.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Bana bakmadan konuştu. "Friendship Ekspres yoluna kestirmeden gidiyoruz. Everest Dağının yakınlarındaki güneybatıda bulunan Tingri'ye gitmemiz gerekiyor. Yolculuk bir tam gün sürebilir. "

"Orası güvenli mi?"

Yin bana bir bakış fırlattı. "Çok dikkatli olmalıyız. Bay Hanh'ı bulacağız."

"O da kim?"

"Öğrenmen gereken dua-temenni enerjisinin Birinci Bilgisine ilişkin birçok şey biliyor. Çok iyi eğitim görmüş Taylandlı biri."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Bu bilgiyi anladığımı sanmıyorum. Ne demek bunlar?"

"Enerji alanın olduğunu biliyorsun, değil mi? Senden sürekli olarak dışarı akan bir dua-temenni alanı var."

"Evet."

"Ve bu alanının dünyayı etkilediğini de biliyorsun? Bu alanın küçük, zayıf ya da yoğun ve güçlü olabileceğini de biliyorsun."

"Evet, galiba."

"Senin daha yaratıcı ve güçlü olabilmen için sahip olduğun bu alanının genişletilmesini sağlamak için bazı yöntemler vardır. Efsaneler zaman içerisinde insanların bunun nasıl yapılacağını öğreneceğinden söz eder. Ama Shambhala'ya gitmeyi ve Wil'i bulmayı istiyorsan bunu hemen şimdi öğrenmelisin."

"Sen bu boyutları sergileyebilir misin?"

Yin kaşlarını çatı. "Böyle bir şey söylemedim."

Yin'e baktım. Bu harikaydı doğrusu. Yin bilmiyorsa ben nasıl öğrenecektim?

Saatler boyunca konuşmadan, fıstık ve çiğ sebze yiyerek yolumuza devam ettik. Sadece bir kez benzin almak için durduk. Tingri'ye ulaştığımızda hava iyice kararmıştı.

"Burada çok dikkatli olmalıyız," dedi Yin. "Rongphu manastırına ve Everest üssüne bir hayli yakınız. Çinli askerler burada turistlerle dağcılar sürekli gözlerler. Ama öte yandan da manzara Everest'in kuzey tarafında olağanüstü güzelliكتedir."

Yin'le birlikte eski tahta binalarla dolu alana gelinceye kadar arabamızla dik yokuşu tırmandık. Binaların arkasında tuğladan yapılmış oldukça basit bir ev vardı.

Hanh'ın evinin çevresindeki bahçe son derece bakımlıydı. Eve yaklaştığımız sırada üstünde renkli bir cübbe bulunan iriyarı bir adam verandaya çıktı. Altmış yaşlarında gibi görünmesine rağmen genç bir insan gibi hareket ediyordu. Başını kazıtmıştı.

Yin adama el salladı. Adam Yin'i tanıyınca yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Biz arabadan inerken o da bize doğru geliyordu.

İki adam bir süre Tibet dilinde bir şeyler konuştular, daha sonra Yin beni işaret ederek, "Bu benim Amerikalı dostum," dedi.

Hanh'a adımlı söyledim, hafifçe eğilip beni selamladıktan sonra elimi sıktı.

"Hoşgeldiniz," dedi. "İçeri buyrun."

Hanh eve doğru giderken Yin cipin içindeki çantasını aldı. Bana da "Çantanı al," dedi.

Evin içi oldukça mütevazı bir tarzda döşenmişti ama, duvarlarda pek çok resim asılıydı. Yerlerde de Tibet halıları göze çarpıyordu. Küçük oturma odasına gittik. Buradan diğer odaların bü-

yük bir bölümü görülebiliyordu. Solda küçük bir mutfakla yatak odası, sağda ise muayene odasına benzeyen başka bir oda vardı. Odanın ortasında masaj ya da muayene masası duruyordu. Duvarların birinde ise raflar vardı. Rafların hemen yanbaşında da bir lavabo bulunuyordu.

Yin, Hanh'a Tibet dilinde bir şeyler söyledi, adımın söylendiğini fark ettim. Hanh dikkatle öne doğru uzandı. Bana doğru bir bakış fırlatarak derin bir soluk aldı.

"Korku dolusunuz," dedi.

"Hem de nasıl," diye karşılık verdim.

Hanh yutkundu. "Yolculuğunuza devam etmeyi düşünüyorsanız bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

Bedenimi inceleyerek yanıma yaklaştı.

"Shambhala'dakiler," diye söze başladı. "İnsanların birçoğundan daha farklı yaşarlar. Her zaman da farklı yaşamışlardır. Aslında bin yıllık bir dönem boyunca Shambhala'da yaşayanlarla diğer insanların enerji düzeyleri arasında büyük bir uçurum vardı. Bununla birlikte insanoğlu son zamanlarda evrim geçirirken ve bilinçlerini geliştirirken, bu uçurum biraz kapanır gibi oldu ama hâlâ iki ucu bir araya gelmiş değil.

Hanh konuşurken ben de Yine'e bakıyordum. O da en az benim kadar tedirgindi.

Hanh bunu da fark etmişti."Yin de sizin kadar korku dolu," dedi. "Ama o, bu korkunun kontrol altına alınabileceğini biliyor. Ne yazık ki, siz bunu henüz başaramamışsınız. Shambhala'dakiler gibi düşünmeye ve davranmaya başlamalısınız. Enerjinizi önce oluşturmali sonra da dengelemelisiniz."

Hanh durdu, tüm dikkatini tekrar bedenimde yoğunlaştırdı ve sonra da gülümsedi.

“Birçok deneyim geçirmişsiniz,” dedi. “Daha güçlü olmalısınız.”

“Belki de enerji kavramını tam olarak anlamıyorum,” diye karşılık verdim.”

“Ah hayır, anlıyorsunuz,” dedi Hanh gülümseyerek. “Siz sadece yaşam tarzınızı değiştirmek istemiyorsunuz. Her zamanki gibi düşüncelerden heyecanlanmak sonra da bilinçsizce yaşamak istiyorsunuz. “

Konuşma bir türlü benim istediğim noktaya gelmiyordu. Korkum geçmiş ama sinirlenmeye başlamıştım.

Ben orada öylece ayakta dururken, Hanh bedenimi baştan aşağı süzerek etrafımda defalarca dolaştı durdu.

“Nereye bakıyorsun?” diye sordum sonunda.

“Birinin enerji düzeyini değerlendirmeye çalıştığımda öncelikle onun duruş şekline bakarım,” diye karşılık verdi sıradan bir tavırla. “Sizinki bu aşamda hiç de fena sayılmaz. Sanırım bir zamanlar bedeninize özen göstermiştiniz, değil mi?”

Pek yanılmış sayılmazdı. Çocukluğumda, gelişme çağında bir yıl aşırı kilo almış ve belimi incitmiştim. O günden beri de ağır kaldırmamaya çalışırım ama belim her zaman ağrır. Bu yüzden de bir süreden beri her sabah yoga yapıyordum.

“Enerji bedeninizden hâlâ düzgün bir şekilde akıp gitmiyor,” diye ekledi Hanh.

“Bunu bana bakarak nasıl söyleyebiliyorsunuz?”

“Sizi hissedebiliyorum da ondan. Enerjinizin miktarı ve gücü sizin bu odadaki varlığınızın düzeyi gibi hissediliyor. Odaya giren birinin varlığını ya da var olan gücünü siz de hissetmelisiniz.”

“Elbette,” diye karşılık verdim ve birden aklıma Katmandu’daki otelin havuzundaki adam geldi.

“Kişinin enerjisi ne kadar fazla olursa çevresindekiler o kişinin varlığını daha fazla hissederek. Genellikle ego aracılığıyla sergilenen bu enerji, ilk başlarda çok güçlü hissedilir; sonra da hızla dağılır. Ama diğerleri için bu benzersiz ve sürekli bir enerjidir.”

Başımı salladım.

“Sizin için iyi olan bir şey, açık olmanız,” diye sürdürdü konuşmasını Hanh. “Bu mistik anlamda bir açık olma durumu, ani kutsal enerji akışını eskiden hissettiğiniz, değil mi?”

“Evet,” dedim Peru’da dağın tepesinde yaşadığım deneyimi hatırlayarak. Şu anda bile onu çok net olarak hatırlıyordum. Dağın tepesine tırmanmıştım, Perulu askerlerin beni öldürmelerinin an meselesi olduğunu düşünüyordum ki, birden alışılmışın dışında bir sakinlik, hafiflik ve zindelik tüm bedenimi kaplamıştı. Transa girme dedikleri bu mistik durumu ilk kez yaşamıştım.

“Enerji nasıl içinize dolmuştu?” diye sordu Hanh. “Tam olarak nasıl gerçekleşmişti?”

“İçimi yoğun bir huzur kaplamıştı ve tüm korkularım bir anda yok olmuştu.”

“Peki nasıl hareket etti?”

Bunu o güne kadar hiç düşünmemiştim ama, o anda hatırlamaya başladım. “Bel kemiğimden başımın üstüne dek yayılmıştı, bedenimi sanki hafifçe öne itmişti. Sanki yüzüyor gibiydim. Başımın üstünde bir ip beni yukarı doğru çekiyor gibiydi.”

Hanh onaylarcasına başını sallayarak gözlerimin içine baktı. “Ve bu ne kadar sürdü?”

“Çok uzun sürmedi,” diye karşılık verdim. “Duyguyu yeniden canlandırmak için çevremdeki güzelliği nasıl solumam gerektiğini öğrendim ama.”

“Uygulamandaki eksik nokta,” dedi Hanh. “Enerji soluman ve sonra da bunu daha yüksek bir düzeyde bilinçli olarak tutabilmen. Bu gerçekleştirmen gereken birinci boyuttur. Enerjinin daha fazla akmasını sağlamalısın. Bunu çok dikkatli bir şekilde yapmalısın. Diğer hareketlerinin oluşturduğun enerji alanını bozmamasına özen göstermelisin.”

Bir an için durdu. “Anlıyor musunuz? Yaşamınızın geri kalan bölümü yüksek enerjinizi beslemeli. Uyum içerisinde olmalısınız.” Muzip bir bakış fırlattı. “Akıllıca yaşamalısınız. Hadi şimdi bir şeyler yiyelim.”

Mutfağa gitti bir süre sonra da sebze dolu bir tabakla geri geldi. Sebzelerin üstünde değişik bir sos vardı. Yin’le ikimizi masaya çağırdı ve sebzeleri üç küçük çanağa koydu. Kısa bir süre sonra bu yiyeceklerin Hanh’ın açıkladığı bilginin bir bölümü olduğu anlaşıldı.

Yemeğimizi yerken Hanh konuşmasına devam etti. “Kişi eğer yiyecek olarak canlı varlıkları tüketirse yüksek enerjiye hiçbir zaman sahip olamaz.”

Bakışlarımı uzaklaştırdım. Bu konuşma eğer beslenme konusunda bir söyleve dönüşecekse ben bunda yoktum.

Davranış biçimim Hanh’ı çılgına çevirmişti.

“Delirdin mi?” diye haykırdı. “Senin kurtuluşun bu bilgiye bağlı ve bunu öğrenmek için hiçbir şey yapmıyorsun. Ne sanıyorsun? Dilediğin gibi yaşayacak ve yine de önemli şeyler yapabileceksin, öyle mi?”

Bir süre sonra sakinleşti. Öfkesinde haklı olduğunu anlamıştım. Bana tek bir düzeyden daha fazla bilgi verdiği izlenimini edinmiştim. Hanh’a baktım. Onun çok hoş biri olduğunu düşünerek gülümsemeden edemedim.

O da gülümseyerek hafifçe omuzuma vurdu.

“Birçok kişi,” diye sürdürdü konuşmasını, “gençlik enerji ve neşeyle doludurlar ama, orta yaşa geldiklerinde ağırlaşırlar ve yokuş aşağı inmeye başlarlar. Ne yazık ki, bunun farkında değilmiş gibi yaşamlarını sürdürmeye devam ederler. Hem zaten akranları, arkadaşları da işleri iyice ağırdan almaya başlamışlardır. Artık hareketli olan çocuklarıdır, kendileri de damak zevklerine ağırlık vererek zamanlarının çoğunu lezzetli yemekler yiyerek geçirmeye başlarlar.

“Bir süre geçtikten sonra da hazımsızlık, mide yanması gibi şikayetlere başlarlar ama, bunları yaşlarına bağlarlar. Daha sonra bir gün ciddi bir şekilde hastalanırlar. Genellikle doktora giderler ve ilaç almaya başlarlar. Aldıkları ilaçlar bazen işe yarar, bazen de yaramaz. Yıllar böylece geçip gider, hastalanırlar ve bir gün ölüm döşeğinde olduklarını fark ederler. Tek tesellileri bunun herkesin başına geldiği ve asla kaçınılmaz olduğudur.

“İşin en korkunç yanı, enerjinin bu tükenişinin kendilerini ruhani nitelikte gören kişilerde de söz konusu olması.” Bana doğru uzandı, sanki söylediklerini başka birisi duyacakmış gibi tedirgin bir şekilde çevresine bakındı. “Bu anlattığım türden kişilere ne yazık ki, bizim en saygıdeğer bazı lamalarımız da dahil.”

Gülmek istedim ama buna cesaret edemedim.

“Eğer yüksek enerjiyi arar ve aynı zamanda da bu enerjiyi yok edecek yiyecekler yersek hiçbir yere gidemeyiz,” diye sürdürdü konuşmasını Hanh. “Enerji alanlarımıza düzenli olarak girmesine izin verdiğimiz tüm enerjileri, özellikle de yiyeceklerin değerlerini takdir etmeli ve alanlarımızın eğer güçlü kalmaları gerekiyorsa en iyilerinin dışında diğerlerinden uzak durmalıyız.”

Bana doğru uzandı. “Genellikle herkes yediği yiyeceklere bağımlı olduğundan ve bunların çoğu zararlı olduğundan bu az önce söylediklerimin gerçekleştirilmesi birçok kişiye zor gelir.”

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

“Yiyeceklerle ilgili birçok bilginin, insan aklını karıştırdığının farkındayım,” diye konuşmasını sürdürdü. “Ama gerçek de ortada. Her birimizin araştırma yapması gerekir. Kendimizi daha büyük bir resmin içerisinde görmeliyiz. Bizler bu dünyaya enerjimizi yükseltmek için gelmiş ruhsal varlıklarız. Ama bununla birlikte burada cinsel zevklerle baştan çıkarılıyoruz ve bu yüzden de enerjimiz azalıyor ve fiziksel parçalanmaya doğru ilerliyoruz. Eğer gerçekten de enerjik varlıklar olduğumuza inansaydık günaha teşvik edici yollar arasındaki dar yolu izlerdik.

“Evrime eğer ta başından bakacak olursan; insanlığın daha ilk başlardan beri hangi yiyeceklerin bizler için iyi olduğunu hangilerinin ise bizleri öldürebileceğini deneme yanılma yoluyla öğrendiğini görürsün. Bu bitkiyi yersen hayatta kalsın, şuradakini yersen ölürsün. Tarihin bu aşamasında bizleri neyin öldürebileceğini öğrendik ama, henüz şimdilerde hangi yiyeceklerin ömrümüzü uzatacağını ve enerjimizi yüksek tutacağını, hangilerinin ise enerjimizi sıfıra indireceğini yeni yeni öğreniyoruz.”

Söylediklerini anlayıp anlamadığıma karar verecekmişcesine bir an için durdu.

“Shambhala’dakiler bunu daha büyük bir resmin içerisinde görebiliyorlar,” diye devam etti. “İnsan olarak kim olduğumuzu biliyorlar. Etten ve kandan oluşmuş maddesel bir görünümümüz olmasına karşın bizler atomuz! Yalın enerjil! Sizin biliminiz bu gerçeği kanıtladı. Atomlara daha derinden baktığımızda önce küçük parçacıklar görürüz. Daha derinlere indiğimizde ise belli düzeylerde titreşen bu küçücük parçacıklar, yalın enerjinin içerisinde yokolurlar. Ve yiyeceklerimize bu bakış açısından bakarsak yiyecek olarak bedenimize koyduğumuz şeylerin titreşim dü-

zeyimizi etkilediğini görürüz. Bazı yiyecekler enerjimizi ve titreşimi artırır, bazıları ise yok eder. Gerçek bu denli basittir işte.

“Tüm hastalıklar titeşimsel enerjinin düşmesinin bir sonucudur. Enerjimiz belli bir noktaya düştüğünde ise bedenlerimizle bağlantımızı koparabilecek doğal güçler vardır.”

Anlaşılması çok güç bir şey söylemişcesine bana baktı.

“Fiziksel bağlantının kopmasından mı söz ediyorsun?” diye sordum.

“Evet. Şimdi olaya daha geniş açıdan bakmaya çalış. Herhangi bir şey öldüğünde arabanın çarptığı bir köpek ya da uzun bir hastalık döneminden sonra ölen bir insan- bedeninin hücreleri anında titreşimlerini yitirir ve asitleşir. Bu asitleşme durumu dünyadaki mikropların, virüslerin, bakterilerin ve mantarların işareti olup ölü dokunun ortadan kaldırılmasının zamanı geldiğini gösterir. Fiziksel evrende bu, onların görevidir. Bedeni dünyaya geri getirmek.

“Daha önce de belirttiğim gibi,” diyerek devam etti. “Yediğimiz yiyeceklerden ötürü bedenlerimiz enerjiden uzaklaştıklarında hastalıklara karşı daha hassas oluruz. Örneğin yemek yediğimizde bedenimizde kimyasal değişiklikler olur ve bunlar bedenimizden dışarı atılır. Bu atıklar yiyeceklere bağlı olarak yapı itibariyle ya asitli ya da alkalik olur. Alkalikse az bir enerjiyle bedenimizden hızla atılır. Bununla birlikte eğer bu atık ürünler asitse, kan ve lenf sistemleri bunları yok etmekte vücudumuzu zorlayan bu atıklar, organ ve dokularımızda katı madde olarak depolanır- düşük titreşimli kristal şekiller hücrelerimizin titreşimli düzeylerinde ayrılmalara ya da engellerin yaratılmasına neden olur. Asitli ürünlerin depolanması dokuların ne hale gelmesine neden olur, tahmin et bakalım?”

Ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Bir mikrop ortaya çıkar ve bu asitleri hissederek kendi kendine şöyle der, 'Bu beden artık ortadan kalkmaya hazır.'

"Anlıyor musun? Herhangi bir organizma öldüğünde, ait olduğu beden hızla asit ortamına dönüşür ve zaman yitirmeden mikroplar tarafından yok edilir. Bu asit ya da ölüm durumuna girmeye başlarsak mikropların saldırısı kaçınılmaz olur. Tüm insanlığının hastalıkları da bu tür bir saldırının sonucudur."

Hanh'ın söyledikleri son derece mantıklıydı. Bir süre önce internet sitelerinden birinde bedenim kimyasına ilişkin bazı bilgilere rastlamıştım. Dahası, sanki tüm bunları içgüdüsel olarak biliyor gibi hissediyordum kendimi.

"Yiyeceklerin hastalıklar için bizlere gerekli ortamları yarat-
tığını mı söylüyorsun?" diye sordum.

"Evet, yanlış yiyecekler titreşim düzeyimizi düşürür ve böylelikle doğanın güçleri dünyadan bedenimize geri dönmeye başlar."

"Mikropların neden olmadıkları hastalıklar da var ama."

"Tüm hastalıklar mikrobik eylemlerle ortaya çıkar. Senin Batıda yaptığın araştırma da bunu gösteriyor. Kalp hastalıklarındaki kırcal damar bozuklukları ve kanserli hücrelerin oluşumunda da bazı mikropların etkili olduğu belirlendi. Ama mikropların yalnızca kendi işlevlerini yerine getirdiklerini sakın unutma. Gerçek nedenler, asitli ortamlar yaratan beslenme yöntemleridir."

Bir an duraksayıp gülümsedikten sonra sürdürdü konuşmasını. "Bunu iyice algıla. Biz insanlar ya aklıca yani yüksek enerji düzeyinde ya da asit durumunda olup mikropların içimizde yaşadıklarının ve yok edilmeye hazır olduğumuzun işaretini veririz. Çevremizdeki mikroplar bizlerin zaten ölmüş olduğumuzun işa-

retini verdiklerinde hastalık bedenimizin bir tarafının çürüdüğü-
nün göstergesidir.”

Bir kez daha muzip bir ifadeyle baktı.

“Bu denli pervasız konuştuğum için özür dilerim,” dedi.
“Ama fazla zamanımız kalmadı. Yediğimiz yiyecekler bu iki ko-
şuldan hangisinin söz konusu olacağını belirlerler. Genellikle et,
un, hamur işi, alkol, kahve ve şekerli meyveler gibi tatlı, aşırı iş-
lenmiş ve pişirilmiş yağlı ağır yiyecekler bedenimizde asit artıkları
bırakırlar. Alkalimli yiyecekler taze sebzeler, lifli sebzeler, avo-
kado, domates, greyfurt ve limon gibi meyvelerdir. Bu daha basit
olamaz. Bizler enerji dolu ruhsal bir dünyada ruhsal varlıklarız.
Batıda yaşayan sizler pişmiş etin ve işlenmiş yiyeceklerin sağlı-
ğınız için iyi olduğunu düşünebilirsiniz. Ama artık bizler bu tür yi-
yeceklerin bedenlerimizde son derece olumsuz ortamlar yarat-
tıklarını biliyoruz.

“İnsanoğluna korkulu rüyalar gördürten felç, AIDS ve kan-
ser hastalıkları bedenlerimizi zehirlediğimiz için vardır. Her za-
man neden bazı insanların bu hastalıklara yakalanmadıklarını
düşünür, merak ederiz. Bunun nedeni, içsel beden koşullarından
kaynaklanmaktadır. Bedenlerimizde eğer gereğinden fazla asit
varsa ve bedenimiz çürümeye başlamışsa bile, eğer beslenme
yöntemimizi değiştirip alkaline, daha yüksek enerji durumuna ge-
çebilirsek bu durum tersine çevrilebilir.”

Hanh konuşurken artık ellerini kollarını sallamaya başla-
mıştı. Gözleri parlıyordu.

“Yüksek-enerjili beden söz konusu olduğunda hâlâ taş dev-
rinde yaşadığımız söylenilebilir. İnsanların yüz elli yıldan fazla
yaşamaları gerekmektedir. Ama kendimizi yok edecek şekilde
yemekler yediğimizden ömrümüzün uzaması ne yazık ki, söz ko-
nusu olmamaktadır. Her yerde, gözlerimizin önünde çürüyen in-

sanlar görüyoruz artık. Ama bunun artık bu şekilde durması gerekiyor.”

Durup derin bir soluk aldı. “Shambhala’da bu tür şeyler yok.”

Hanh bir süre sonra yerinden kalkarak dolaşmaya başladı. Ara sıra da bana bakıyordu.

“Evet, artık her şeyi öğrendin,” dedi. “Efsaneler insanların öncelikle yiyeceklerin gerçek doğasını ve ne tür yiyecekleri tüketceklerini öğrenmeleri gerektiğinden söz eder. Ayrıca efsaneler bizlerin enerjinin içsel kaynaklarına tam anlamıyla açık olmamızı ve titreşimimizi arttırmamız gerektiğini de belirtmektedirler.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Tibet’in yüksekliğine gayet iyi uyum sağladın ama şimdi biraz dinlenmeni istiyorum.”

“Evet bu iyi olur,” dedim. “ Kendimi çok yorgun hissediyorum.”

“Evet,” dedi Yin. “Uzun ve yorucu bir gündü.”

“Düş görmeyi bekle,” diye ekledi Hanh beni yatak odasına doğru götürürken.

“Düş görmeyi mi bekleyim?”

Hanh bana döndü. “Evet, sen düşündüğünden de çok güçlüsün.”

Güldüm.

Birden uyandım ve pencereden dışarı baktım. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Gece boyunca herhangi bir düş görmemiştim. Ayakkabılarımı giydim ve diğer odaya geçtim.

Hanh ile Yin masanın başında oturmuş konuşuyorlardı.

“İyi uyuyabildin mi?” diye sordu Hanh.

“Evet,” diye karşılık verdim sandalyelerden birine otururken. “Ama düş gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Hatırlamıyorsun çünkü yeterince enerjiye sahip değilsin,” dedi belli belirsiz düş kırıklığına uğramışcasına. Bedenime yine dikkatle bakıyordu. Oturuş şeklim üzerinde yoğunlaştığını fark ettim.

“Nereye bakıyorsun?” diye sordum.

“Sabah bu şekilde mi uyandın?” diye sordu Hanh.

Ayağa kalktım. “Nesi var?”

“İnsan uyandığında herhangi bir şey yapmadan önce enerji almaya başlamalıdır.” Bacaklarını hafifçe aralamış, elleri kalçalarının üstünde duruyordu. Onu izlerken, bacaklarını birleştirdi ve kollarını kaldırdı. Parmak uçlarında yükselinceye kadar bedenini tek bir hareketle yukarıya doğru çekti, avuçlarını yavaşça başına bastırıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. Bedeninin hareket edişinde alışılmışın dışında bir şey vardı ve tam olarak odaklanamıyordum. Kaslarını kullanmak yerine sanki yukarıya doğru yüzüyor gibiydi. Hanh'ın bedeninde odaklandığımda yüzünde geniş bir gülümsemenin yayıldığını gördüm. Bedeni birden eski durumuna geçti ve hemen yanibaşımda yürümeye başladı. Gözlerimi tekrar kırıştırdım.

“Birçok insan çok yavaş uyanır,” dedi Hanh. “Ve bir süre öylesine dolanıp dururlar sonra da kendilerine bir fincan çay da kahve yaparlar. İşlerinde de aynı tembelliği sürdürürler ya da yalnızca tek bir takım kaslarını kullanırlar. Böylelikle bedenlerimizdeki enerji akışının gelişmesi engellenir.

“Mümkün olan her enerjiyi alabilmek için bedeninin tam anlamıyla açık olmasını sağlamalısın. Bunu da her sabah kaslarını tam merkezinden hareket ettirerek gerçekleştirebilirsin.” Göbeği-

nin hemen altını işaret etti. "Buradan hareket etmeye konsantre olursan kasların en yüksek düzeyde seninle işbirliğine girmeye hazır olurlar. Bu savaş sanatının ve dans öğretilerinin ana ilkesidir. Kendi hareketlerini kendin yaratabilirsin."

Bunu söyler söylemez de daha önce hiç görmediğim bir dizi hareketleri yapmaya başladı. Hareketleri ağırlık kaldırmaya ve tai chi dönüşleri yapmaya benziyordu. Klasik hareketlerin değişik bir türünü gerçekleştiriyordu.

"Bedenin," diye ekledi. "Kendi bireysel engellerinin ortadan kalkmasına yardımcı olmak için nasıl hareket edeceğini bilecektir."

Bir ayağının üstünde kollarını iki yana açarak öne doğru eğildi. Bu hareketi yaparken elleri neredeyse yere değiyordu. Sonra da diğer ayağının etrafında döndü. Bedenini kaldırdığını görmedim, sanki yüzüyor gibiydi.

Başımı hayretle iki yana salladım ve Hanh'ın hareketinde odaklaşmaya çalıştım, ama o bana tümüyle olanak dışı gelen bir şekilde enstantane fotoğrafta fotoğrafçının hareketlerini dondurması gibi birden durdu. Sonra da hiçbir şey olmamışcasına tekrar bana doğru yürümeye başladı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum.

"Yavaşça başlıyorum ve temel ilkeyi hatırlıyorum. Merkezinden hareket eder ve enerjinin içine akmasını beklersen, sen de hafifler ve bir tüy kadar hafiflemiş olarak hareket edersin. Bunu kusursuz bir şekle getirebilmen için var olan tüm kutsal enerjiye açık olman gerekmektedir."

Durup yüzüme baktı. "Kendi mistik açılışlarını, ne kadarını hatırlıyorsun?"

Yeniden Peru'yu ve dağın tepesinde yaşadığım deneyimi hatırladım.

“Oldukça iyi, sanırım.”

“Güzel,” dedi. “Hadi şimdi dışarı çıkalım.”

Yin ayağa kalkarken gülümsedi. Hanh'ın arkasından küçük bahçeye, oradan çimlerle kaplı bir alana gittik. Taşların arasında kırmızı ve kahverengi çalılar vardı. Hanh on dakika boyunca daha önceden tanık olduğum hareketlerden bazılarını gösterdi bana sonra da yere oturmamı söyleyerek kendisi de sağma geçip oturdu. Yin arkamızda oturuyordu. Sabah güneşi uzaklardaki dağları sarıya boyamıştı. Bu güzel manzara karşısında büyülenmiştim.

“Efsanelere göre,” diye başladı Hanh. “Yüksek enerji düzeyine geçmek için açılabilme, insanların zaman içerisinde geliştirebileceği bir yetenektir. Bunu anlayabilmek başlangıç için temel noktadır. Daha sonra da enerjinin yüksek düzeylerinin oluşmasını ve elde tutulmasında söz konusu olan unsurların tümünü anlama aşamasına geçeriz.”

Durup bana baktı. “Temel işlemleri zaten biliyorsun ama, zihninin genişlemesi gerek. Efsaneler kişinin öncelikle kendini sakinleştirmesi sonra da çevresine bakması gerektiğini söyler. Çoğumuz çevremizde olup bitenlere pek dikkatli bakmalıyız. Genellikle kafamızın bir kenarına atar ve yolumuza devam ederiz. Ama evrendeki her şeyin canlı, ruhsal enerjiyle dolu ve Tanrı'nın bir parçası olduğunu kesinlikle unutmamalıyız. İçimizdeki kutsallıkla bağlantı kurmalıyız.

“Senin de bildiğin gibi, bu enerjiyle bağlantı kurup kurmanın ölçüsü ya da göstergesi güzellik anlayışımızdır. Bu soruyu kendine sürekli olarak sor: Her şey ne kadar güzel görünüyor? İlk bakışta nasıl görünürse görünsün eğer dikkat edersek içindeki güzelliği her zaman görebiliriz. Gördüğümüz güzellik derecesi, içimizdeki kutsal enerjinin ne kadarını aldığımızın ölçüsüdür.”

Hanh bir süre için çevremdeki her şeye bakmamı ama, iyi-
ce ve gerçekten bakmamı istedi.

“Bağlantımızı bir kez kurduktan sonra,” dedi. “Ve içimizde-
ki kutsal enerjiyi yaşayıp gördükten sonra her şey daha fazla an-
lam kazanmaya başlar. Nesnelerin benzersiz şekil ve biçimleri-
ni fark etmeye başlarız. Bu algılama gerçekleştiğinde daha faz-
la enerji solumaya başlarız.

“Aslında enerji çevremizdeki nesnelerden gelmez-ama yi-
ne de bazı bitkilerden ve kutsal alanlardan enerjiyi doğrudan içi-
mize çekebiliriz. Kutsal enerji, içimizdeki kutsallıkla olan bağlan-
tımızdan gelir. Çevremizdeki her şey, doğal ve insanın yaptığı
her şey çiçekler, kayalar, çimler, dağlar, sanat olağanüstü güzel-
liktedir ve birçok insanın algılayabileceğinin çok ötesindedir.
Kutsallığa karşı açık olduğumuzda yapmamız gereken tek şey,
enerji titreşimlerimizi ve algılama yeteneğimizi yükselterek dün-
yayı olduğu gibi görebilmektir. Anlayabiliyor musun? İnsanlar
yoğun bir güzelliğin, renklerin ve şekillerin olduğu bir dünyada
yaşıyorlar. Cennetin kendisi burada zaten. Ne var ki, bunu gör-
mek için içsel enejimizi yeterince açmış değiliz.”

Hayranlıkla onu dinliyordum. Artık her şey eskisine oranla
çok daha fazla açık seçikti.

“Güzelliğin üstünde odaklan,” dedi Hanh. “Ve içindeki ener-
jiyi hissetmeye ve kullanmaya başla.”

Derin bir soluk aldım.

“Şimdi de soluk alırken güzelliğin nasıl arttığını görmeye
çalış,” dedi Hanh beni yönlendirerek.

Bir kez daha bakışlarımı kayalıklara ve dağlara çevirdim.
Şaşkınlıkla uzaklardaki en yüksek dağın Everest Dağı olduğunu
fark ettim. Nedense daha önce hiç dikkatimi çekmemişti.

“Evet, evet, Everest’e bak,” dedi Hanh.

Dağa bakarken karlı cephesinin bir taca benzediğini fark ettim. Görüntü algılama yeteneğimi sarstı ve dünyanın bu en yüksek dağı birden bana doğru yaklaştı, sanki elimi uzatsam dokunabileceğim bir parçam gibi oluverdi.

“Soluk almaya devam et,” dedi Hanh. “Titreşimin ve algılama yeteneğin daha da artacak. Her şey sanki içinden aydınlanıyormuşcasına pırıl pırıl olacak.”

Derin bir soluk daha aldım ve kendimi hafiflemiş hissetmeye başladım. Hemen hemen hiç çaba harcamadan sırtımı dikleştirdim. İnanılmaz bir şekilde kendimi Peru’da dağdaki gibi hissediyordum.

Hanh onaylarcasına başını sallıyordu. “Güzelliği algılayabiliyorsun. Bu da kutsal enerjinin sana geldiğinin ana göstergesi. Ama bunun başka göstergeleri de vardır.

“Kendini çok hafiflemiş hissedeceksin, “diye sürdürdü Hanh. “Enerji bedeninde yükselecek, seni hafifletecek ve senin de dediğin gibi başının üstündeki iple yukarı doğru kaldırılıyor-muş gibi hissedeceksin kendini. Kimliğine ve ne yaptığına ilişkin çok büyük bir zeka hissedeceksin. Yaşam yolunda bundan sonra karşına nelerin çıkacağına ilişkin rüyalar göreceksin ve içgüdülerin gelişecek.”

Durdu ve bedenime baktı. Hiç çaba harcamadan dimdik oturuyordum. “Şimdi en önemli noktaya geldik,” dedi. “Bu enerjiyi korumayı, içine akmasını sağlamayı öğrenmelisin. Bu noktada beklentilerinin gücünü, dua-temenni enerjinin gücünü kullanmalısın.”

Beklenti sözcüğü yine karşıma çıkmıştı. Bu sözcüğün bu bağlamda kullanılabileceği doğrusu hiç aklıma gelmezdi.

“Bunu nasıl yapacağım,” diye sordum. Kafam karışmıştı. Bedenim enerji akıtıyor ve çevremdeki renkler soluyordu.

Hanh'ın gözleri büyüdü ve bir kahkaha patlattı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Gülmemeye çalıştı ama başaramadı, yere yuvarlanarak gülmeyi sürdürdü. Kendini defalarca topladı ama bana her bakışında yine kahkahalarla gülüyordu. Yin'in kahkahalarını da duydum.

Hanh sonunda birkaç kez derin soluk alarak sakinleşti.

“Çok özür dilerim,” dedi. “Ama yüz ifaden o kadar komikti ki! Gücün olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

“Konu bu değil,” diye karşı çıktım. “Beklenti sözcüğüyle ne demek istediğini anlayamadım yalnızca.”

Hanh hâlâ gülümsüyordu. “Hayata ilişkin bazı beklentileri beraberinde taşıyabileceğini düşünmüyorsun, değil mi? Güneşin doğmasını bekliyorsun. Kanının bedeninde dolaşım yapmasını bekliyorsun.”

“Elbette.”

“Ben de sana bu beklentilerinin farkında olmaya çalışmanı söylüyorum. Enerjinin yüksek düzeyinin genişlemesi ve korunması gerekmektedir. Yaşamında enerjinin o düzeyini ele geçirmeyi öğrenmelisin. Bunu da amaçlı ve bilinçli olarak yapmalısın. Bu, birinci dua-temenni boyutunun tamamlanmasının tek yoludur. Bir kez daha denemek ister misin?”

Gülümseyerek ona baktım. Birkaç dakikayı soluk alıp vererek ve enerji oluşturarak geçirmiştik. Daha önce de güzelliğin yüksek düzeyini görebilme deneyimi yaşamıştım. Şimdi de bunu yaşıyordum. Hanh'a bakarak başımı evet dercesine salladım.

“Şimdi,” dedi. “Seni doluduran bu enerjinin sürmesini ve her yönde senden dışarı akmasını beklemelisin. Bunu olmuş gibi gözünün önünde canlandır.”

Enerji düzeyimi korumaya çalışırken, “Enerjinin dışarı akışı,” dedim. “Bunun gerçekleştiğini nasıl bilebileceğim?”

“Hissedebileceksin. Şimdilik yalnızca gözünün önünde canlandır.”

Derin bir soluk daha aldım ve içimdeki enerjinin dünyanın dört bir yanına dağıldığını canlandırımdım gözümün önünde.

“Gerçekleşip gerçekleşmediğinden hâlâ emin değilim.”,

Hanh sabırsızca bana baktı. “Enerji var olduğu için enerjinin içinden dışarıya aktığını biliyorsun. Renkler ve şekiller alabildiğine belirgin. Enerjinin içine dolduğunu sonra da dışarıya doğru aktığını hissediyorsun.”

“Bu nasıl bir duygu?” diye sordum.

Şaşkınlıkla baktı. “Bunun yanıtını biliyorsun.”

Bakışlarımı tekrar dağa çevirdim ve içimden akan enerjinin dağlara doğru gittiğini gözümün önüne getirdim. Dağların güzelliği değişmekle birlikte daha da çekici olmaya başladı. Hemen sonra da birden içimde yoğun bir duygu seli hissettim. Peru’da yaşadığım ve edindiğim deneyim aklıma geldi.

Hanh başını onaylarcasına sallıyordu.

“Elbette,” dedim. “Enerjinin dışarı akıp akmamasının göstergesi, sevgi duygusunu hissedebilmektir.”

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Evet, dua-temenni enerjin dünyaya yayıldığı sürece bu sevgi, temel duygu olarak seninle birlikte olacak. Sevgi durumundan uzaklaşmamalısın.”

“Bu sıradan insanlar için alabildiğine idealist bir görüş niteliğinde,” dedim.

Hanh memnun bir ifadeyle güldü. “Ben sana nasıl sıradan bir insan olunacağını anlatmıyorum. Evrimin bıçak sırtında nasıl olacağını anlatmaya çalışıyorum. Ben sana nasıl kahraman olacağını anlatıyorum. Kutsal enerji düzeyinin yükselmesini ve sen-

den dünyaya dağılmasını beklemeyi sakın ihmal etme. Bağlantının kesildiğinde ya da koptuğunu hissettiğinde bu sevgi duygusunu hatırla. Durumu yeniden bilinç düzeyinde canlandırmaya çalış.”

Gözleri parladı. “Beklentin bu deneyimi gerçekleştirip gerçekleştirmeyeceğinin anahtarı niteliğinde. Olmuş gibi gözlerinin önünde canlandırmalı, her durumda onun her zaman yanibaşında olacağına inanmalısın. Bu beklenti her gün oluşmalı ve bilinçli olarak ifade edilmelidir.”

Anladığımı belirtmek için başımı salladım.

“Şimdi,” dedi. “Sana söylediğim tüm uygulamaları iyice anladın mı?”

Yanıt verememi beklemeden konuştu. “Önemli olan, sabah nasıl uyandığın. İşte bu yüzden sana uyumani söyledim, böylece nasıl uyandığını görebilecektim. Bunu disiplinli bir şekilde gerçekleştirmelisin. Enerjinin akışını sana gösterdiğim şekilde sağlayabilmen için bedenini uyandır. Merkezinden harekete geç, enerjiyi anında hisset. Anında hissetmeyi bekle.

“Çiğ yiyecekler ye. Bir süre sonra içsel kutsal enerjinin varlığının soluk alması kolaylaşacaktır. Enerjiyi doldurmak için her gün kendine zaman ayır ve hareketle canlan. Göstergeleri unutma. Bu enerjinin içine geldiğini ve dünyaya aktığını hisset. Gözlerinin önünde canlandır. Bunları yap ve Birinci Boyutu tamamla. Artık enerjiyi ara sıra hissetmekte kalmayacak onu oluşturacak ve yüksek düzeyde varlığını korumasını sağlayabileceksin.”

Hafifçe eğildi ve sonra başka bir şey söylemeden eve doğru gitti. Yin ile ben de arkasından gittik. Eve geldiğimizde Hanh yiyecekleri seçmeye ve büyük bir sepete yerleştirmeye başlamıştı.

“Peki ya giriş kapısı?” diye sordum Hanh’a.

Durup bana baktı. “Birçok giriş kapısı var.”

“Yani Shambhala’ya giden yolları nasıl bulacağımızı biliyor musun demek istemiştin?”

Sert bir şekilde bana baktı. “Dua-temenni enerjinin yalnızca tek bir boyutunu bile henüz tamamladın. Şimdi de dışına taşan bu enerjiyle ne yapacağını öğrenmelisin. Ve sen çok dik kafalı, korku ve öfkeye hâlâ eğilimli birisin. Shambhala’nın yanına yaklaşmadan önce bu eğilimlerinden arınman gerek.”

Bunu söyledikten sonra Hanh, Yin’e bakarak başını salladı ve sepeti ona uzattı. Sonra da birlikte odadan çıktılar.

4

BİLİNCİN FARKINA VARILMASI

Cipe doğru yürürken kendimi inanılmaz derecede iyi hissediyordum. Hava serindi. Dört bir yandaki dağlar hâlâ pırıl pırıl parlıyor gibiydi. Cipe bindik ve Yin motoru çalıştırdı.

“Şimdi nereye gitmemiz gerektiğini biliyor musun?” diye sordum.

“Tibet’in kuzeybatısına doğru gitmemiz gerektiğini biliyorum. Efsanelere göre bu bize en yakın olan giriş kapılarından biri. Ama Lama Rigden’in dediği gibi bu yol bize zaten gösterilecektir.”

Yin duraksadı bana baktı. “Artık sana rüyamı anlatmamın zamanı geldi.”

“Lama Rigden’in sözünü ettiği rüya mı?” diye sordum. “Benimle ilgili olanı mı?”

“Evet. O rüyada seninle birlikte giriş kapısını arayarak Tibet’te dolaşıyorduk. Ama bulamıyorduk. Çok uzaklara gitmiştik. Daireler çizerek ülkede dolaşıyorduk ve sonunda kaybolduk. Ama işin en üzücü yanı, nereye gitmemiz gerektiğini bilen birinin olmamasıydı.”

“Neden, sonra ne oldu?”

“Rüya sona erdi.”

“Kimdi o? Wil mi?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Sence bu rüyanın anlamı ne?”

“Dikkatli ve tehlikelere karşı hazırlıklı olmamız gerektiği.”

Birkaç dakika boyunca konuşmadan yolumuza devam ettikten sonra, “Kuzeybatı Tibet’te konuşlanan çok asker var mı?” diye sordum.

“Genellikle hayır,” diye karşılık verdi. “Sınırın ya da askeri üslerin dışında yok. Sorun, Kailash Dağını ve Manasarovar Gölünü geçtikten sonraki üç ya da dört yüz mili başarıyla geçebilmekte. Orada birçok askeri kontrol noktaları var.”

Dört saat boyunca herhangi bir aksilik olmadan yolumuza devam ettik. Bir terslikle karşılaşmadan Saga’ya ulaştıktan sonra batı Tibet’in içine giren güney yoluna saptık. Yol kamyon ve eski araçlarla doluydu. Yolun kenarında ara sıra yabancı otostopçular gözümüze çarpıyordu.

Bir saat daha gittikten sonra Yin cipi ana yoldan çıkararak dar bir yola saptı. Bozuk yolda, bir süre daha ilerledik.

“Genellikle ana yolda az ilerde Çin askeri kontrol noktaları vardır,” dedi Yin. “Yolumuza bir daire çizerek devam edeceğiz.”

Virajlı bir yola gelmiştik. Virajın sonuna vardığımızda Yin cipi durdurdu ve arabadan inip tepenin kenarına kadar yürüdük. Aşağıda, birkaç yüz metre ötede Çin bayrakları olan iki büyük askeri kamyonu görünüyordu. Yolun kenarında bir düzine asker vardı.

“Bu hiç de iyi değil,” dedi Yin. “Bu kavşakta genellikle her zaman birkaç tane asker olurdu. Belki de hâlâ bizi arıyorlardır.”

Benliğimi saran endişeden kurtulmaya çalışarak enerjimi düşürmemeye çalıştım. Bazı askerlerin başlarını kaldırıp bize baktıklarını sanarak eğildim.

“Bir şeyler oluyor,” diye fısıldadı Yin.

Kavşağa tekrar baktığımda, askerler kontrol noktasına gelmiş bir kamyonu arıyorlardı. Orta yaşlı sarışın bir adam kamyonundan indirilmiş, yolun kenarında sorguya çekiliyordu. Kamyonda başka biri daha vardı. Avrupa dillerinden birinin, Flamancaya çok benzeyen bir dilin konuşulduğunu güç bela duyabildik.

“Neden onları arıyorlar?” diye sordum Yin’e.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi. “İzin kâğıtlarında bazı eksiklikler olmuş olabilir ya da yanlış soruları sormuş olabilirler, kimbilir?”

Onlara yardım etmek isterdim.

“Hadi,” dedi Yin. “Gitmeliyiz.”

Cipe binerek yolumuza devam ettik. Yin tepenin geri kalan bölümünde arabayı oldukça yavaş sürdü. Yolun bitiminde karşımıza çıkan dar yola saptık. Yol bir süre sonra sağa kıvrıldı. Kuzeybatıya doğru gidiyorduk. Yol ana yolla birleşip içinde küçük dükkânları ve otelleri olan Zhongba kasabasına ulaşınca kadar yaklaşık beş mil daha gittik. Kasaba halkı sokaklarda dolaşıyor, sığırlarını güdüyorlardı.

“Bizi Kailash Dağına giden hancılardan sanacaklar,” dedi Yin. “Burada bize fazla dikkat edeceklerini sanmıyorum.”

Doğrusu pek ikna olmamıştım. Kısa bir süre gittikten sonra Çin askeri kamyonlarından birinin tam arkamızda olduğunu fark edince tüm bedenim korkuyla ürperdi. Yin hemen sağdaki ara sokaklardan birine saptı. Askeri kamyon da yoluna devam etti.

“Güçlü olmaya devam etmelisin,” dedi Yin. “İkinci Boyutu öğrenmenin zamanı geldi artık. “

Enerjimin önümüzden aktığını ve dünyaya yayıldığını hissedip gözümün önüne getirinceye dek Yin, Birinci Boyutu hatırlamama yardım etti.

“Enerjin artık hareket ettiğine göre sen de bu enerji alanını somut bir etki yaratması için oluşturabilirsin.”

Sözleri beni büyülemişti. “Enerji alanımı oluşturmak mı?”

“Evet. Dünyada çeşitli şekillerde hareket kendi dua-temenni alanımızı yönlendirebiliriz. Bunu da beklentilerimizi kullanarak yaparız. Bunu zaten daha önce bir kez yaptın, hatırlıyor musun? Hanh enerjinin içinden akmayı sürdürdüğünü ve beklemeyi öğretmişti sana. Şimdi de alanını başka beklentilerle oluşturmalısın ve bunu tam bir disiplinle yapmalısın. Aksi halde tüm enerji korku ve öfkenin içinde yok olur.”

Daha önce hiç görmediğin buruk bir ifadeyle bana baktı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Küçükken Çinli bir asker babamı gözlerimin önünde öldürmüştü. Çinlilerden hem nefret ediyorum hem de onlardan çok korkuyorum. Sana bir şeyi itiraf etmeliyim: Ben yarı Çinli sayılırım. İşte bu da işin en kötü yanı. Yaşamış olduğum bu anı ve suçluluk duygusu enerjimi yiyip bitiriyordu. Onun için ben de en kötüsünü bekleme eğilimine girdim. Enerjinin bu yüksek boyutunda dua-temenni alanlarımız beklediğimiz, düşündüğümüz şeyleri anında karşımıza çıkarırlar. Eğer korkuyorsak korkutuğumuz başımıza gelir. Eğer nefret ediyorsak nefret ettiğimiz şeyle karşılaşırız.

“Neyse ki, bu tür olumsuz beklentiler içine girdiğimizde sevgi akımı artık durduğundan dua-temenni alanımız hızla çöker. Ama korku dolu bir beklenti güçlü etkisini sürdürebilir. İşte bu yüzden beklentilerini son derece dikkatle gözlemlemeli ve alanını bilinçli bir şekilde oluşturmalısın.”

Gülümseyerek ekledi. “Ayrıca, Çin ordusundan benim nefret ettiğim kadar nefret etmediğin için avantajlı durumdasın. Ama korkuların yoğun ve sen de benim gibi öfkelenme yeteneğine sahipsin. Kimbilir, belki de bu yüzden birlikteyiz.”

Arabada giderken Yin’in söylediklerini düşünüyordum. Düşüncelerimizin bu denli güçlü olabileceğine doğrusu inanmıyordum. Yin frene basıp cipi bir dizi binanın önünde parketti.

“Neden durdun?” diye sordum. “Bu şekilde daha çok dikkatleri üstümüze çekmez miyiz?”

“Evet,” dedi. “Ama bu tehlikeyi göze almalıyız. Ülkenin dört bir yanında casuslar var ve bizim başka seçeneğimiz yok. Aynı araçla Tibet’in batısına gitmek pek güvenli değil. Bu civarda tamirci de bulamayız. Bizimle birlikte gelecek birini bulmalıyız.”

“Ya bulamazsak?”

Yin bana dehşetle baktı. “Doğru insanlara gidersek bizi geri çevirmezler. Düşüncelerine dikkat et. Çevremizde doğru alanı oluşturmamız gerektiğini söylemiştim sana. Bu çok önemli.”

Motoru çalıştırdı ama sonra da durdurdu. “Bu konuda sen aslında benden çok daha iyisini yapabilirsin aksi halde başka şansımız olmayacak. Dikkatini *rtên brel* üstünde yoğunlaştırıp enerji alanını oluştur.”

Bir an için konuşmadım. Sonra da, “*Rtên brel* de ne demek?” diye sordum.

“Eşzamanlılığın Tibetçesi. Bizlere yardımcı olacak içgüdüleri, raslantıları oluşturmak için alanını eşzamanlılık uygulaması üzerinde oluşturmalısın.”

Yin binaya bir göz attıktan sonra bana yerimden kıpırdamam gerektiğini işaret ederek cipten indi.

Yoldan geçen Tibetlileri izleyerek yaklaşık bir saat arabada bekledim. Ara sıra Hintliye ya da Avrupalıya benzer birilerini görüyordum. Hatta bir ara kontrol noktasındaki Hollandalı bir adam gördüğümü düşündüm. Uzaktan geçtiği için emin olamadım.

Yin'in nerede olduğunu merak ediyordum. Birbirimizden tekrar ayrılmak istemiyordum. Nereye gideceğimi bilemeden burada öylece dolaştığımı düşündüm. Ne yapabildim?

Nihayet binadan çıkan Yin'i gördüm. Bir an için duraksadı sonra da cipe doğru yaklaşmadan dikkatle sağına ve soluna baktı.

"Tanıdığım iki kişiyi buldum," dedi direksiyonun başına geçerken. "Kabul edeceklerini sanıyorum." İnandırıcı olmaya çalışıyordu ama ses tonu bundan pek emin olmadığını gösteriyordu.

Motoru çalıştırdı ve yola koyulduk. Beş dakika sonra tamamiyle oluklu tenekeden yapılmış küçük bir lokantanın önünden geçtik. Yin cipi lokantadan iki yüz fit öteye bir yağ tankının arkasına parketti. Artık kasabanın dışında olduğumuzdan sokaklarda hemen hemen hiç kimse yoktu. Lokantanın içindeki odalardan birinde kırık dökük altı masa bulunuyordu. Dar ve beyaza boyanmış bar tezgahı bulunduğumuz yerle mutfağı birbirinden ayırıyordu. Mutfakta kadınlar çalışıyordu. Kadınlardan biri bizi bir masaya aldı.

Yin onunla Tibet dilinde bir şeyler konuştu, çorba dediğini anladım. Kadın başını evet dercesine salladıktan sonra bana baktı.

"Aynısından," dedim Yine'e, paltomu çıkarıp sandalyenin arkasına asarken. "Su da istiyorum." Yin bunu Tibet diline çevirdi, kadın gülümseyerek uzaklaştı.

Yin ciddi bir tavırla bana döndü. “Az önce söylediklerimi anladın mı? Daha fazla eşzamanlı olaylar yaratacak bir alan oluşturmalsın şimdi.”

Anladığımı belirtmek ister gibi başımı salladım. “Bu alanı nasıl oluşturacağım?”

“İlk yapman gereken şey, bunun Birinci Boyutla oluşturulacağından emin olman. İçine akan enerjinin dış dünyaya aktığından emin ol. Belirtileri hisset. Bu enerjinin sürekli olabilmesi için beklentilerini sapt. Düşüncelerin ve olayların senin iyiliğin için önünde açılması gibi dua-temenni alanının da ileriye yönelik hareket etmesini ümit etmelisin şimdi. Bu alanın çevrende oluşabilmesi için bilincinin farkında olmalısın.”

“Neyin farkına varmak için?”

“Eşzamanlılığın. Kaderine, alın yazına yardımcı olabilecek bir sonraki gizemli bilgiyi sürekli alabileceğin bir durumda olmalısın. Ne yaparsan yap bazı eşzamanlı olaylar sana gelecektir ama, sürekli olarak bekleyerek sürekli bir alan oluşturursan olayları verimli kılabilirsin.”

Arka cebimdeki not defterini çıkardım. Daha önce kullanmamama karşın Yin’in söylediklerini yazmak gelmişti içimden. Sonra da not defterini cipte bıraktığımı hatırladım.

“Kilitli,” dedi Yin, başını sallayarak arabanın anahtarlarını uzattı. “Hemen geri dön, oyalanma.”

Doğruca cipin yanına gittim, kapıyı açıp not defterini aldım ve tam geri dönecekken lokantaya yaklaşan bir dizi araç sesiyle irkildim. Deponun arkasına gizlenerek bekledim. Lokantanın önünde gri iki Çin yapısı kamyon duruyordu. Beş ya da altı sivil polis kamyonundan inerek lokantadan içeri girdi. İçerdekileri duvara dizerek üstlerini başlarını araştırdılar. Yin’i görmeye çalıştım ama göremedim. Acaba kaçmış mıydı?

Lokantanın önüne bir cip yanaştı ve içinden uzun boylu, iri yapılı üstünde askeri üniforma olan bir Çinli çıkarak lokantanın kapısına doğru yaklaştı. Komutanın onda olduğu anlaşılıyordu. Kapıda durarak içeriye bir göz attı, durdu, arkasını döndü, sokağın her iki yanına baktı. Bir şeyler sezinlemiş gibi bir hali vardı. Bulunduğum yere doğru yaklaşmaya başladı. Deponun arkasına çömeldim. Kalbim hızla çarpıyordu.

Bir süre sonra yavaşça başımı uzatıp baktım ve derin bir soluk aldım. Eğer lokantada kalsaydım beni kolayca yakalayabilirlerdi. Çevreme bakındım. Birden depoların yanibaşından uzanan dar ve kirli bir geçitin sokağa açıldığını fark ettim. Cipe atlayarak, vitesi boşa aldım, sağa dönerek daracık geçitten sokağa doğru ittim. Sokağa çıkar çıkmaz motoru çalıştırdım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Tek istediğim askerlerle arama biraz mesafe koyabilmektir.

Birkaç blok gittikten sonra sola dönüp birkaç binanın bulunduğu bir yere geldim. Birkaç yüz metre gittikten sonra artık kasabadan tamamiyle çıkmıştım. Bir mil sonra arabayı kenara çektim ve her biri bir ev kadar büyük olan yüksek kayalıkların arkasına parkettim.

Peki, şimdi ne olacak, diye geçirdim içimden. Kaybolmuşum ve nereye gideceğime dair en küçük bir fikrim bile yoktu. Birden içimi öfke ve bıkkınlık duygusu sardı. Yin beni böyle bir şeye alıştırmalıydı. Belki de kasabada tanıdıklarından biri bana yardım edebilirdi ama, şu anda kimseleri bulabilecek halde değildim.

Bir karga sürüsü sağımdaki su birikintisinin üstüne kondu, sonra da cipin üstünde daireler çizip çığlıklar atarak uzaklaştılar. Birinin kuşları kaçırmış olabileceğini düşünerek başımı camdan dışarı çıkarıp sağa sola baktım ama, görünürde kimseler yoktu.

Birkaç dakika sonra diğ er bir karga s ur s  de çığlıklar atarak batıya doğru uçtular. İçlerinden biri gitmemiş, su birikintisinin  st n de sesini çıkarmadan bana bakıyordu. Bu iyi, diye geçirdim i im den. Bana yol gösterebilir. Ne yapacağıma karar verinceye kadar yerimde kıpırdamadan bir süre öylece oturmaya karar verdim.

Cipin arka koltuğunda kraker kuru meyve ve fındık buldum. Dalgın bir şekilde bunları yedikten sonra da sinirli bir tavırla mataranın içindeki suyu içtim. Bir plan yapmam gerektiğini biliyordum. Bir an için batıya giden yolu izlemeyi düşündüm ama sonra bundan vazgeçtim. Artık içimi büyük bir korku kaplamıştı. Tek bir şey istiyordum: Tüm bunları bir kenara atıp Lhasa'ya geri dönüp havaalanına gitmek.

Ne yapacağımı düşünürken birden yüreğim ağzıma geldi. Bulunduğum tarafa doğru yaklaşan bir araba sesi duymuştum. Bir an için motoru çalıştırıp oradan kaçmayı düşündüm ama, araba yaklaşıyordu. Su dolu matarayla bir torba yiyeceği kapıp hemen arabadan çıktım, en uzaktaki toprak yığınının arkasına doğru koştum ve benim olanları görebileceğim ama onların beni göremeyeceği bir yere saklandım.

Araba yavaşladı. Dikkatle baktığımda bunun daha önce gördüğümüz kamyonet olduğunu fark ettim. Arabayı Çinli askerlerin sorguya çektiği sarışın orta yaşlı adam kullanıyordu, yanında ise bir kadın oturuyordu.

Araba iyice yavaşladı ve durdu. İçindekilerin konuştuklarını duyabiliyordum. Gizlendiğim yerden çıkarak yanlarına gidip onlarla konuşmayı düşündüm ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Ya askerler onları da bizim hakkımızda uyardıysalar ve g r ld ğ m z yerde hemen askerlere ve polislere haber vermeleri konusunda gözdağı vermişlerse? Acaba beni ele verirler miydi?

Kadın konuşmasına devam ederken dışarı çıkacakmış gibi kapıyı açtı. Acaba cipi görmüşler miydi? Kafamın içinden birçok şey geçiyordu. Kadın arabadan dışarı çıkar ve bana doğru gelirse kaçacaktım. Böylece yalnızca cipi ele geçirmiş olurlar ve ben de yetkililer gelmeden önce buradan uzaklaşmış olurum.

Kafamda bu düşünceyle dönüp kamyonete baktım. Adam ve kadın toprak yığınlarına doğru bakıyordu, yüzlerinde endişeli bir ifade vardı. Birbirleriyle bir süre bakiştikten sonra kadın hızla kamyonetin kapısını kapadı ve batıya doğru yola koyuldular. Sol tarafımdaki küçük tepeciğin arkasında gözden kaybolan kamyonete baktım.

Nedense düş kırıklığına uğramıştım. Onlar belki de bana yardımcı olabilirlerdi, diye geçirdim içimden. Bir an için cipe atlayarak peşlerinden gitmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Kadere razı olmanın çok daha iyi olacağına karar verdim. Şu durumda geri dönüp önce Lhasa'ya sonra da evime dönmenin yollarını aramak çok daha akıllıca olacaktı.

Yaklaşık yarım saat sonra cipe geri döndüm ve motoru çalıştırdım. Sol tarafımdaki karga yerinden kıpırdadı ve Hollandalıların kamyonetinin gittiği yöne doğru yolun üstünden uçmaya başladı. Direksiyonu diğer yola çevirdim ve Zhongba'ya yöneldim. Ana caddelere çıkmamaya özen gösteriyordum. Tepeye ulaşmak için birkaç mil yol almam gerekiyordu. Tepeye ulaştığımda otoyolu iyice görebilmek için aracı yavaşlattım.

Birden gördüklerim karşısında şok oldum. Düzinelerce asker dağdan yarım mil aşağıda yeni bir barikat oluşturmuştu. Aynı zamanda askerlerle dolu dört büyük kamyon da hızla bana doğru yaklaşıyordu.

Cipi hızla geri döndürdüm, içimden beni görmediklerini dileyerek geldiğim yöne doğru hızla aracı sürdüm. Eğer şansım

yardım ederse onlardan daha çabuk gidecektim. Gidebildiğim kadar batıya sonra da güneye ve doğuya gitmeyi tasarlıyordum. Belki de beni bu yoldan Lhasa'ya geri götürecek ara yolları bulabilirdim.

Ana caddeden hızla geçerek ara sokaklara daldım, güneye gidiyordum. Bir köşeyi döndüğümde yanlış yolda olduğumu anladım. Ne yazık ki, tekrar ana caddeye dönmek zorundaydım. Birden karşımda Çin kontrol noktasını gördüm. Her taraf asker kaynıyordu. Cipi yolun kenarına çektim. El frenini çekerek koltuğumda aşağı doğru kaydım.

Şimdi ne olacak, diye düşünüyordum. Hapse mi gireceğim? Bana ne yapabilirler? Acaba casus olduğumu mu düşünüyorlar?

Birkaç dakika sonra arabamı görülür bir yerde parketmeme karşın Çinlilerin varlığımdan habersiz olduklarını fark ettim. Eski püskü arabalar, çekçekler ve hatta bisikletliler bile yanımdan geçip gidiyorlardı. Askerler ara sıra içlerinden bazılarını durduruyor, kimlik soruyor, evrakı kontrol ediyor ve bazılarının da üstlelerini başlarını arıyorlardı. Ama bununla birlikte kimsenin bana dikkat ettiği yoktu.

Sol tarafıma bir göz attığımda birkaç yüz adım ötemde duran küçük taş evin girişini fark ettim. Evin sol tarafında büyümüş çimlerle dolu bir bahçe vardı ve bahçenin hemen arkasında ise bir başka cadde uzanıyordu.

Tam o sırada büyük bir kamyon yanımdan geçerek hemen önümde durdu. Artık kontrol noktasını göremiyordum. Birkaç dakika sonra da sarışın bir adamın kullandığı mavi Toyota Land Cruiser yaklaşarak kamyonun hemen arkasında durdu. Birden Çince yüksek sesle konuşmalar ve bağrışmalar duydum. Araç geri geri giderek dönmeye çalışırken askerler yolunu kesmişti. Çince öfkeli bağrışmaların arasında korku dolu Hollanda aksanıyla konuşulan İngilizce yakarışlar kulağıma geldi.

“Hayır, lütfen,” diyordu ses. “Özür dilerim. Ben turistim. Bakın bu yoldan geçebilecek özel iznim var benim.”

Bir başka araba daha geldi. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Yeni gelen arabadan lokantada gördüğüm Çinli subayın indiğini gördüm. Subay yanımdan geçerken koltuğumdan iyice aşağıya kaydım.

Subay kusursuz bir İngilizceyle Hollandalıya, “Kâğıtlarını ver bana,” diye bağırdı.

Onların konuşmalarını dinlerken sağ tarafımda bir hareket olduğunu hissedip yavaşça başımı kaldırıp camdan dışarı baktım. Eve doğru giden yol Lhasa'nın dışına Yin'le birlikte kaçtığımızda tanık olduğum aynı parlaklık içerisindeydi. Dakini.

Motor boşta çalışıyordu, tek yapacağım cipi yavaşça sağa çekip yoldan aşağı indirmek olacaktı. Evin önünden geçip, çimlerin üstünden yola çıkarak sola döndüğümde güçlkle soluk alıyordum. Bir mil gittikten sonra yeniden sola döndüm ve daha önce geçtiğim ara sokağa saparak kuzeye, kasabanın dışına doğru yol almaya başladım. On dakika sonra toprak yığınlarına geri gelmiştim. Ne yapacağımı hâlâ bilemiyordum. Batı yönünden gelen bir karga çığlığını duydum ve anında o yöne gitmeye karar verdim. Aslında daha işin başında o yöne gitmeliydim.

Yol engebeliydi. Öğleden sonra yerini akşama bırakmaya başlamıştı. Birkaç saatten beri yoldaydım. Çevrede ne bir araba ne de bir insan vardır. Ev bile yok denecek kadar azdı. Yarım saat sonra hava iyice karardı. Geceyi geçirebilecek bir yer bulmam gerektiğini düşünürken birden sağ tarafında parke taşlı dar bir araba yolu gördüm. Yavaşlayarak daha dikkatle bakmaya başladım. Yolun hemen kenarında bir şey duruyordu, giyeceğe benziyordu.

Arabayı durdurup el fenerini camdan dışarı uzattım. Bu, bir parkaydı. Benim parkam. Çinliler gelmeden az önce lokantada bırakmıştım.

Gülümseyerek feneri kapattım. Parkayı buraya Yin bırakmış olmalıydı. Arabadan inip, parkamı aldım ve farlarımı yakmadan dar yolda ilerledim.

Yarım mil kadar ilerledikten sonra küçük bir evin önüne geldim. Evin yanbaşıda bir ahır vardı. Cipi son derece dikkatle kullanıyordum. Tel örgülerin arkasında keçiler vardı. Sandalyede oturan bir adam gözüme ilişti. Arabayı durdurduğumda adam ayağa kalktı. Bu silueti tanıyordum. Yin'di bu.

Cipten indim ve Yin'e doğru koştum. Gülümseyerek beni kucakladı.

"Seni yeniden gördüğüme çok sevindim," dedi. "Sana yardım edildiğini söylemiştim, değil mi?"

"Az kalsın yakalanıyordum," diye karşılık verdim. "Nasıl kaçabildin?"

Yüzünde tedirgin bir ifade oluştu. "Lokantaki kadınlar çok kurnazdı. Çinli subayları görünce beni fırının içine sakladılar. Fırının içine bakmak kimsenin aklına gelmedi."

"Kadınlara ne oldu acaba?" diye sordum.

Bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Bize yardım eden birçok kişi bunun bedelini oldukça ağır ödüyor."

Bakışlarını uzaklaştırdı, cipi işaret etti. "Yiyecekleri çıkar-mama yardım et de bir şeyler yiyeyim."

Yin ateşi yakarken bir yandan da polis gittikten sonra olanları anlatmaya başladı. Arkadaşlarının evine gitmiş, onlar başka bir araç bulmaya çalışırken Yin'in bu eski evde kalmasını önermişlerdi.

“Çok korkup Lhasa’ya geri dönmeye çalışacağını düşünmüştüm,” dedi Yin. “Ama bu yolculuğa devam etmeye karar verirsen tekrardan kuzeybatıya yöneleceğini biliyordum. Bu, tek yol olduğu için de askerlerin değil de senin görmeni dileyerek parkanı oraya koymuştum.”

“Büyük bir risk göze almışsın ama,” dedim.

Sebzeleri suyla dolu bir tencereye koyup buharda pişmeleri için ateşin üstündeki metal çengele asarken başını evet anlamında salladı.

Yin bir kez daha korkumdan arınmama neden olmuştu. Ateşin yanındaki tozlu eski sandalyelere otururken konuşmaya başladım. “Buradan uzaklaşmaya çalıştığımı itiraf etmeliyim. Hayatta kalmam için tek şansımın kaçmak olduğunu düşünüyordum.”

Yin’e evin çevresinde deneyimlediğim o ışık hüzmelerinin dışında başımdan geçen her şeyi anlattım. Toprak yığınlarının arasındayken gelen kamyoneti anlattığımda Yin sandalyesinde doğruldu.

“Onun yolun kapatıldığı yerde gördüğümüz aynı kamyonet olduğundan emin misin?” diye sordu.

“Evet, onlardı,” diye karşılık verdim.

Tam anlamıyla çileden çıkmıştı. “Daha önce gördüğümüz kişileri gördün ve onlarla konuşmadın?” Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Sana rüyamı anlattığımda, giriş kapısını bulmamıza yardım edecek kişilerle karşılaşmamızı anlatmamış mıydım?”

“Beni polise ihbar edebilirlerdi, bu tehlikeyi göze almak istemedim,” diye karşı çıktım.

“Ne?” Şaşkınlıkla bana baktı sonra da öne doğru uzanarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Çaresizlikten ne yaptığının farkında bile değildim,” dedim. “Kendimi böyle bir tehlikenin içine attığıma inanamıyorum. Tek istediğim, oradan kaçıp kurtulmaktı. Ölmek istemiyordum.”

“Şimdi beni çok iyi dinle,” dedi Yin. “Tibetten kaçarak kurtulma şansın artık yok gibi. Hayatta kalabilmen için yapabileceğin tek şey, yoluna devam etmek ve bunu yaparken de eşzamanlılığı kullanmak zorundasın.”

Onun büyük bir olasılıkla haklı olduğunu düşünerek bakışlarımı kendisinden uzaklaştırdım.

“Kamyonet yaklaştığında ne olduğunu anlat bana,” dedi Yin. “Her düşünceyi. Her ayrıntıyı.”

Kamyonetin durduğunu ve kamyonetin durmasıyla birlikte de içimde büyük bir korkunun oluştuğunu. Kadının sanki kamyonetten dışarı çıkmak ister gibi davrandığını ama sonra da fikrini değiştirip yollarına devam ettiklerini anlattım.

Yin bir kez daha başını iki yana salladı. “Dua-temenni alanını yanlış kullanarak eşzaman hakkını yok ettin. Alanını korku dolu beklentilerle oluşturdu ve her şey anında kesildi.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Kamyonet yaklaşırken nelerin olduğunu düşün,” diye sürdürdü konuşmasını Yin. “İki seçeneğin vardı: Bu karşılaşmayı ya bir tehdit olarak ya da potansiyel bir yardım olarak düşünecektin. Elbette her iki olasılığı da düşündün. Oysa kamyoneti tanıdıktan sonra bunun bir işaret olduğunu düşünmeliydin. Aslında daha önce kavşakta gördüğümüz aynı kamyonetin içindekiler dikkatleri üstümüze çekmeden oradan uzaklaşmamız için bir karışıklık yaratmamışlar mıydı? Olaya bu açıdan bakıldığında o insanların sana daha önce de yardım etmiş oldukları ve büyük bir olasılıkla bir kez daha yardım edecekleri açıkça ortada değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım. Haklıydı. Her şeyi berbat etmiştim.

Yin kendi düşüncelerine dalarak bir süre konuşmadı. Sonra konuşmasını bıraktığı yerden sürdürdü. “Enerjini ve olumlu beklentilerini tam anlamıyla yitirdin. Lokantada sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Eşzamanlılık alanı oluşturmak, kişinin kendini belli bir zihinsel duruma koyması demektir. Entellektüel açıdan eşzamanlılığı düşünmek kolaydır ama, dua-temenni alanının yardımcı olacağı zihinsel duruma girmedikçe yapacağın tek şey, ara sıra karşına çıkan raslantıları bir an için görebilmekten öte olmayacaktır. Bazı durumlarda bu yeterli olabilir. Hatta bir süre için yolunu sürdürmene yardımcı olabilir ama, zamanla yönünü yitirirsin. Sürekli eşzamanlılık akışını oluşturmanın tek yolu, bilincin farkına varabilmektir, bir başka deyişle dua-temenni alanının akışının sana doğru gelmesini sağlayabilecek durumlara yakın olmandır.”

“Zihnin bu durumuna ulaşabileceğimden pek emin değilim.”

“İnsan durup her dakika kendine farkındalık durumunda olduğunu hatırlatmalı. Kişi enerjisinin dışarı çıktığını ve doğru önsezileri, doğru olayları kendisine geri getirebildiğini gözünün önünde canlandırmalı. Bunların her an olabileceğini beklemelisin. Her zaman uyanık ve tetikte olarak, bir sonraki raslantıları bekleyerek eşzamanlılığı kendimize getirmek için alanlarımızı oluştururuz. Bu beklenti durumunda kalmayı unuttuğunda kendini toparlamalı ve hatırlamaya çalışmalısın.

“Zihnini bu durumunda ne kadar çok tutabilirsen eşzamanlılığında o kadar çok artar. Ve zamanla enerjini yüksek tutarsan bilincin farkında olma durumu artık senin yaşam biçimin olur. Ef-saneler dua-temenni bilgilerinin zamanla bizlerin ikinci doğası olacağını söylerler. Her sabah nasıl yatağımızdan kalkıp giyiniyorsak bu alanı oluşturmak da vazgeçemeyeceğimiz bir alışkan-

lığa dönüşmelidir. İşte bu noktaya ulaşmalı ve bu beklentinin söz konusu olduğu zihinsel duruma gelmelisin.”

Durdu ve bir an için bana baktı.

“Kamyonetin sana doğru geldiğini duyduğun anda korkuya kapıldın. Anlattıklarına bakılırsa onlar da içgüdüsel olarak o toprak yığınlarında durduklarında, büyük bir olasılıkla bunun nedenini bilmiyorlardı. Ama sen korkuya kapıldığında ve onların belki de kötü kişiler olabileceklerini düşündüğünde enerji alanın yayıldı ve onları etkiledi. O sırada onların alanlarına girdin, büyük bir olasılıkla onların kendilerini kötü hissetmelerine neden oldun; onlar da yanlış bir şey yaptıklarını düşünerek oradan uzaklaştılar.”

Söyledikleri gerçeküstüydü ama gerçek olduğunu hissediyordum.

“Alanlarımızın insanları nasıl etkilendiğine ilişkin her şeyi anlat bana,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Kendinin önüne geçiyorsun. Alanlarımızın diğer insanların üstündeki etkileri Üçüncü Boyut.Şimdilik eşzamanlılık için gerekli olan alanı oluşturma üstünde dikkatini odakla ve korkulardan uzak durmaya çalış. Sende her şeyin en kötüsünü bekleme eğilimi var. Lama Rigden’in yanına giderken seni yalnız bıraktığımı, bir mülteci grubu gördüğünü ve eğer onlarla konuşsaydın onların sana Lama’nın manastırına giden yolu tarif edeceklerini hatırla. Ama sen bunları yapmak yerine onların seni geri çevireceğini düşündün ve eşzamanlılık fırsatını kaçırdın. Bu olumsuz düşünce tarzı senin kimliğin olmuş.”

Kendimi iyice yorgun hissediyorum Yin’e baktım. Gülümse-di ve bir daha da hatalarımdan hiç söz etmedi. Akşamın geri kalanını Tibet hakkında konuşarak ve dışarı çıkıp yıldızları izleyerek geçirdik. Gökyüzü bulutsuzdu ama, hava oldukça soğuktu.

Tepemizde o güne dek gördüğüm en parlak yıldızlar vardı. Yin'e bundan söz ettim.

"Elbette parlak ve büyük görünüyorlar," dedi. "Dünyanın çatısında duruyoruz."

Ertesi sabah geç saatlere kadar uyudum. Daha sonra da Yin'le beraber bir dizi tai chi hareketleri yaptım. Bir süre Yin'in arkadaşlarının gelmesini bekledik ama gelmediler. Tek bir araçla yola çıkmanın riskini göze alarak eşyalarımızı cipe doldurup öğle saatinde yola koyulduk.

"Bir şey olmuş olmalı," dedi Yin bana bakarak. Güçlü olmayı çalışıyordu ama endişeli olduğunu görebiliyordum.

Çevreyi kaplayan öğlen güneşi altında ana yola çıktık.

"Çinlilerin bizi bu cipin içinde bulmaları kolay olmayacak," dedi Yin.

"Güzel," diye karşılık verdim.

Çinlilerin Zhongba'daki lokantada olduğumuzu nasıl öğrenmiş olabileceklerini çok merak ediyordum. Yin'e bu konuda ne düşündüğünü sordum.

"Bunun benim hatam olduğundan eminim," dedi. "Çinlilere karşı duyduğum öfke ve korkuyu biliyorsun. Dua-temenni alanının bilinçaltından düşündüğümü bana verdi. Bundan eminim."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu kadarı da fazlaydı artık.

"Korktuğun için enerjinin Çinlileri bize getirdiğini mi söylemek istiyorsun?" dedim.

"Hayır, yalnızca korku değil. Hepimizde genel bağlamda korku vardır. Söylemek istediğim bu değil. Ben zihnimin içinde nelerin olabileceğine, Çinlilerin bize neler yapabileceklerine ilişkin korku dolu görüntülerin oluşmasına izin verdim demek istiyorum."

rum. Uzun zamandan beri Tibetteler. Onların neler yapabileceklerini, uyguladıkları yöntemleri çok iyi biliyorum. Gözdağı vererek insanlara nasıl baskı yaptıklarını biliyorum. Kafamın içindeki görüntüde onların bize doğru gelmelerine izin verdim. Bu görüntüyü ortadan kaldırmak ya da etkisiz hale getirmek için ise hiçbir şey yapmadım.

“Oysa kendimi toparlamalı, Çinlilerin artık eskisi gibi düşmanca tavırlar içinde olmadıklarını düşünmeli ve bu beklentime sıkısıkıya bağlı kalmalıydım. Genel bağlamda onları bize getiren korku değildi. Bilinçaltımda somut bir görüntü oluşturdum ve onların gelip bizi bulacaklarına ilişkin somut bir beklenti içine girdim. Sorun buydu işte. Eğer olumsuz bir görüntüye gereğinden fazla uzun süre bağlı kalırsan bu mutlaka gerçekleşir.”

Tüm bu söyledikleri beni şaşkına çevirmişti. Doğru olabilir miydi? Uzun bir süreden beri somut bir şeyden örneğin evlerine hırsız girmesinden, kötü bir hastalığa yakalanmaktan ya da sevdiklerini yitirmekten korkan kişileri izlemiş ve eninde sonunda yaşamlarında bu türden olayları yaşadıklarına tanık olmuştum. Yiri'nin sözünü ettiği olay bu muydu?

Yin bizimle birlikte gelecek birini bulmak için beni Zhongba'da tek başıma bıraktığında kafamın içinde yaşattığım korku dolu görüntüyü hatırladım. Kendimi cipi tek başıma kullanırken kafamın içinde canlandırmış sonra da kaybolduğumu düşünmüştü. Aslında sonunda böyle olmamış mıydı? Sırtım ürperdi. Ben de Yin gibi aynı hataları yapıyordum.

“Başımıza gelen her olumsuz şeyin kendi düşüncelerimizin bir sonucu olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordum.

Yin kaşlarını çatı. “Elbetteki hayır. Birçok şey diğer insanlarla birlikte yaşıyor olmamızın doğal akışında gerçekleşir. Onların beklentileri ve davranışlarının da rolü vardır. Ama bizlerin

inansak da inanmasak da yaratıcı bir etkisi vardır. Artık uyanmamız ve dua-temenni enerjimizi anlamamız gerekiyor. Temelinde korku ya da inanç olsun beklenti beklentidir. Söz konusu olan durumda ben kendimi yeterince yakından izlemiyor ve gözlemlemiyordum. Çinlilere karşı duyduğum nefretin sorun olduğunu söylemiştim sana.”

Başını çevirip bana baktığında bakışlarımız karşılaştı.

“Ayrıca enerjinin bu yüksek düzeylerinde dua-temenni alanlarımızın etkisinin oldukça hızlı olduğunu söylediğimi de sakın unutma,” diye ekledi. “Dışarda, basit dünyada, bireyler hâlâ korku ve başarı hayallerinin karışımını yaşıyorlar. Buna sahip oldukları için de birbirlerini geçersiz kılıp etkiyi en az düzeyde tutuyorlar. Ama bizler bu düzeyde hızla gerçekleşen olayları, hatta bizim alanımızın gücü karşısında korku dolu bir hayali bile olumlu bir şekilde etkileyebiliriz.

“Burada dikkate alınması gereken unsur, beyninin korku dolu beklentiler yerine yaşamın olumlu yolu üstünde odaklanması gerektiğidir. İşte bu yüzden İkinci Boyut çok önemlidir. Bundan sonraki eşzamanlılığı yaratabilmek için bilincin farkında olabilirssek beynimizi olumlu olaylara hazırlıklı kılarak korku ve kuşkularımızdan arınırız. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Başımı evet dercesine salladım ama, karşılık vermedim.

Yin dikkatini tekrar yola çevirdi. “Bu gücü hemen şimdi kullanmalıyız. Olabildiğince dikkatli ol. Bu sisin altında kamyonetin yanından farkına varmadan geçip gidebiliriz. Oysa biz onları kaçırmak istemiyoruz, değil mi? Bu yöne doğru gittiklerinden emin misin?”

“Evet,” diye karşılık verdim.

“Eğer onlar da bizim gibi geceyi geçirmek için durmuşlarsa fazla uzakta olamazlar.”

Yola çıktığımızdan beri kuzeybatı yönüne gidiyorduk. Elimden geleni yapmaya çalışıyordum ama, yine de Yin'in söylediği gibi dikkatimi yeterince veremiyordum. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Yin bunun farkına varmıştı ve sürekli olarak beni gözlüyordu.

Nihayet başını çevirip konuştu. "Tam anlamıyla eşzamanlılık sürecini beklediğinden emin misin?"

"Evet," diye karşılık verdim. "Galiba."

Hafifçe kaşlarını çatarak gözlemeyi sürdürdü.

Konuyu nereye getireceğini biliyordum. Hem Peru'da hem de daha sonra Apalaş Dağlarında Onuncu Kehanetle birlikte eşzamanlılık konusunda bir deneyim yaşamıştım. Her ikimizin de kendi yaşamlarımız hakkında merak ettiğimiz belli başlı sorularımız vardı. Bizim şu anda en önemlisi, Hollandalıların kullandığı kamyoneti, daha sonra Wil'i ve giriş kapısını nasıl bulabileceğimizeydi.

En iyisi, yaşamlarımızdaki ana soruyu saptadıktan sonra, buna nasıl yanıt verileceğine ilişkin içgüdüyü ya da bize yol gösterecek düşünciyi bulmamız olacaktı. Zihnimizde bir yere giden, bir hareket yapan, bir yabancıya bir şeyler söyleyen kendimizin hayalini kurduk. İçimize doğan bu sezginin peşinden gidersek, sorularımızı yanıtlayacak raslantıyla karşılaşacaktık. Bu eşzamanlılık yaşam yolumuzda bizlere yol gösterecek ve karşılığında da yeni bir soruyla karşı karşıya kalacaktık.

"Bu konuda efsaneler ne diyor?" diye sordum

"Efsaneler," diye karşılık verdi Yin. "İnsanların er ya da geç dua-temenni güçlerinin yaşamlarının akışını önemli ölçüde etkilediğini öğreneceklerini söylüyor. Beklentilerimizin gücünü kullanarak eşzamanlılığı yaratabiliriz. Ama bunu yaparken dikkatimizi en üst noktaya çıkartmalıyız. Bilinçli bir şekilde bir sezgi oluşturup, gerçekleşmesini beklemeye başladın mı?"

"Henüz değil," dedim.

"Ama bu doğrultuda bir beklentin var, değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Doğrusunu istersen sezgiler hakkında düşünmüyordum."

Başını salladı. "Bunun eşzamanlılık için gereken dua-temen-ni alanı oluşturma'nın bir bölümü olduğunu unutma. Hazırlıklı olmalı ve tüm işlemin gerçekleşeceğine inanmalısın. Sorduğun sorunun, sezgiye sahip olup onun peşinden gitmenin ve raslantıları aramanın önemini kavraman lazım. Kendi kendine tüm bunların gerçekleşeceğine inandığını sürekli hatırlatmalısın Bunu yapabildiğin takdirde enerjin senin önüne geçer ve akışa yardımcı olur."

Moralimi düzeltecek bir şekilde gülümsedi.

Birkaç kez derin soluk aldım ve enerjimin geri dönmeye başladığını hissettim. Yin'in içinde bulunduğu ruh hali bana da geçmişti. Bir şeylerin farkındaydım ve dikkatliydim.

Yin'e gülümsedim. İlk kez Yin'in kimliğinden, kişiliğinden hoşnuttum. Zaman zaman o da benim gibi korkularla dolu biri oluyordu. Çoğu kez de sözünü asla sakınmıyordu ama, bu yolculuğa yüreğini koymuştu ve başarılı olmayı her şeyden çok istiyordu. Bunları düşünürken hayal kurdum. Kendimi Yin'le bir gece vakti bir nehrin kıyısında kumların üstünde yürürken düşündüm. Uzaktan gelen kamp ateşine doğru gitmek istiyorduk. Yin yolu gösteriyordu ve ben de onu izlemekten memnundum.

Dönüp Yin'e baktım. O da dikkatle bana bakıyordu.

Nelerin olduğunu anlamıştım.

"Galiba bir şey oldu," dedim. "İkimizin bir kamp ateşine doğru yürüdüğü düşüncesine kapıldım. Sence bunun bir anlamı olabilir mi?"

"Bunu yalnızca sen bilebilirsin," diye karşılık verdi.

“Ama bilmiyorum. Nasıl bilebilirim ki?”

“Düşüncelerin eğer yol gösterici bir sezgi niteliğindeyse bu durumda kamyoneti aramamızla da bir ilgisi olabilir. Kamp ateşinin başında kim vardı? Nasıl bir duyguydu?”

“Orada kimin olduğunu bilmiyorum. Ama kamp ateşine ulaşmayı çok istiyorduk. Buralarda kumlu bir yer var mı?”

Yin cipi yolun kenara çekerek durdurdu. Sis dağılmaya başlamıştı.

“Arazi yaklaşık yüz mil boyunca kumludur.”

Omuzlarımı silktim. “Peki, ya nehir? Yakında bir yerde nehir varmı?”

Yin’in gözleri parladı. “Evet,” dedi. “Bundan sonraki Paryang kasabasını geçtikten sonra, yaklaşık yüz elli mil kadar sonra.”

Bir an için durdu. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

“Her zaman hazırlıklı olmalısın. Bundan asla vazgeçme,” dedi. “Bu bizim tek kurtuluşumuz.”

Güneş batarken Paryang’a varmıştık. Doğruca kasabaya girip on beş mil kadar gittikten sonra Yin sağa döndü. Yol burada daralıyordu. Hava iyice kararmış olmasına rağmen yarım mil ötedeki nehri görebiliyorduk.

“İlerde bir kontrol noktası var,” diye açıkladı Yin. “Çevresini dolaşıp gitmek zorundayız.”

Nehre yaklaşırken yol da iyice daralmıştı.

“Bu da ne?” diye sordu Yin, arabayı durdurup geriye gidecek.

Hemen sağ tarafımızda, karanlıkların içinde bir araba duruyordu. Daha iyi görebilmek için camı açtım.

“Kamyonet değil,” dedi Yin. “Bu mavi bir Land Cruiser.”

Ben de arabayı görmeye çalıştım.

“Dur bir dakika,” dedim. “Birbirimizi kaybettiğimizde barika-
tın orada gördüğüm araba bu.”

Yin farları söndürdü ve karanlığın içine gmldk.

“Biraz daha ileri gidelim,” diyerek cipi hafifçe ileri kaydırđı.

“Bak!” dedim işaret ederek. Aradığımız kamyonet solumuz-
daki büyük kayalıkların arasında park etmiş duruyordu. Etrafta ise
hiç kimse yoktu.

Yin cipi ileri alıp doğuya doğru parkettiğinde arabadan in-
mek üzereydim.

“Cipi saklamamız gerekiyor,” dedi cipten inip kapıları kilit-
lerken.

Kamyonetin yanına dönüp çevreye bakındık.

“Ayak izleri şu tarafa doğru gidiyor,” dedi Yin güneyi göste-
rerek. “Hadi gel.”

Yin önde ben arkada kayaların arasında kumlara doğru y-
rmeye başladık. Ay işığı yolumuzu aydınlatıyordu. Yaklaşık on
dakika sonra Yin bana baktı ve çevreyi kokladı. Ben de aynı ko-
kuyu duyuyordum: Ateş kokusu.

Karanlıkta bir süre daha yürüdükten sonra kamp ateşini
gördük. Bir kadınla bir erkek ateşin çevresine oturmuştu. Bunlar
kamyonetin içinde gördüğüm Hollandalı iftti. Nehir ise arkada
kalmıştı.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadım.

“Burada olduğumuzu belli edeceğiz,” dedi. “Bunu sen ya-
parsan daha az korkarlar.”

“Kim olduklarını bilmiyoruz,” dedim karşı çıkararak.

“Hadi yanlarına yaklaş ve burada olduğumuzu söyle.”

Hollandalı çifte dikkatle baktım. Üstlerinde askerlerin giydi-
ği kalın giysilerden vardı.

“Merhaba,” dedim yüksek sesle. “Sizi gördüğümüze çok
sevindik.”

Yin beni gözetliyordu.

Kadın ve adam dehşetle yerinden fırladı. Karanlığın içi-
nden yanlarına yaklaşırken bana korkuyla bakıyorlardı. Gülümse-
yerek, “Yardımaınıza ihtiyacımız var,” dedim.

Yin de yanıma gelerek hafifçe eğilip çifti selamladı. “Sizi ra-
hatsız ettiğimiz için özür dileriz,” dedi. “Ama arkadaşımız Wilson
James’i arıyoruz. Bu konuda bize yardımcı olabileceğimizi dü-
şünmüştük.”

Her ikisi de şoktaydı, kamplarına bu şekilde girdiğimize
hâlâ inanmıyorlardı. Kadın sonunda bizlerin zararsız olduğuna
ikna olarak ateşin yanına oturmamızı söyledi.

“Wilson James adında birini tanımıyoruz,” dedi. “Ama bu
akşam burada buluşacağımız adam onu tanıyor. Onun adından
söz ettiğini duymuştum.”

Yanındaki adam tedirgin bir şekilde başını evet anlamında
salladı. “Jacop umarım bizi burada bulabilir. Çok gecikti.”

Tam onlara Land Cruiser’ın az ilerde durduğunu söylemek
üzereydim ki, adamın yüz ifadesi birden değişti. Donup kalmış-
tı. Hemen arkamdaki bir şeyden gözlerini ayıramıyordu. Hızla
dönüp baktım. Araçların bulunduğu tarafta bir kargaşa yaşı-
yordu. Başka araçlar da gelmişti. İçlerinden çıkanlar bizim bu-
lunduğumuz tarafa doğru yaklaşırlarken aralarında Çince konu-
şuyorlardı.

Adam hızla ayağa fırlayarak ateşi söndürdü. Paketleri top-
layarak kadınla birlikte koşmaya başladı.

“Hey durun,” dedi Yin arkalarından koşarak. Ama adam ve

kadın birkaç dakika içersinde karanlığın içinde gözden kaybolmuşlardı. Yin onların peşinden koşmaktan vazgeçti. Arkamızdaki ışıklar bize doğru yaklaşıyordu. Biz de nehre doğru koşmaya başladık.

“Cipin oraya arka yoldan gitmeye çalışacağım,” dedi Yin. “Eğer şansımız yaver gidiyorsa cipi bulmazlar. Sen kuzeye nehrin yukarı kısmına yönel, yaklaşık bir mil gittikten sonra nehrin kıyısına uzanan bir yol göreceksin. Beni bekle, seni gelip alacağım.”

“Neden seninle gelmiyorum ki?”

“Çünkü çok tehlikeli olur. Bir kişi tek başına kaçabilir ama iki kişi birlikte kaçamayabilir.”

Gönülsüz bir şekilde Yin’in söylediklerini kabul ettim ve ay ışığında toprak yığınlarının ve kayaların arasında zaman zaman el fenerimi yakarak yürümeye başladım. Yin’in planının çılgınca olduğunu biliyordum ama, bunun tek şansımız olduğunu da bilincindeydim. Hollandalı çiftle daha uzun bir zaman birlikte olabilseydik ya da diğer adamla karşılaşabilseydik acaba neler öğrenecektik? Doğrusu çok merak ediyordum. Yaklaşık on dakika daha yürüdükten sonra dinlenmek için durdum. Çok yorgundum ve üşüyordum.

Yakınımdan gelen bir hışırtı sesi duydum ve dikkatle dinlemeye başladım. Biri yürüyordu. Mutlaka Hollandalı çift olmalı diye geçirdim içimden. Yavaşça sese doğru yöneldim. Yirmi adım kadar ilerde tek bir kişinin silüetini gördüm. Bir adamdı bu. Ona bir şeyler söylemek zorunda olduğumu aksi halde onu yitireceğimi biliyordum.

“Hollandalı mısınız?” diye sordum. Onun çiftin buluşmak için beklediği adam olabileceğini düşünüyordum.

Adam donup kalarak karşılık vermedi. Sorumu tekrarladım. Aptalcaydı belki ama adamdan bir tepki almayı umuyordum.

“Kimsiniz?” dedi.

“Amerikalıyım,” dedim. “Arkadaşlarınızı gördüm.”

Kayaların arasında güçlkle geçip ona doğru yaklaşırken başını çevirip bana baktı. Yaklaşık yirmi beş yaşlarında görünüyordu ve çok korktuğu anlaşıyordu.

“Arkadaşlarımı nerede gördünüz?” diye sordu, korkudan titreyen bir sesle

Dikkatimi üstünde yoğunlaştırdığımda onun ne denli korktuğunu hissetmeye başlamıştım. Aynı korku dalgası beni de sardı ama enerjimin düzeyini düşürmemem gerektiğini artık biliyordum.

“Nehrin kenarında,” diye karşılık verdi. “Sizi beklediklerini söylediler bize.”

“Çinliler orada mıydı?” diye sordu.

“Evet, ama arkadaşlarınız kaçtılar sanıyorum.”

Panik içinde baktı.

“Arkadaşlarınız bana sizin arkadaşım Wilson James’i tanıdığınızı söyledi,” diye ekledim telaşla.

Gerilemeye başladı. “Bir an önce buradan gitmem gerek,” dedi telaşla arkasını dönerken.

“Sizi daha önce de gördüm,” dedim. “Zhongba’daki kontrol noktasındaydınız.”

“Evet,” dedi. “Siz de orada mıydınız?”

“Trafığın içindeydim, hemen arkanızdaydım aslında. Çinli bir subay sizi sorguya çekiyordu.”

“Doğru,” diye karşılık verdi çevresine tedirginlikle bakarak.

“Wil’i tanıyorsunuz, değil mi?” diye sordum soğukkanlılığı-mı korunmaya çalışarak. “Wilson James. Onu tanıyor musunuz? Giriş kapılarıyla ilgili bir şey söyledi mi size?”

Delikanlı bir şey söylemedi. Gözleri korkuyla doluydu. Arkasını döndü nehrin yukarı kısmına doğru yönelerek kayaların arasında koşmaya başladı. Bir süre arkasından gittim ama karanlığın içinde yokolup gitti. Onu takip etmekten vazgeçip durup kamyonetle cipimizin bulunduğu yere baktım. Işıkları görebiliyor ve sesleri duyabiliyordum.

Yeniden kuzeye doğru yola koyuldum, bir yandan da bir kez daha ayağıma kadar gelen şansını mahvettiğimi düşünüyordum. Delikanlıdan hiçbir şey öğrenememiştim. Başarısızlığımı unutmaya çalıştım. Şu andan Yin'i bulmaktan daha önemli bir şey yoktu. Sonunda eski yola çıktım ve birkaç dakika sonra cipin motorunun sesini duydum.

5

FARKINDALIĞIN BULAŞMASI

Yorgunluktan perişan bir haldeydim. Cipe binmek için tüm gücümü toplamam gerekti. Yin'in bu durumda araba kullanacak gücü nereden bulduğunu merak ediyordum. Şanslı olduğumun farkındaydım. Çin ordusundaki düzensizlik ve aramaların-
daki beceriksizlik bizleri bulabilmelerini engellemişti. Hollandalı çiftin kamyonetinin yanına tek bir asker koymuşlardı, diğerleri de çifti ters yönde arar gibi yaparken bizim cipin geçişini fark edememişlerdi bile. Yin gürültü çıkarmamaya çalışarak motoru çalıştırmış ve beni nehrin kıyısından almak için askerlerin arkasından geçmek zorunda kalmıştı.

Yin hâlâ farlarını açmadan karanlık yolda ilerliyordu.

Bir süre konuşmadan yolumuza devam ettik. "Karşılaştığın o Hollandalı sana hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordu.

"Söylemedi," dedim. "Çok korkmuştu. Koşarak kaçıp gitti."

Yin başını iki yana sallamaya başladı. "Bu benim hatam oldu. Keşke sana Üçüncü Boyuttan, bir sonraki dua-temenni boyutundan söz etseydim. Böylece delikanlının ağzından laf alma konusunda çok daha başarılı olurdun."

Ne demek istediğini sordum ama eliyle beni susturdu.

“Şimdilik nerede olduğunu unutma,” dedi. “Birinci Boyutu yaşadın ve deneyim edindin. Enerjiyle bağlantı kurdun ve tüm bedenine akmasına izin verdin, nereye gidersen git senden bir adım ilerde olacak enerji alanına dönüştüğünü gözlerinin önünden canlandırdın. Daha önce de açıkladığım gibi İkinci Boyut, hayatının akışını zenginleştirecek enerji alanının oluşturmak olacak. Kendini bırakma. Uyanık olarak, bekleyerek ve ümit ederek bunu gerçekleştirebilirsin.

“Üçüncü Boyut ise, dua-temenni alanının genişlemesi, enerjinin ve diğerlerinin titreşim düzeylerinin artması için oluşturulmasıdır. Dua-temenni alanın bu şekilde diğer insanlara ulaştığında onlarda ruhsal enerjiyi, açık seçikliği ve sezgiyi hissederek sana doğru bilgi vermeye başlarlar.”

Onun sözü nereye getireceğini anlamıştım. Peru’da Wil ile Sanchez’in denetimi altında diğerlerine doğru yeni bir ahlaki tutumla enerjiyi diğer insanlara nasıl gönderebileceğimi öğrenmiştim. Şimdi ise Yin bunun daha etkin bir şekilde nasıl yapılması gerektiğini açıklıyordu.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. “Herkesin yüzünde zaten var olan yüksek benlik ifadesinin var olduğu bana öğretilmişti. Eğer o benlikle, o ifadeyle konuşursak enerjimiz söz konusu kişinin yüksek benliğinin farkına varmasının daha yüksek düzeye ulaşmasına yardımcı olur.”

“Evet,” diye karşılık verdi Yin. “Ama insan karşısındaki kişinin dua-temenni alanını efsanelerde açıklandığı gibi genişletmesini biliyorsa bu etki arttırabilir. Dua-temenni alanımızın önümüze geçmesine izin vermeliyiz. Uzakta da olsalar o kişilerin enerjilerini arttırmasını ümit etmeliyiz.”

Soran gözlerle ona baktım.

“Şöyle düşün: Eğer gerçek anlamda Birinci Boyutu uyguluyorsan enerji sana gelir ve sen de dünyayı büyümlü bir orman ya da renkli bir çöl gibi enerjik, canlı, güzel görürsün. Şimdi Üçüncü Boyutun uygulayabilmesi için enerjinin çevrendeki herkesin alanına aktığını ve onların da enerjilerini arttırdığını gözlerinin önünde canladırması ki, onlar da dünyayı gerçekte olduğu gibi görebilsinler. Bunu gerçekleştirdiğin anda o kişiler de yavaşlayacaklar ve eşzamanlılığın bilincine varacaklardır. Alanlarımızı bu şekilde oluşturduktan sonra diğerlerinin yüzündeki yüksek benlik ifadesini gözlemlmek kolaylaşır.”

Bir an için durup sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi bana baktı.

“Şunu da unutmamalısın,” diye sürdürdü konuşmasını. “Birinin enerjisini yükselttiğinde o bazı gizli tehlikeler ya da güçlükler ortaya çıkabilir. Her yüzün kendine has özellikleri vardır... Gören gözler için orada birçok şey vardır. Ağzı bozuk babanın öfkesini, ilgisiz annenin soğuk davranışlarını ya da seni tehdit eden birinin yüzünü görebilirsin. Bu geçmişinin yansımasıdır. Sana kötü davranmış birine benzeyen birini gördüğünde ortaya çıkan eğilim, bu kişinin de sana kötü davranmasını beklemek doğrultusundadır.

“Bu anlaşılması son derece önemli ve yakından gözlemlenmesi gereken bir sorundur. Eski deneyimlerimiz tarafından bizlere zorla kabul ettirilen beklentilerimizin ötesine geçebilmeliyiz. Anlıyor musun?”

Başımı evet dercesine başımı salladım. Büyük bir heyecanla konuşmaya devam etmesini istiyordum.

“Şimdi, Katmandu'daki otelde başına gelenleri düşün. Bu olayı daha yakından incelemeliyiz. Havuz başındaki adam yerine oturduğunda çevredeki herkesin ruh halinin değiştiğini söylemiştin, değil mi?”

Otelde olanları düşünüp başımı salladım. Doğruydu. Adam ağzını açıp tek bir sözcük bile söylemeden havuzun çevresine yepyeni bir hava getirmişti.

“Çevresindekilerin enerji alanlarına girmek ve onlara olumlu destek verebilmek için adam zaten hazırdu. Bunun sana nasıl bir duygu verdiğini düşün şimdi.”

Bakışlarımı Yin'den uzaklaştırarak olanları yeniden kafamda canlandırmaya çalıştım. Bir süre sonra konuşmaya başladım. “Oradaki herkes tedirgin ve mutsuzdu ama, sonra huzurlu ve dostça bir havaya girdiler. Açıklaması zor.”

“Onun enerjisi yepyeni bir şeyi ortaya çıkarman için seni açtı,” diye sürdürdü Yin. “Oradakiler tedirginlik ve mutsuzluk duygularından arınmışlardı.”

Yin bir an için susup dikkatle bana baktı.

“Elbette,” diye sürdürdü. “Tersi de olabilirdi. Adam havuzun başına geldiğinde enerjisi yeterince güçlü olmasaydı sizlerin düşük enerji durumunuzdan etkilenip oradaki herkesin düşük enerji düzeyine de inebilirdi. O Hollandalı gençle karşılaştığında senin başına da işte tam olarak bunlar geldi. Delikanlı korkudan tirit titriyordu ve onun korkusu seni etkiledi. Ruh halinin seni ele geçirmesine izin verdin.

“Hepimizin enerji alanları birbirinin içindedir ve güçlü olanlar güçsüzleri yok eder. İnsan dünyasını oluşturan şeyler, bu bilinçsiz dinamiklerdir aslında. Enerjimizin durumu, beklentilerimiz ne olursa olsun herkesin ruh halini ve davranışlarını etkiler. İnsanlar arasındaki farkında olma düzeyi ve bununla ilgili tüm beklentiler bulaşıcıdır.

“İşte bu gerçek de kalabalıkların davranışlarındaki gizemi açıklar. Akli başında kişilerin büyük korkular ya da öfkeler içindeki birkaç kişi tarafından nasıl etkilendiğini, isyanlara, linçlere

katıldıklarını ortaya koyar. Bu ayrıca hipnozun neden işe yaradığını, televizyonun neden zayıf kişilikler üzerinde bu denli büyük etkileri olduğunu da açıklar. Dünyda da yaşayan tüm insanların dua-temenni alanı diğerlerinininkiyle karışarak, normları, insan ilişkilerini, ulusal kafa yapısını, etnik düşmanlıkları yaratır.”

Yin gülümsedi. “Kültür bulaşıcıdır. Yabancı bir ülkeye gittiğinde oradaki insanların yalnızca farklı düşündüklerini değil ama farklı hissettiklerine de tanık olursun.

“Bu hepimizin mutlaka anlaması ve iyice öğrenmesi gereken yalın bir gerçektir. Üçüncü Boyutu bilinçli olarak kullanmayı unutmamalıyız. İnsanlarla ilişki halinde olduğumuzda ve onların ruhsal durumundan, beklentilerinden etkilendiğimizi fark ettiğimizde, geri dönmeli ve bu durum ortadan kalkana kadar da bilinçli olarak enerjimizi doldurup boşaltmalıyız. Eğer bunu o Hollandalıyla yapmış olsaydın Wil hakkında bazı şeyleri öğrenebilirdin.”

Konuşmasından etkilenmişim. Yin'in bu konuda sonsuz bilgisi vardır.

“Yin,” dedim. “Müthişsin.”

Gülümsemesi donup kaldı.

“Bunları bilmekle uygulamak arasında fark vardır,” diye karşılık verdi.

Cipi yolun kenarındaki düzlüğe çektikten sonra uzunca bir süre uyumuş olduğumu anladım. Çünkü güneş oldukça yükselmişti. Gerindim ama, sonra da koltuğun üstüne yığıldım kaldım. Birkaç dakika boyunca aşağımızaki oto yolun kenarındaki kayalar izledim. Yolda atlı arabasını süren bir köylünün dışında kimse yoktu. Gökyüzü bulutsuzdu. Bir yerlerden kuş cıvıltıları du-

yuluyordu. Derin bir soluk aldım. Bir gün öncenin gerginliği büyük ölçüde üzerimden gitmişti.

Yin yavaşça kıpırdadı ve gülümseyerek yerinde doğruldu. Arabadan inip bagajdan bir piknik tüpü çıkararak çay için su ısıtmaya başladı. Sonra da tai chi hareketlerine başladı. Yin'in yayına gidip ben de onun yaptığı hareketleri yapmaya başladım.

Arkamızdan gelen bir motor sesi duyduk. Bu daha önce gördüğümüz Land Cruiser'di. Bir kayanın arkasına gizlenerek aracın geçmesini izledik. Land Cruiser'i ikimiz de aynı anda tanımiştık.

"Genç Hollandalı," dedi Yin cipi çalıştırarak. Yin aracı döndürürken ben de piknik tüpünü arka koltuğa atmış ve cibe atlamıştım.

"Onu yakalayabilsek şanslıyız demektir," diyerek Yin gaza bastı.

Küçük bir tepeyi tırmandık ve dar bir vadiden aşağı indik, sonunda birkaç yüz metre ilerimizdeki aracı görebildik.

"Dua-temenni enerjimizi kullanarak ona ulaşmalıyız," dedi Yin.

Derin bir soluk aldım, enerjimin yola, Land Cruiser'a doğru aktığını ve direksiyonun başındaki delikanlıyı etkilediğini gözümün önünde canlandırımdım. Onun yavaşladığının ve sonra da durduğunun hayalini kurdum.

Ben bu görüntüyü yollarken araba daha da hızlandı ve bizden uzaklaştı. Kafam karışmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Yin, bana öfkeyle bakarak.

"Onu durdurmak için alanımı kullanıyorum."

"Enerjini bu şekilde kullanma," dedi telaşla. "Ters etki yaratır."

Anlamamıştım. Boş gözlerle ona baktım.

"Biri yaptığın işe karışmaya çalışırsa ne yaparsın?" diye sordu.

“Karşı koyarım, direnirim.”

“Evet, aynen öyle yaparsın,” diye sürdürdü. “Hollandalı bilinçsizlik düzeyinde ona ne yapmasını söylemeye çalıştığını hissedebilir. İşine karışıldığını düşündüğü anda da arkasındaki kim olursa olsun kesinlikle iyi biri olmadığı izlenimini verir. Ne yazık ki, bu izlenim onda daha da fazla korku yaratır ve onun kaçma kararını güçlendirir.

“Tek yapmamız gereken, enerjimizin ona ulaştığını ve onun enerji düzeyini arttırdığını gözümüzün önüne getirmek olacak. Bu onun korkusundan arınmasına, kendi yüksek benliği ve sezgileriyle bağlantı kurmasına neden olacak ve böylece bizden daha az korkacak. Belki bizimle konuşma riskini bile göze alabilecek. Dua-temenni enerjimizle yapabileceğimiz budur. Başka bir şey yapmak onun yaşamını bildiğimizi varsaymaktan öte değildir, bunu en iyi yine kendisi bilir. Ona yeterince enerji gönderdikten sonra belki de bizi ekip ülkeden kaçmanın yollarını bulur. Her olasılığa açık olmalıyız. Olası olabilecek en yüksek enerji düzeyinde karar verebilmesine yardım etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.”

Köşeyi döndüğümüzde mavi Land Cruiser artık görünürde yoktu. Yin gaza basıp yavaşladı. Sağ tarafımızda daha dar bir yol vardı.

“Buradan,” dedim işaret ederek.

İki metre ilerde, küçük bir tepenin hemen altında geniş ama, oldukça sığ bir ırmak vardır. Ortasında da Hollandalının arabası duruyordu. Motoru çalışıyor, tekerlekleri dönüyor ama hareket edemiyordu. Irmağın içindeki çamura saplanıp kalmıştı.

Delikanlı bize baktı ve kaçmaya hazırlanarak kapıyı açtı. Ama beni tanıyınca motoru kapatıp dizine kadar gelen çamurla karışık suya girdi.

Cipi yaklaştırırken Yin dikkatle bana bakıyordu. Yüz ifade-sinden enerjimi kullanmam gerektiğini hatırlatmaya çalıştığını anlamıştım. Evet dercesine başımı salladım.

“Sana yardım edebiliriz,” dedi delikanlıya.

Genç adam bir süre bizi kuşkuyla süzdü. Yin’le birlikte arabadan inip Land Cruiser’in tamponundan itmeye başlayınca derin bir soluk alarak motoru çalıştırdı. Aracın tekerlekleri bir an çamur içinde boşa döndüler, pantolonumun paçaları çamur içinde kalmıştı. Arabayı bir kez daha ittik, sonunda düştüğü çukurdan kurtuldu ve ırmağın karşı kıyısına doğru ilerledi. Biz de ciple onu izliyorduk. Delikanlı kaçıp kaçmama konusunda karar veriyormuş gibi bize baktı ama sonra arabadan inerek bize doğru yaklaştı. Yanımıza geldiğinde kendimizi tanıttık. O da adının Jacob olduğunu söyledi.

Konuşurken yüzünde bulabileceğim en zekice ifadeyi aramaya başladım.

Jacob başını iki yana sallıyordu, hâlâ korkuyordu. Bizlerin kim olduğunu anlayabilmesi birkaç dakikasını almıştı. Sonunda kaybettiği arkadaşlarına ilişkin bazı sorular sormaya başladı.

“Tibet’e neden geldiğimi doğrusunu isterseniz ben de bilmiyorum,” dedi. “Buranın tehlikeli bir yer olduğunu hep düşünürdüm ama, arkadaşlarım onlarla birlikte gelmem için çok ısrar ettiler. Onları neden dinlediğimi gerçekten bilmiyorum. Tanrım, her yer Çinli askerlerle kaynıyor. Bizim buraya geleceğimizi nereden biliyorlardı?”

“Tanımadığın birine yol sordun mu?” diye sordu Yin.

Jacob bize dikkatle baktı. “Evet. Onların da bunu askerlere söylediğini mi düşünüyorsunuz?”

Yin başını evet dercesine salladı. Jacop tam bir panik içindeydi. Tedirginlik içinde sürekli olarak sağa sola bakıp duruyordu.

“Jacob,” dedim. “Wilson James’le karşılaştın mı, bunu kesinlikle öğrenmek zorundayım.”

Jacob dikkatini bize veremiyordu. “Çinlilerin bizi izlemediklerinden nasıl emin olabiliriz?”

Gözlerinin içine bakmaya çalıştım ve sonunda başardım. “Bu çok önemli, Jacob. Wil’i gördüğünü hatırlıyor musun? Peru-luya benzer ama Amerikan aksanıyla İngilizce konuşur.”

Jacob’un kafası hâlâ karışık. “Bu neden bu kadar önemli? Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.”

Jacob bizlere Çinliler bölgeden çıkıncaya dek kamp kurmamız gerektiğini söyledi. Ayrıca Himalayalardan Hindistana nasıl geçebileceğimize dair ayrıntılı planlar yapmaya başlamıştı.

Enerjimin ona doğru aktığını gözlerimin önünde canlandırmayı sürdürüyor ve yüzünde odaklanmaya çalışıyordum. Jacob’un gözlerinde sakinlik ve zeka ifadeleri arıyordum. Sonunda bana bakmaya başladı.

“Bu adamı neden bulmak istiyorsun?” diye sordu.

“Yardımaımıza ihtiyacı olduğuna inanıyoruz. Buraya, yani Tibet’e gelmemi isteyen oydu.”

Bir an bana baktı. Düşüncelerini toplamaya çalıştığı belli oluyordu.

“Evet,” dedi sonunda. “Arkadaşınızla karşılaştım. Lhasa’daki otelin lobisindeydi. Karşılıklı oturuyorduk ve bir süre sonra Çin işgalinden söz etmeye başladık. Uzun zamandan beri Çinlilere kızıp duruyordum. Buraya bir şeyler yapma umuduyla geldiğimi sanıyorum. Wil bana beni o gün otelin değişik yerlerinde tam üç kez gördüğünü ve bunun bir anlamı olması gerektiğini söylemişti. Neden söz ettiğini bilemiyorum.”

“Shambhala adında bir yerden hiç söz etti mi?” diye sordum.

İlgilenmişti. “Tam olarak değil. Shambhala anlaşılmadıkça Tibet’in asla özgür olamayacağına ilişkin bir şeylerden söz etti. Buna benzer şeyler söyledi.”

“Giriş kapılarından söz etti mi?”

“Hayır, hatırlamıyorum. Konuştuklarımızın çoğunu hatırlamıyorum. Aslında çok kısa konuşmuştuk.”

“Nereye gideceğini söyledi mi?” diye sordu Yin.

Jacob düşünceli bir şekilde bakışlarını uzaklaştırdı ve sonunda konuştu. “Yanılmıyorsam Dormar adında bir yerden söz etti. Oradaki eski manastır kalıntılarından.”

Yin’e baktım.

“Orayı biliyorum,” dedi. “Kuzeybatıda, dört ya da beş günlük bir yol. Oldukça yorucu bir yolculuk olur. Ayrıca orada hava da çok soğuktur.”

Tibet’in bu ucsuz bucaksız yöresine gitme düşüncesi enerji düzeyimin düşmesine neden olmuştu.

“Sen de bizimle gelmek ister misin?” diye sordu Yin, Jacob’a.

“Ah, hayır,” dedi. “Ben bir an önce buradan gitmek istiyorum.”

“Emin misin?” diye ısrar etti Yin. “Çinliler şu sıra pek fazla ortalıktalar.”

“Gelemem,” diye karşılık verdi Jacob bakışlarını uzaklaştırarak. “Hükümetle bağlantı kuracak bir tek ben kaldım burada. Ayrıca arkadaşlarımı da bulmalıyım.”

Yin bir kâğıt parçasına bir şeyler yazarak Jacob’a uzattı.

“Bir telefon bul ve bu numarayı ara,” dedi. “Benim adımları ver ve onlara seni arayabilecekleri bir numara ver. Seni kontrol ettikten sonra mutlaka ararlar ve ne yapman gerektiğini söylerler.” Yin, Jacob’a Saga’ya gitmesinin iyi olacağını söyledi ve arabasının yanına kadar delikanlıya eşlik etti.

Jacob direksiyonun başına geçti. “İyi şanslar... Umarım arkadaşınızı bulursun.”

Başımı sallamakla yetindim.

“Eğer bulursan,” diye ekledi. “Belki de benim Tibet’e gelme nedenim de böylece ortaya çıkmış olur, ne dersin? Benim de yardımım dokunmuş olur.”

Bize bir kez daha yüzümüze baktıktan sonra motoru çalıştırıp yanımızdan uzaklaştı. Biz de cipe bindik yola çıktık. Ana yola çıkarken Yin’in gülümsediğini fark ettim.

“Üçüncü Boyutu anladığınızı düşünüyor musun?” dedi.

Başımı çevirip Yin’in yüzüne baktım. Bu bilginin anahtarı bence alanlarımızın diğerlerinin alanlarına destek olması, insanların kendi sezgilerinin bilincine varabilecekleri yüksek bilinç düzeyine ulaşmalarına yardım etmektir. Burada öğrendiklerim Peru’da yaşadıklarımın çok ötesindeydi. Dua-temenni alanlarımızın bizden bir adım ilerde olduğunu, çevremizdeki herkesin; onlarla doğrudan konuşmasak ya da yüzlerini görmesek bile morallerini yükseltebileceğimizi ve enerji düzeylerini arttırabileceğimizi anlamıştım. Tüm bunları, gözümüzün önünde canladırarak ve umarak gerçekleştirebilirdik.

Elbette, kişi bu enerjiyi tam anlamıyla kontrol altında tutmalı; aksi halde geri püskürebilirdi. Bunun somut örneğini de Jacob’un arabasını durdurmasını sağlamaya çalıştığımdaya görmüştüm. Bu düşüncelerimi Yin’e de anlattım.

“Senin anladıkların insan zihninin bulaşıcı yüzü,” diye açıkladı Yin. “Bir başka deyişle zihinleri paylaşıyoruz. Elbette kendi üstümüzde bir kontrol mekanizmamız var ve geri çekilebiliyoruz, kendimizi soyutlayıp bağımsızca düşünebiliyoruz. Ama daha önce de söylediğim gibi insanın dünya görüşü, inanç ve beklentilerin oluşturduğu dev bir alandır. İnsanın gelişmesinin anahtarı,

sevgi umutları ekebilecek yeterince insana sahip olabilmektir. Bu çaba bizlerin daha yüksek düzeyde enerji oluşturmaya ve en yüksek noktada birbirimizi olumlu etkilememize yardımcı olur.”

Yin rahatlamışa benziyordu. Bana bakıp gülümsedi.

“Shambhala’nın kültürü,” dedi. “Böyle bir alanın oluşturulmasıyla gerçekleştirilmiştir.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. Bu yolculuk henüz tam olarak ifade edemediğim bir şekilde anlamlı olmaya başlamıştı.

Bundan sonraki iki gün Çin askerlerine rastlamadan, olaysız bir şekilde geçti. Kuzeybatı yönüne doğru giderken Mayun-La dağının eteklerindeki nehrin kıyısından geçtik. Yolun iki tarafında yer alan karlı ve yüksek dağlar olağanüstü güzellikteydi. İlk geceyi Yin’in bildiği bir pansiyonda geçirdikten sonra Manasarovar Gölüne doğru yola çıktık.

Göle yaklaşırken Yin, “Burada çok dikkatli olmalıyız,” dedi. “İlerdeki Kailash Dağ, göl ve Hindistan kutsal yerlerdir. Nepal, Çin ve Tibetten pek çok kişi için buralar çok önemli noktalardır. Buralarda Çin kontrol noktalarının yanı sıra hacılara da rastlayabiliriz.”

Birkaç mil sonra kontrol noktalarından birinin etrafında bir U dönüşü yaptığımızda göl karşımıza çıktı. Yin’e baktığımda hâlâ gülümsüyordu. Manzara olağanüstüydü; camgöbeği rengindeki nehir karlı dağlarla çevrelenmişti. Yin dağlardan birinin Kailash olduğunu söyledi.

Gölden geçerken gruplar halindeki hacıların sopaların ucuna takmış oldukları bayrakların çevresinde durduklarını gördüm.

“Bunlar da neyin nesi?” diye sordum Yin’e.

“Dua bayrakları,” diye karşılık verdi. “Bayrakların bayrak direklerine yerleştirilmesi dualarımızın yüzyıllardan beri Tibette bir gelenek olduğunu sembolize eder. Dua bayrakları rüzgâra bırakılır ve rüzgâr da duaları Tanrı’ya doğru sürükler. Dua bayrakları ayrıca insanlara da verilir.”

“Bayraklarda ne tür dualar vardır?”

“Sevginin tüm insanlığa egemen olmasına ilişkin dualar.”

Yin’e bir karşılık vermedim.

“Komik değil mi?” diye sordu Yin. “Tibet kültürü tam anlamıyla ruhsal hayata adanmıştır. Bizler dünyanın en dindar insanlarıyız. Ve dünyanın en ateist hükümeti, Çinliler bize saldırdılar. Bu tam anlamıyla bir çelişki. Sonunda bu görüşlerden biri kazanacak.”

Küçük bir kasabayı geçtikten sonra Kailash Dağına en yakın kasaba olan Darchen’e geldik. Yin burada tanıdığı iki tamirciyi bularak cipin baştan aşağı bir kontrol edilmesini istedi. Kuşukuları üstümüze çekmemek için yerel halkla birlikte dağın yakınlığında kamp kurduk. Dağın buzlu doruklarından gözlerimi almıyordum.

“Kailash buradan piramite benziyor,” dedim.

Yin evet dercesine başını salladı. “Bu sana ne söylüyor? Onun da kendi gücü var.”

Güneş ufukta batarken manzara olağanüstüydü. Ufkun batısında şeftali rengindeki bulutlar pamuk kümeleri gibi gökyüzüne yayılmıştı. Ve güneş Kailash Dağının yüzünde hâlâ pırıl pırıl parlıyor, dağın karlı doruklarını sarı ve turuncuya boğuyordu.

“Tarih boyunca,” dedi Yin, “Tüm büyük imparatorlar Tibet’in bu görkemli manzarasını görebilmek için at sırtında ya da tahtırevanlarla buraya gelmişler. Sabahın ilk ışıkları ve akşamın son ışıklarının insanı yeniden gençleştiren düşsel bir gücü olduğu bilinen bir gerçektir.”

Yin konuşurken gözlerimi önümde uzanan bu olağanüstü manzaradan alamamış, yalnızca başımı sallamakla yetinmiştim. Ben de kendimi gençleşmiş ve alabildiğine dingin hissetmeye başlamıştım. Önümüzde, pek çok vadi ve bayır vardı. Batmakta olan güneş burada olanca güzelliğiyle renkten renge giriyordu. Manzara gerçeküstüydü. Tibetlilerin ruhsal dünyaya neden bu kadar meraklı olduklarını şimdi daha iyi anlıyordum. Yalnızca şu topraklara ve dağlara yansıyan güneşin ışınları bile insanın kendini başka bir dünyada hissetmesine neden oluyordu.

Ertesi sabah erkenden yola koyulduktan beş saat sonra Ali'nin varoşlarına geldik. Gökyüzü bulutluydu ve hava oldukça soğuktu. Yin kasabanın merkezine gitmemek için ara yollardan geçiyordu.

"Burası artık Çinlilerin bölgesi oldu," dedi Yin. "Çinli askerler için barlar ve striptiz kulüpleri açıldı buralarda. Kimsenin dikkatini çekmeden buradan geçip gitmemiz gerekiyor."

Tekrar ana yola çıktığımızda kasabanın kuzeyindeydik. Az ilerdeki yeni inşa edilmiş iş hanıyla önündeki park yerine parke-dilmiş kamyonetler dikkatimi çekti. Oradaki insanlar hareket etmiyor gibiydi.

Yin de benim gördüklerimi görmüştü. Direksiyonu aniden kırıp ana yoldan çıktı ve eski bir evin önünde durdu.

"Orası Çinlilerin yeni yaptırdığı binalardan biriydi," dedi. "Onun burada olduğunu biliyordum. Bak bakalım bizi fark eden olmuş mu?"

Tam o sırada sert bir rüzgâr çıktı ve gizlenmemize yardım edecek yoğun bir kar yağışı başladı. Giderken çevreyi dikkatle izliyordum. İş hanının pencerelerindeki perdelerden çoğu kapalıydı.

"Bu bina ne?" diye sordum.

"Bildığım kadarıyla petrol araştırma istasyonu. Ama kim bilir?"

"Bu hava da ne böyle?"

"Fırtına geliyor. Bu bizim için çok iyi."

"Oradakilerin bizi aradıklarını düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum.

Yüzündeki buruk ifade birden öfkeye dönüştü.

"Babam bu kasabada öldürülmüştü," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Böyle kötü bir olaya tanık olmuş olman korkunç."

"Bu binlerce Tibetlinin başına geldi," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Onun nefretini hissedebiliyordum.

Başını salladı. "Aslında bu tür şeyleri düşünmemeliyiz. Bu çok önemli. Bu tür imgeleri gözardı etmeliyiz. Özellikle de sen. Sana daha önce de söylediğim gibi öfkemi kontrol edemiyorum. Gerektiğinde yola tek başına devam edebilmen için bu konuda senin benden daha başarılı olman gerekiyor."

"Ne?"

"Beni dikkatle dinle," dedi. "Nerede olduğunu tam anlamıyla anlamalısın. İlk üç bilgiyi öğrendin. Enerjini sürekli olarak yükseltebilir ve güçlü bir alan oluşturabilirsin ama, ne yazık ki, sen de benim gibi hâlâ öfkenin ve korkunun tuzağına düşebiliyorsun. Enerjinin dışarıya akmasına engel olma konusunda sana söylemek istediğim bazı şeyler var."

"Engel olmak mı? O da de ne demek?"

"İçinde bulunduğun durum ne olursa olsun senden yayılan enerjinin dünyaya güçlü bir şekilde yayılması için bu akışını dengelemelisin. Bunu gerçekleştirdiğinde ise daha önce öğrendiğin üç bilgi yaşama biçiminde ve zihnin düzenlenmesinde süreklilik kazanacaktır."

“Bu Dördüncü Boyut mu?” diye sordum.

“Dördüncünün başlangıcı. Bilgiler hakkında sahip olduğumuz son bilgiyi sana aktarıyorum. Dördüncü Boyutun geri kalan bölümü yalnızca Shambhala’dakiler tarafından biliniyor.

“Bilgilerin aslında şu şekilde bir sıra izlemeleri gerekirdi: Dua-temenni, enerjin içindeki kutsal bağdan ortaya çıkmalı ve önüne akmalı. Böylece olması gereken eşzamanlılığı beraberinde getirmeli ve çevrendekilerin enerjilerini arttırıp morallerini yükseltmeliydi. Bu şekilde yaşamlarımızın gizemli evrimini en yüksek düzeye çıkarabilir ve bu gezegendeki bireysel görevimizin hem farkında olur hem de onu tamamlamalıydık.

“Ama ne yazık ki, yürüdüğümüz yolda karşımıza çıkan bazı engeller bizleri korku durumuna geçirdi. Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi kuşkuyu beraberinde getirerek alanlarımızın bozulmasına neden oldu. Daha da kötüsü bu korku, yaşamlarımızda korktuğumuz şeylerin başımıza gelmesine neden olacak olan kötü beklentileri, olumsuz görüntüleri beraberinde getirdi. Olumlu enerji akışını sağlayabilmen için şimdi yüksek enerjini kontrol etmenin yolunu öğrenmelisin.

“Korkunun yarattığı sorun,” diye sürdürdü Yin. “Bizi sinsice ve hızla ele geçirebilir. Herhangi bir korku belirtisi her zaman istemediğimiz bir sonucu doğurur. Başarısız olmaktan, kendimizi ya da ailemizi utandırmaktan, özgürlüğümüzü yitirmekten ya da sevdiğimiz birini veya kendi yaşamımızı yitirmekten korkarız. Bu tür bir korkuyu hissetmeye başladığımızda korku bir süre sonra öfkeye dönüşür. Kendimizi savunmak için bu öfkeyi kullanarak tehditin geldiği yöne karşı vargücümüzle savaşmaya başlarız.

“Korkuyu ya da öfkeyi her hissedişimizde bu duyguların tek bir kaynaktan geldiğini unutmamalıyız. Bu kaynak yaşamlarımızda sıkı sıkıya tutmak istediğimiz durumlardır.

"Efsaneler, korku ve öfkenin, yitirmekten korktuğumuz bir şeyin karşısında aşırı endişelenmekten kaynaklandığını söylerler. Bu duygulardan arınmanın yolu belki de ortaya çıkabilecek tüm sonuçlardan uzaklaşmakla gerçekleştirilebilir."

Artık kasabanın kuzeyine ulaşmıştık. Kar yağışı burada hızlanmıştı. Yin yolu görebilmek için gözlerini kısmış cipi kullanırken arada sırada da bana bir göz atıyordu.

"Örneğin, şu içinde bulunduğumuz duruma bak," dedi. "Wil'i ve Shambhala'ya girişi arıyoruz. Efsaneler bize rehberlik edecek doğru sezgiler aracılığıyla olayların başımıza gelmesini beklemek için enerji alanlarımızı oluşturmamız gerektiğini ama, aynı zamanda da herhangi bir sonuçtan kendimizi uzak tutmamızı söylerlerdi. Jacob'un durup durmamasıyla o kadar fazla ilgilenmemen konusunda seni uyardığımda aslında bunları söylemeye hazırlanıyordum. Kopmanın, bir şeye sıkı sıkıya bağlı olmamanın öneme tüm doğu dinlerinde ve Budizmde rastlarsın."

Bu görüş bana hiç de yabancı değildi ama o sırada bu sözlerin değerini anlamakta zorlanıyordum.

"Yin," dedim. "Kendimizi tam olarak nasıl soyutlayabiliriz? Bu fikir bana her zaman gerçekdışı gelmiştir. Wil'e yardım etmemiz belki de son derece önemlidir. Bunu nasıl gözardı edebilir, kendimizi bu düşünceden nasıl koparabiliriz?"

Yin cipi yolun kenarına çekerek durdurdu. Görüş mesafesi hemen hemen sıfıra inmiş gibiydi.

"Umursama demedim," diye sürdürdü konuşmasını. "Herhangi bir sonuca bağlı kalma dedim. Yaşamdan elde ettiklerimiz genellikle istediklerimizden her zaman biraz daha farklıdır. Soyutlamak demek her olayın, her sonucun içerisinde her zaman daha yüksek bir amacın bulunabileceğinin farkına varabilmektir. Her zaman olumlu bir anlam bulabilir ve yolumuzu ona göre çizebiliriz."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim. Bu görüşü Peru'da öğrenmiştim.

"Anlıyorum," dedim. "Olaylara bu şekilde bakmanın değerini anlıyorum ama, böyle bir sonucun da sınırları yok mu? Ya öldürülmek veya işkenceye götürülmek üzereyse? Böyle bir durumda insanın kendini soyutlaması ya da olumlu olması o kadar da kolay değil."

Yin dikkatle bana baktı. "Ama ya işkence görmek, tehlikeli sonuçlar doğuracak olaylar sırasında yeterince soyutlanamamış olmanın bir sonucu olarak ortaya çıkarsa? Efsanelerimiz kişi kendini soyutlamayı öğrendiğinde, enerjisinin tüm aşırı olumsuz olayları gözardı edebilecek kadar yüksek düzeyde kalabileceğinden söz etmektedir. Eğer sürekli olarak güçlü olabilir ve her zaman olumlu düşünersek sonuç ister isteğimiz gibi olsun ister olmasın mucizeler gerçekleşmeye başlar."

Buna inanmakta zorlanıyordum. "Başımıza gelen bütün olumsuzlukların bunları gözardı etmek için gerekli olan eşzamanlılık fırsatlarını yakalayamadığımızdan dolayı mı gerçekleştiklerini söylemeye çalışıyorsun?"

Gülümseyerek bana baktı. "Evet, aynen bunu söylüyorum."

"Ama bu korkunç bir şey. Bu beraberinde suçluluk duygusunu da getirmez mi? Örneğin, ölümcül bir hastalığa yakalanmış biri, ölüm döşeğindeyken hastalığının ve ölmesinin yalnızca kendi hatası olduğunu düşünmez mi?"

"Hayır, suçluluk duygusuna kesinlikle yer yok. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Dua-temenni enerjisinin en yüksek düzeyine ulaşmak istiyorsan o zaman söylediklerimi gerçek olarak kabul etmek zorundasın. Alanlarımızı olanaklarımız el verdiğince güçlü tutmalı ve bunu yaparken de bu tür sorunlardan uzak kalacağımıza her zaman inançlı olmalıyız."

“Zaman zaman yitirdiğimiz bazı şeyler olacaktır,” diye devam etti. “İnsanlık bilgisi tamamlanmadı ve bilgi eksikliğinde ötürü ölebilir ya da işkence görebiliriz. Ama gerçek şu ki: İnsanların zaman içerisinde sahip olacakları bilgilere şimdi sahip olabilseydik, sürekli olarak tehlikeli durumlardan uzak kalmaya yönlendirilirdik. İşte bunu düşündüğümüzde gücümüzün en yüksek noktasına varırız. Ancak bu şekilde soyutlanabilir, ensek olabilir ve beklentilerin en güçlü alanını oluşturabiliriz.”

Her şey şimdi daha mantıklı olmaya başlamıştı. Yin bana eşzamanlılık işlemlerinin bizi her zaman beladan koruyabileceğini gerektiğinde ne yapmamız gerektiğini bilebileceğimizi çünkü bu yeteneğin bizim kaderimiz olduğunu söylüyordu. Buna inanacak olursak er ya da geç bu tüm insalık için somut bir gerçeğe dönüşecektir.

“Mistik din adamları,” diye sürdürdü konuşmasını Yin. “İnancın önemini vurgulamışlardır. Sizin batılıların İncilinde havarilerden John, bu tür bir inancın sonuçlarını açıklar. Onu kaynar yağın içine atarlar ve kendisine hiçbir şey olmaz. Bir başkası ise aç arslanların bulunduğu kafesin içine atılır ve o kafesin içinde ona da bir şey olmaz. Acaba bütün bunlar sadece hikâyeye mi ne dersin?”

“Ama bu incinmezlik düzeyine ulaşmamız için inancımızın ne kadar yüksek olması gerekiyor?”

“Shambhala’dakilerin seviyesine ulaşmalıyız,” diye karşılık verdi Yin. “Her şeyin nasıl birbirine uyduğunu görebiliyor musun? Eğer dışarı çıkan dua-temenni beklentilerimiz yeterince güçlü olursa ikimiz de eşzamanlılığı bekler ve onların da eşzamanlılığı beklemeleri için gerekli olan enerjiyi diğerlerine göndeririz. Enerji düzeyi sürekli olarak yükselir. Ve bu arada da her zaman dakini vardır...”

Bu varlıklardan söz ettiği için birden ürkerek bakışlarını uzaklara dikti.

“Dakiniye ne oldu?”

Karşılık vermedi.

“Yin,” diye ısrar ettim. “Ne demek istediğini tam olarak açık-lamalısın. Dakininin bu olayda ne ilgisi var?”

Sonunda derin bir soluk alarak konuştu. “Yalnızca kendi-min anlayacağı bir şeyi söyleyebilirim sana. Efsaneler dakininin yalnızca Shambhala’dakiler tarafından anlaşılabilceğini ve bu yüzden bizlerin çok dikkali olması gerektiğini söyler. Bu konuda daha fazla konuşamam.”

Ona öfkeyle baktım. “O zaman biz de Shambhala’ya ulaşı-tığımızda geri kalanını öğreniriz, değil mi?”

Yüzünde acı bir ifadeyle dönüp bana baktı. “Çin ordusuyla yeterince kötü hatıralarım olduğunu sana daha önce de söyle-miştim. Nefretim ve öfkem enerjimi tüketiyor. Seni engellediğimi hissedersen, senden ayrılacağım ve sen de yoluna tek başına devam etmek zorunda kalacaksın.”

Söylediklerini düşünmek bile istemiyordum. Şaşkınlıkla ba-şımı çevirip baktım.

“Soyutlama ve tehlikelerden bir şekilde korunacağına dair söylediklerimi sakın unutma,” dedi.

Bir an sustu, sonra cipi çalıştırdı ve yoğun kar yağışı altın-da ilerlemeye başladı.

“İnancının sınandığından emin olabilirsin,” dedi sonunda.

6

GEÇİT

Kırk dakika boyunca kuzeye doğru yol aldıktan sonra Yin kamyonlarla dolu bir yola saptı. Bizden yirmi ya da otuz mil ilerdeki yüksek dağlara doğru gidiyorduk. Kar yağışı artmıştı.Önce belli belirsiz sonra daha belirgin bir şekilde tepemizden gelen bir motor sesi duyduk.

Şaşkınlık ve korku içinde Yin'le bakiştık.

"Helikopterler," diye haykırdı Yin, cipi kayalıkların arasına doğru sürmeye çalışarak. Cip engebeli yolda sarsılarak ilerliyordu. "Biliyordum. Bu havada uçabileceklerini biliyordum."

"Biliyordum da ne demek?"

Tepemizden gelen sesler artarken iki ayrı helikopter sesi algıladım. Biri tam tepemizde uçuyordu.

"Hepsi benim suçum," diye haykırdı Yin helikopterlerin sesini bastırmaya çalışarak. "Kaç buradan! Hemen şimdi!"

"Ne?" diye bağırdım. "Çıldırдын mı? Nereye gidebilirim?"

Ağzını kulağıma yaklaştırarak bağırdı. "Tetikte ve dikkatli olmayı sakın unutma. Beni duyabiliyor musun? Dormar'ın kuzey batısına doğru git! Kunlun Dağlarına mutlaka ulaşmalısın!"

Hızla hareket ederek kapımı açtı ve beni dışarı itti.

Ayaklarımın üstüne düştüm, sendeledim ve karların içine yuvarlandım. Kendimi toparlayıp oturduğumda cipin bulunduğu tarafa baktım ama cip çoktan gözden kaybolmuştu bile. İçimi yoğun bir panik ve korku duygusu kapladı.

Tam o sırada sağ tarafımda bir kıpırdanma olduğunu hissettirdim. Karların arasında benden yaklaşık on metre ilerde uzun boylu, siyah deri ceket ve siyah pantolonlu bir adam gördüm. Kıpırdamadan ayakta duruyor ve dikkatle bana bakıyordu. Yüzünü kaşkolla örttüğünden kim olduğunu tam olarak göremiyordum ama gözleri bana hiç de yabancı gelmemişti. Bu gözleri bir yerden tanıyordum. Ama nereden? Birkaç saniye sonra tepemizden son bir kez daha geçtikten sonra ufukta gözden kaybolan helikopterin arkasından baktı.

Birdenbire cipin uzaklaştığı yönden gelen üç ya da dört patlama sesi duyuldu. Yoğun kar yağışının altında kaya parçalarının çevreye dağıldığını gördüm. Ortalığı duman kapladı. Daha küçük patlamala sesleri duyulurken güçlükle ayağa kalktım. Kötü bir gaz kokusu çevreyi kaplamıştı. Soluk almada zorlanıyordum. Başım dönmeye başladı.

Kendime tam olarak gelmeden önce bir müzik sesi duydum. Bu daha önce de dinlediğim Çinli klasik müzik bestecilerinden birinin yapıtıydı. Yerimde doğrulduğumda Çin tarzında döşenmiş bir yatak odasında olduğumu fark ettim. Süslü yatakta çevreme bakındım. İpek çarşafları ayağımla ittim. Üstümde, hastanelerde hastalara giydirilen uzun bir gecelik vardı. Yıkayıp temizlenmiştim. Yirmiye yirmi ölçülerindeki odanın duvarları resimlerle süslüydü. Kapının deliğinden Çinli bir kadın bana bakıyordu.

Kapı açıldı ve üzerinde Çin ordusunun üniforması bulunan biri dimdik bana doğru yaklaştı. Birden ürperdim. Bu, defalarca gördüğüm aynı askerdı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Enerji alanımı genişletmeye çalıştım ama askeri karşımda görmem elimi kolumu bağlamıştı.

“Günaydın,” dedi asker. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Gaz verildiği gözönüne alınırsa oldukça iyi sayılırım,” diye karşılık verdim.

Gülümsedi. “Gazın etkisi kalıcı değildi.”

“Neredeyim?”

“Ali’desiniz. Doktorlar sizi muayene ettiler, endişe edilecek bir şeyiniz yok. Ama size bazı sorular sormam gerekiyor. Neden Yin Doloe ile yolculuk ediyordunuz? Nereye gidiyordunuz?”

“Eski manastırlardan bazılarını görmek istiyorduk.”

“Neden?”

Ona daha fazla bilgi verecektim. “Çünkü ben bir seyyahım. Vizem var. Neden bana saldırdılar? Amerikan Elçiliğinin tutuklandığımdan haberi var mı?”

Gülümseyerek gözlerimin içine baktı. “Ben Albay Chang. Burada olduğunuzdan kimsenin haberi yok. Ayrıca bizim yasalarımıza karşı gelecek olursanız size kimse yardım etmeyecektir. Mr. Doloe, Tibet’te bir isyan başlatmaya hazırlanan yasadışı dini bir örgütün militanıdır.”

Korktuğum şey başıma gelmek üzereydi.

“Bundan haberim yoktu,” dedim. “Telefon etmek istiyorum.”

“Yin Doloe ile diğerleri neden Shambhala’yı arayıp duruyorlar?”

“Neden söz ettiğinizi anlamıyorum.”

Bana doğru yaklaştı. “Wilson James de kimin nesi?”

“Bir arkadaşım.”

“Kendisi şu anda Tibette mi?”

“Sanıyorum ama onu uzun bir süreden beri görmedim.”

Chang bana tiksintiyle baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Bu kötü, hem de çok kötü, diye geçirdim içimden. Tam yaktan kalkmaya hazırlanırken hemşire yanında yarım düzine kadar askerle içeri girdi. İçlerinden biri büyük bir cihazı itiyordu.

Ağzımı açıp tek bir şey söyleyemeden askerler tarafından yakalanmışım. O büyük cihazı bedenime yerleştirdiler. Hemşire cihazı çalıştırdı. Cihazın belli belirsiz sesini duyduğumda parlak kırmızı bir ışık yüzümü aydınlattı. Gözlerimi kapadığımda bile ışığın fotokopi makinesinin tarayıcısı gibi başımın sağ tarafından sol tarafına hareket ettiğini görebiliyordum.

Makine durur durmaz askerler cihazı bedenimden uzaklaşarak odadan çıktılar. Hemşire bana bakıyordu.

“O cihaz neydi?” diye sordum ters bir tavırla.

“Ansefalografi,” dedi eşyalarımı özenle dolaba kaldırırken. Eşyalarım da yıkanmış ve ütülenmişti.

“O da ne demek?” diye sordum.

“Röntgenle muayene. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.”

Tam o sırada kapı tekrar açıldı ve Albay Chang içeri girdi. Duvarın yanında duran sandalyeyi alarak yatağımın yanına geçip oturdu.

“Size burada neler olduğunu anlatsam sanırım iyi olacak,” dedi otururken. Yorgun görünüyordu. “Tibette çeşitli dini örgütler vardır ve bunların yandaşlarının birçoğu dünyaya Çinlilerin dini inançlarını ortadan kaldırmayı hedeflediğine ilişkin bir izlenim verebilmek için canla başla çalışırlar. 1950’li yıllarında başında ve Kültür Devrimi sırasında uyguladığımız politikaların acıma-

sızca olduklarını kabul etmeliyim. Ama bu politikalar son yıllarda değişti. Elimizden geldiğince hoşgörölü olmaya çalışıyoruz. Ayrıca Çin hükümetinin geçerli politikasının ateizm olduğunu açıklamaya çalışıyoruz.

“Bu örgütler Tibetin değiştiğini de kabul etmelidirler. Artık burada pek çok Çinli yaşıyor. Aslında eskiden de Çinliler yaşırdı ve bunların çoğu da Budist değildir. Birlikte yaşamayı öğrenmeliyiz. Tibetin Lamaist yönetime geri dönmesi söz konusu olamaz.

“Söylediklerimi anlıyor musunuz? Dünya değişti. Tibete özgürlüğünü geri vermek istesek bile bu Çinlilere yapılmış büyük bir haksızlık olur.”

Benden bir yorumda bulunmamı bekler gibiydi. Çin'in Tibet kültürünü yok etmek uyguladığı hükümet politasından söz etmeyi düşündüm. Ama sonra vazgeçtim ve şöyle dedim. “Bana kalırsa Tibetliler kendi dini inançlarına kimsenin karışmasını istemiyorlar.”

“Buna bir yere kadar izin verdik ama, sürekli olarak uygulamalarını değiştiriyorlar. Bundan kimin sorumlu olduğunu bulduk ve durum değişti. Yasal Budist yöntemiyle ilişkilerimiz iyi fakat Hindistanda Tibetli göçmenlerle Mr. Doloe'nin üyesi olan başka bir grup var ve bunlar sürekli olarak Shambhala'dan söz edip insanların kafalarını karıştırıyorlar. Tibette yapılması gereken çok önemli işler var. Halk burada çok yoksul. Yaşam kalitesinin mutlaka yükseltilmesi gerekiyor.”

Gülerek bana baktı. “Shambhala efsanesi neden bu kadar ciddiye alınıyor? Oysa bana oldukça çocukça geliyor.”

“Tibetliler bizlerin gördüğü fiziksel dünyanın ötesinde çok farklı ruhsal bir dünyanın olduğuna inanıyorlar. Ve bu sözü edilen Shambhala da bu dünyada, bu ruhsal alemin içinde.” Onunla bu konuda tartıştığıma inanamıyordum.

“Ama böylesi bir yerin var olduğuna nasıl inanabilirler?” diye sürdürdü konuşmasını. Havadan ve uydulardan Tibeti karış karış aradık ve böyle bir yer görmedik.”

Karşılık vermedim.

“Shambhala’nın nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu. “Bunun için mi buraya geldiniz?”

“Onun nerede olduğunu öğrenebilmeyi ben de çok istiyorum,” dedim. “Ya da hiç olmazsa ne ve nasıl bir yer olduğunu ama ne yazık ki ben de bilmiyorum. Ayrıca Çinli yetkilerle başımın belaya girmesini de istemiyorum.”

Beni dikkatle dinliyordu, konuşmaya devam ettim. “Doğrusunu söylemem gerekirse tüm bunlar beni de çok korkutuyor ve bir an önce buradan gitmek istiyorum.”

“Ah hayır. Bizim tek istediğimiz; bildiklerinizi bizimle paylaşmanız. Başka bir şey istediğimiz yok sizden,” dedi. “Eğer böyle bir yer gerçekten varsa ve burası gizli bir kültürse bunu öğrenmek istiyoruz. Bildiklerinizi bizimle paylaşın ve size yardım etmemize izin verin. Mutlaka bir anlaşma yolu vardır.”

Bir an için albaya baktıktan sonra karşılık verdim. “Amerikan Elçiliğiyle bağlantı kurmak istiyorum, tabii eğer sizce bir sakıncası yoksa.”

Sabırsızlığını saklamaya çalışıyordu, bunu gözlerinden görebiliyordum. Uzunca bir süre dikkatle bana baktıktan sonra kapağı doğru gitti. Sonra da arkasını döndü.

“Buna hiç gerek yok,” dedi. “Gitmekte özgürsünüz.”

Birkaç dakika sonra Ali kentinin sokaklarında dolaşıyordum. Kar yağışı durmuştu ama hava çok soğuktu. Parkamın fermuarını kapattım. Evden çıkmadan önce hemşirenin önünde giyinme-

ye zorlanmış sonra da nöbetçiler tarafında kapıya kadar getirilmiş ve dışarı bırakılmıştım. Yürürken bir yandan da ceplerimin içindekileri kontrol ediyordum. Çakı, cüzdanım ve küçük bir torba fındık yani her şey cebimdeydi.

Kendimi alabildiğine yorgun hissediyordum. Yorgunluğum acaba yoğun endişeden mi kaynaklanıyordu? Doğrusu merak ediyordum. Yoksa verilen gazdan mı? Yoksa yükseklik miydi beni böyle yorgun kılan? Yorgunluğumu üstümden atmaya çalıştım.

Ali çağdaş bir kent görünümündeydi. Sokaklarında Çinlilerle Tibetliler yanyana yürüyordu. Caddeler ise araçlarla doluydu. Buraya gelirken geçtiğimiz bozuk yollardan burada eser yoktu. Caddelerin iki yanları bakımlı binalar ve dükkânlarla doluydu. İngilizce bilen birini bulabilmek umuduyla çevreme bakındım ama, kimseye rastlayamadım. Birkaç blok daha yürüdükten sonra kendimi daha da yorgun hissetmeye başladım. Kaldırıma oturmak zorunda kaldım. Korkum artık paniğe dönüşmeye başlamıştı. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Yin'in başına neler gelmişti acaba? Çinli albay gitmeme neden göz yummuştu? Tüm bunlara bir açıklama bulamıyordum.

Bunları düşünürken Yin gözümün önünde canlanıverdi; sanki bana bir şey hatırlatmak istiyordu. Enerjimin yokolmasına izin vermiştim. Korku tüm benliğimi ele geçirmek üzereydi ve ben bu konuda herhangi bir önlem almayı tamamiyle unutmuştum. Derin bir soluk aldım ve enerjimin yükselmesi için çalışmaya başladım.

Birkaç dakika sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Biraz ilerideki bina gözüme ilişti. Binanın yan tarafında Çince bir tabela vardı, elbette bunu okuyabilmem olanaksızdı. Binanın şekline odaklandım ve binanın küçük bir otel ya da pansiyon olabileceği hissine kapıldım. Birden içimi bir coşku kapladı. Bel-

ki de oradan telefon edebilirdim, hatta belki orada benim gibi başka seyyahlar da kalıyor olabilirdi.

Ayağa kalkarak o yöne doğru yürüdüm. Bir yandan da çevremdeki her şeye dikkatle bakıyordum. Birkaç dakika içerisinde Shing Shui pansiyonununun yalnızca birkaç kapı gerideydim ama, birden acele etmemem gerektiğine ilişkin bir duyguya kapılarak dikkatle etrafıma baktım. Beni izleyen yoktu. Kapıya yaklaştığım sırada bir ses duydum. Karların içine bir şey düştü. Bakındım. Dar bir geçitin hemen karşısındaki sokağın başında duruyordum. Sokakta başka bir yöne giden birkaç yaşlı adamın dışında kimse yoktu. Bir ses daha duydum. Ses çok yanımdan geliyordu. Ayaklarımın ucuna bakarken küçük bir taşın dar geçitten bana doğru fırlatıldığını gördüm. Taş karların arasına düştü.

Öne doğru bir adım atarak geçite baktım. Gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışarak dar geçitten içeri girdim.

"Benim," dedi bir ses.

Yin'in sesini hemen tanımıştım.

Koşmaya başladım, Yin'i tuğla duvara yaslanmış bir halde buldum.

"Benim nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordum.

"Bilmedim," diye karşılık verdi. "Yalnızca tahmin ettim." Duvardan hafifçe kayarak yere oturdu. Parkasının arkasının yanmış olduğunu gördüm. Kolunu hareket ettirdiğinde omuzundaki kan izlerini gördüm.

"Yaralanmışsın!" dedim. "Ne oldu?"

"Yaram o kadar da kötü değil. Sis bombası attılar. Kendimi cipten dışarı atarken kayalara çarpmışım. Seni bir kamyonu bindirip buraya getirdiklerini gördüm. Eğer kaçabilirsen en büyük otellerden birine doğru gidebileceğini tahmin ettim. Senin başına neler geldi?"

“Beni neden cipten aşağı ittin?”

“Sana daha önce de söyledim,” diye karşılık verdi Yin. “Korku dolu beklentilerimi kontrol edemiyorum. Çinlilere karşı duyduğum nefret çok büyük. Bu yüzden de beni izleyebiliyorlar.” Duraksadı. “Seni neden serbest bıraktılar?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdim.

Yin hafifçe kıpırdayınca yüzünü acıyla buruşturdu. “Chang belki seni de izleyebileceğini düşündü.”

Başımı iki yana salladım. Bu, doğru olabilir miydi?

“Ama bunun nasıl yapılacağından haberi yok elbette,” dedi Yin. “Askerlerin gelmesini beklersen ya da bilinç altında bunu ümit edersen bu beklentin onu senin bulunduğun yere yaklaştı- rır. O da büyük bir olasılıkla kendi içinde bazı güçlerin olduğunu düşünmeye başlar.”

Bana dikkatle baktı. “Benim durumumdan bazı dersler çı- karmalısın. Düşüncelerini yönetmeyi bilmelisin.”

Yin bir süre bana baktı sonra kolumdan tutarak beni iki bi- nanın arasındaki dar geçitten geçirip terk edilmiş gibi duran bir binanın içine soktu.

“Doktora görünmelisin,” dedim.

“Hayır!” diye karşılık verdi Yin güçlükle. “Şimdi beni iyi din- le. Ben iyiyim. İyi olacağım. Burada bana yardım edebilecek in- sanlar var. Ama eski manastırın kalıntılarına seninle birlikte ge- lemem; oraya tek başına gitmen gerekecek.”

Korkuyla dönüp ona baktım. “Bunu yapabileceğimi sanmı- yorum.”

Yin şaşkınlıkla bana baktı. “Korkunu kontrol edebilmelisin. Soyutlama olayına geri dön. Shambhala'nın bulunması için sa- na ihtiyaçları var. Yarıda bıkamazsın.”

Yere oturmaya çalıştı, bana doğru yaklaşıırken acıyla yüzünü buruşturdu. "Tibet halkının yeterince acı çektiğini görmüyor musun? Ama buna karşın onlar Shambhala'nın tüm dünya tarafından öğrenileceği günü bekliyorlar." Gözlerini gözlerimin içine dikti. "Buraya kadar gelebilmemiz için bize kaç kişinin yardım ettiğini bir düşün. Birçoğu bunu yaparken yaşamlarını tehlikeye attılar. Bazıları tutuklanabilir, hatta öldürülebilir bile."

Elini kaldırdı, titriyordu. "Şu halime bak. Her yerim titriyor."

Yin'in bakışları tüm benliğime işliyordu. "İkinci Dünya Savaşında savaşan babanın korkmadığını mı sanıyorsun? Ya diğerleri, onlar da mı korkmadılar? Ama baban başardı! Ya başarmasaydı? Ya hiçbir başaramasaydı? O zaman savaş kaybedilmiş olurdu. Ve tabii herkes de özgürlüğünü kaybederdi.

"Bizler Tibette özgürlüğümüzü yitirdik ama şu anda olanlar yalnızca Tibeti ilgilendirmiyor. Tüm bunlar senden ya da benden çok daha önemli. Bu, bizden sonraki kuşaklar için yapılması gereken bir fedakârlık. Shambhala'yı anlamak, tarihin şu anında dua-temenni alanlarının kullanılmasını öğrenmek insanlığın evrimini tamamlaması için son derece önemli ve gereklidir. Bu, tüm kuşağımız adına yapılması gereken bir görevdir. Eğer gerçekleştiremezsek, bizden önceki kuşakları düş kırıklığına uğratmış oluruz. Onların yaptıkları çalışmalar boşa gider."

Yin acıyla yüzünü buruşturdu ve gözlerini uzaklara dikti. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Gidebilseydim gidecektim," diye ekledi. "Ama şimdi sen benim tek şansımızsın."

Kamyonların sesini duyduk ve askeri birliklere ait iki aracı gördük.

“Nereye gideceğimi bilmiyorum,” dedim.

“Eski manastır çok uzakta değil,” diye karşılık verdi Yin. “Bir günlük bir yolun var. Seni götürebilecek birini bulacağım.”

“Orada ne yapmam gerekiyor? Daha önce bana inancımın sınıandığını söylemiştin. Bununla ne edemek istemiştin?”

“Giriş kapılarına gidebilmek için kutsal enerjinin tam anlamıyla içine akmasına izin vermen ve öğrendiğin gibi alanını oluşturman gerekiyor. Bu alanın senden dışarı yayıldığını ve olayların üstünde etkisi olduğunu sakın unutma. Daha da önemlisi, korkularını denetleyebilmeyi öğren ve kendini bunlardan soyutla. Hâlâ bazı sonuçlardan korkuyorsun. Hayatını yitirmek istemiyorsun.”

“Tabii ki hayatımı yitirmek istemiyorum,” dedim yüksek sesle. “Yaşamam için birçok nedenim var.”

“Evet, biliyorum,” diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. “Ama bunlar tehlikeli düşünceler. Başarısızlıkla ilgili bütün düşüncelerden arınmalısın. Ben bunu yapamam ama sanırım sen yapabilirsin. Kurtulacağına, başarılı olacağına yürekten inanmalı ve bundan emin olmalısın.”

Kavrayıp kavramadığımı anlamak için bir an durdu.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Eğer bir süre başarısızlık söz konusu olsa bile Shambhala’nın sana yardım ettiğine olan inancını kaybetme. Aramayı.....”

Durdu ama onun ne ne demek istediğini ben zaten biliyordum.

Ertesi sabah dört vitesli eski bir kamyonun içinde bir çobanla onun dört yaşındaki oğlunun arasında sıkışmış oturuyor-

dum. Yin ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Omuzundaki ağrıya karşın geceyi geçireceğim bir yer bulmuştu bana. Birkaç blok ötedeki bir eve gitmiş ve orada hem geceyi geçirmiş hem de sıcak yemek yemiştik. O gece geç saatlere kadar birçok kişiyle görüşmüştü. Bu kişilerin Yin'in gizli grubunun üyeleri oldukları düşünüyordum ama ona bu konuyla ilgili hiçbir şey sormamıştım. Sabah erkenden kalkmış ve birkaç dakika sonra da kamyon gelip beni almıştı.

Karla kaplı yollardan geçerek dağlara doğru yol alıyorduk. Kamyon hoplaya zıplaya ilerlerken birden Yin'le vedalaştığımız yer gözüme ilişti. Aşağısını iyice görebilmem için şoförden biraz yavaşlamasını rica ettim.

Tüm alanın askeri araç ve askerlerle kaynadığını gördüğümde dehşete düştüm.

"Bir dakika dur," dedim sürücüye. "Yin'in yardıma gereksinimi olabilir. Burada mutlaka durmalıyız."

Yaşlı adam hayır anlamında başını salladı. "Gitmeliyiz! Gitmeliyiz!"

Sürücü ve oğlu kendi dillerinde heyecanla bir şeyler konuştular. Bir yandan da sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyorlarmışcasına dönüp dönüp bana bakıyorlardı. Çoban gaza bastı, dağlara doğru yeniden yola koyulduk.

Korku yeniden tüm benliğimi sarıyordu. Ne yapacağımı bilmemenin sıkıntısını yaşıyordum. Ya Yin kaçmışsa ve bana ihtiyacı varsa? Öte yandan Yin'in ne istediğini zaten biliyorum, diye geçiriyordum içimden. Yola devam etmem için ısrar edecekti. Enerjimi yüksek tutmaya çalışıyordum ama bir yandan da Shambhala ve giriş kapılarına ilişkin tüm bu sözlerin bir söylentiden ibaret olup olmadığını kendi kendime soruyorum. Ve eğer tüm bu anla-

tilanlar gerçekse o zaman neden Jampa ya da Lama Rigden gibi biri değil de illaki benim Shambhala'ya girmeme izin verilmişti? Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Karlı kaplı dağlara bakarken kendimi tüm bu düşüncelerden arındırmaya çalışarak enerjimi düşürmemeye özen gösterdim. Dormar dahil birkaç küçük kasabadan geçtik. Soğuk çorba ve kuru domateslerden oluşan öğle yemeğimizi yedikten sonra derin bir uykuya daldım. Uyandığımda akşam olmuştu. Kar hâlâ olanca hızıyla yağıyordu, çevremiz bembeyaz bir örtüyle kaplanmış gibiydi. Tam anlamıyla dağlık bir bölgeye gelmiştik. Buranın havası oldukça hafifti. Uzaktan görkemli bir dağ sırası daha görölüyordu.

Bu Yin'in sözünü ettiği Kunlun dağları olmalı, diye düşündüm. Bir yanım hâlâ tüm bu olan bitene inanmakta zorlanırken diğer yanım ise olayların ciddiyetinin farkındaydı. Burada artık tek başımaydım. Çinlilerle tek başıma savaş vereceğimin, onların ateist kuşkuculuğuyla başa çıkmak zorunda kalacağımın bilincindeydim.

Arkamızdan gelen bir helikopter sesi duyuldu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ama kendimi korkunun pençesine teslim etmedim.

Çobanın bu tehlikelere alışık olduğu anlaşılıyordu. Otuz dakika kadar daha kamyonu sürdükten sonra gülümseyerek ileriye işaret etti. Yağan karın altında, ilk dağ sırasında bulunan büyük taş yapıyı gördüm. Sol taraftaki duvarlar çökmüştü. Manastırın arkasında karla kaplı olağanüstü büyüklükte kayalar vardı. Manastır üç ya da dört katlıydı, çevrede herhangi bir canlı bulabilmek umuduyla dikkatle baktım. Hiçbir şey göremedim. Manastırın uzun zamandan beri terk edilmiş bir hali vardı.

Kamyon dağın eteklerinde, manastırdan yaklaşık beş yüz fit aşağıda durdu ve kamyonun sürücüsü olan çoban artık harabeye dönmüş yapıyı işaret etti. Rüzgârın uçuşturduğu karlara bakarak duraksadım. Bir kez daha işaret etti, yüzünde heyecanlı bir ifade vardı.

Arka koltuktan Yin'in benim için hazırladığı torbayı alarak kamyondan indim. Tepeye doğru yürümeye başladım. Hava oldukça soğuktu ama çadır ve uyku tulumumla donarak ölmeyeceğimi ümit ediyordum. Peki, ama askerler ne olacaktı? Kamyonun uzaklaşıp gözden kaybolmasını izledim. Çevreye kulak verdim ama rüzgârın sesinden başka bir ses duyulmuyordu.

Çevreme bakındım. Tepeye çıkan taş basamaklar gözüme ilişince basamakları tırmanmaya başladım. İki yüz fit çıktıktan sonra durup güneye doğru baktım. Bulunduğum yerden karla kaplı bembeyaz dağların dışında hiçbir şey göremiyordum.

Manastıra yaklaştıkça onun orada değil de arkasındaki dağın uzantısı olan büyük bir sarp kayalığın üstünde durduğunu fark ettim. Sağa doğru giden yolda bir zamanlar büyük bir kapı olduğu anlaşılıyordu, dikkatle bu boşluktan içeri girdim. Yerde büyük, renkli taşlar vardı, tam karşımda ise binanın genişliği boyunca uzanan uzun bir dehliz bulunuyordu.

Dehlizde ilerlemeye başladım. Her iki yanımda da birçok oda vardı. Sonunda diğerlerinden çok daha büyük bir odaya geldim. Bu oda, manastırının arka bahçesine açılan kapısıydı. Oda'nın yan duvarlarının yarısı çökmüştü. Dışarıda, bazıları masa kadar büyük olan taşlar vardı.

Gözümün ucuyla çökmüş duvarın yanında bir hareketlenme olduğunu gördüm. Bir an için donup kaldım. Neydi bu? Dikkatle yarıktan dışarı çıkıp sağıma ve soluma bakındım. Kapıdan yaklaşık yüz adım uzaktaydım.

Etrafıma bakınmayı sürdürürken yine gözümün ucuyla belli belirsiz bir hareket daha gördüm. Bu kez kıpırdanma biraz daha uzaktan, dağın ön yüzünün bulunduğu taraftan gelmişti. Ürperdim. Neler oluyordu? Ne görüyordum? Eşyalarımı toplayıp koşarak aşağı inmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Çok korkmuştum ama enerji düzeyim hâlâ yüksekti.

Elimden geldiğince yağın üstünde odaklanmaya çalışarak hareketi gördüğümü sandığım kayalıklara doğru yürüdüm. Oraya ulaştığımda olağandışı hiçbir şey göremedim. Kayalıklar dikey yarık ve çatlaklarla doluydu, hatta bir tanesi o kadar büyüktü ki, ilk bakışta dar bir mağaraya benziyordu. Yakından baktığımda bu mağaraya benzeyen yarığın içerisinde birinin saklanabileceği kadar derin olmadığını gördüm Ayrıca içi tümüyle karla doluydu. Ayak izleri var mı diye çevreme bakındım ama kar kalınlığı on ya da on iki metreye ulaşmasına karşın kendi ayak izlerimin dışında başka iz yoktu.

Kar yağışı hızlanmıştı. Manastıra geri döndüm ve beni kardan ve rüzgârdan koruyabilecek bir köşe buldum. Karnımım iyice acıktığını hissettim. Çantamdan gaz ocağını çıkarıp Yin'in çantama koymuş olduğu donmuş kuru sebze çorbasını ısıtmaya başladım. Çorbanın ısınmasını beklerken biraz havuç yedim.

Çorba ısınırken olanları yeniden düşündüm. Havanın karmasına yalnızca bir saat vardı ve ben neden bu dağın başında olduğumu bilmiyordum. El feneri bulabilmek umuduyla çantamı karıştırdım ama yoktu. Yin çantama neden bir el feneri koymamıştı? Ocağın gazı sabaha kadar dayanmazdı, ateş yakabilecek bir şeyler bulmalıydım.

Düşüncelerim beni yanıltıyor, diye geçirdim içimden. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordum. Bu geceyi burada geçirsem ne olurdu? Ama ya bu eski duvarlar rüzgârla birlikte yıkılırsa?

Bunu düşündüğüm anda manastırın diğer ucundan gelen bir gıcırta duydum. Dehlizden dışarı çıktığımda birden büyük bir taş sütunun yere düştüğünü gördüm.

“Tanrım,” dedim yüksek sesle. “Bir an önce buradan çıkıp gitmeliyim.”

Ocağı söndürdüm, eşyalarımı aceleyle toplayarak dışarı çıktım. Kendime bir sığınak bulmam gerekiyordu. Kayalıkların arasında koşmaya başladım.

Kayalıkların bulunduğu yere geldiğimde bu kez de başımı sokabilecek bir yer aradım. Yarıkların hiçbirisi yeterince derin değildi. Rüzgâr olanca hızıyla esiyordu.

Kayalardan birinin üstündeki kar yığını rüzgârla birlikte tam ayaklarımın dibine düştü. Başımın üstündeki görkemli dağın kenarlarındaki tonlarca kar yığınına baktım. Ya başıma çığ düşerse? Karın dağdan aşağıya yuvarlandığını gözümde canlandırabiliyordum.

Bu düşünceyle birlikte yine tepemde ve sağımda bir gürültü duydum. Çantamı kaparak bu kez de manastıra doğru koşmaya başladım. Birden korkunç bir gürültüyle elli adım öteye kocaman bir çığ düştü. Elimden geldiğince hızla koşmaya başladım. Korku içinde koşarken ayağım kayarak karların arasına yuvarlandım. Bu olanlara bir anlam veremiyordum.

Bu düşünceyle birlikte Yin’le olan konuşmalarımız aklıma geldi. Şöyle demişti bir keresinde: “Enerjinin bu düzeylerinde beklentilerinin etkisi kendini anında gösterir. Deneneceksin.”

Yerimde doğruldum. Elbette! Denenmişim. Oysa ben korku dolu hayallerimi denetleyemiyordum. Eski manastıra koşarak geri dönüp içeri girdim. Isı hızla düşüyordu ve içerde kalma ris-

kini göze almam gerektiğinin farkındaydım. Çantamı yere bırakarak bir süre taşların yerinden kıpırdamadıklarını hayal ettim.

Sırtımda bir ürperti hissettim. Şimdi, dedim kendi kendime, bu üşüme duyguma karşılık bir şeyler yapmalıyım. Sıcak bir ateşin yanibaşında oturduğumu canlandırdım gözlerimin önünde. Yakacak bir şeyler bulmalıyım.

Manastırın geri kalan bölümlerine bakmak üzere yerimden kalkıp yürüdüm. Dehlize ulaştığımda artık üşümem geçmişti. Bu arada yanan odun kokusunu da duyabiliyordum. Bu da neyin nesiydi?

Ağır adımlarla dehlizdeki her odaya bakarak ilerledim ama hiçbir şey bulamadım. Geriye tek bir oda kalmıştı; eşikten başımı içeri uzattığımda odanın köşesinde yanan bir kamp ateşiyle bir yığın odun gördüm.

İçeri girip çevreme baktım. Ortalıkta kimseler yoktu. Bu odanın dışarıya açılan bir başka kapısı daha vardı. Oda sıcacıktı. Bu ateşi kim yakmıştı? Dışarıya açılan delikten başımı uzatarak bakındım. Yine kimsecikler yoktu. Tam arkamı dönüp kapıya doğru gitmeye hazırlanırken eşiğin kenarında birinin ayakta durduğunu gördüm. Doğrudan onun üstünde odaklanmaya çalıştım ama onu tam olarak göremiyordum. Onun, Yin beni cipten attığında karların içinde gördüğüm aynı adam olduğunu fark ettim. Bir kez daha onun üstünde odaklaşmaya çalıştım ama birden yokoldu. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Tüm bedenim ürpermişti. Bu olanlara inanamıyordum.

Dikkatle eşiğe doğru yaklaşarak başımı uzatıp baktım. Hiçbir şey yoktu. Manastırdan kaçmayı ve dağdan aşağı inmeyi düşündüm ama ısı hızla düşünüyordu. Kaçacak olursam büyük bir olasılıkla donarak ölecektim. Tek seçeneğim eşyalarımı alıp bu

ateşin çevresinde oturmaktı. Gidip eşyalarımı toplayarak ateşin yanına geri döndüm.

Ateşin yanında otururken hızla esen rüzgâr külleri dört bir yana savurdu. Rüzgârda sallanan alevleri izledim bir süre. Ateşin hayalini kurmuştum ve bu hayalim gerçekleşmişti. Ama yine de enerji alanımın bu denli güçlü olduğuna inanamıyordum. Bunun tek bir açıklaması vardı. Bana yardım ediliyordu. Gördüğüm şekil dakiniydi.

Tüm bunlar mantıksal açıdan oldukça garip gelmesine karşın beni rahatlatmıştı. Ateşe birkaç odun daha attım, çorbamı bitirdim ve uyku tulumumu açtım. Birkaç dakika sonra uyku tulumunun içine girmiş ve derin bir uykuya dalmıştım bile.

Uyandığımda çevreme bakındım. Ateş sönmüştü ve günün ilk ışıkları içeri giriyordu. Kar aynen geceki gibi yağmaya devam ediyordu. Bir şey beni uyandırmıştı. Ne?

O anda helikopterlerin sesini duydum. Ayağa fırladım ve aceleyle tekrar eşyalarımı topladım. Birkaç saniye sonra helikopterlerin sesi kulakları sağır edercesine yakınlaşmıştı.

Birden manastırın yarısı çatırdamaya başladı ve çevreye yoğun bir toz dumanı saçarak yıkıldı. Kendimi güçlkle dışarı attım. Yalnızca birkaç metre ötemi görebiliyordum ama, bu yönde yürüyecek olursam bir gün önce gördüğüm dağın ön cephesine ulaşacağımı biliyordum.

Kayalık bayırı görünceye kadar düşe kalka yürüdüm. Yaklaşık on metre ilerimdeydi ama sabahın ilk ışıklarından bayırın bu kadar kolay görünmemesi gerekiyordu. Dağ sanki soluk kehribar rengine bürünmüş gibiydi. Özellikle akşam gözüme çarpan o büyük yarığın çevresi inanılmaz güzellikteydi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bir süre bu manzara baktım sonra da manastırın geri kalanı arkamda yıkılırken ışığa doğru yürümeye devam ettim. Bayıra ulaştığımda helikopterler yükselmişti. Eski manastırdan geriye kalanlar da yerle bir olmuştu. Sütunlar yere yığılırken yer sarsılıyordu. Karın içerisinde büyük çukurlar açıyorlardı. Bana en yakın olan yarıktan içeri girdim. Bu bir mağaraydı.

Dar geçitten iki büküm olarak geçmeye başladım. Burası zifiri karanlıktı. Arka duvarı bulduktan sonra beş metreden yüksek olmayan bir yarık daha buldum. Sağa kıvrılıyordu, ben de sağa izledim, çok uzaklardan gelen bir ışık kümesi gördüm.

Karşıma çıkan büyük kaya parçasını iterken, dirseklerimi ve kolumu kayaya çarptım. Helikopterlerin sesi devam etmemi söyler gibiydi. Dirseklerimdeki ağrıya hissetmemeye çalışarak ışığa doğru yürümeye devam ettim. Birkaç yüz metre yerde sürünerek gitmeme karşın, küçük yarığı hâlâ görüyordum ama nedense ona bir türlü yaklaşamıyordum. Önümdeki küçük aydınlığa doğru belki bir saatten fazla ilerledim.

Sonunda aydınlığa iyice yaklaştığımda sıcak bir hava akımı ve manastırda duyduğum aynı kokuyu duydum. Uzaklardan bir yerden gelen bir insan sesini duyuyordum. Sesi bedenimde yankılanıyor ve beraberinde hoş bir sıcaklık getiriyordu. Bu Lama Rigden'in sözünü ettiği çağrı mıydı? Shambhala'nın çağrısı.

Son kayanın üstünden atlayarak başımı yarıktan dışarı çıkardım. Önümde inanılmaz bir manzara vardı. Karşımda kocaman bir vadiyle pırıl pırıl bir gökyüzü duruyordu. Vadinin arkasında ise karlı doruklarıyla görkemli dağlar. Çevremdeki her şey parlak güneşin altında olağanüstü bir güzellik sergiliyordu. Hava soğuktu ama dondurucu değildi. Her yerde yeşil çimler görülüyordu. Önümdeki tepe vadinin zeminine doğru uzanıyordu.

Yarıktan dışarı çıkıp tepeden aşağı inerken buranın enerjisini çok yoğun bir şekilde hissetmeye başladım. Odaklaşma konusunda zorlanıyordum. Işıklar ve renkler birbirinin içine girmiş gibiydi. Dizlerimin üstüne çöktüğümde kendimi kaybederek bir çocuk gibi tepeden aşağı yuvarlanmaya başladım. Zaman kavramını yitirmiş ve yarı uykulu bir halde yuvarlandım, yuvarlandım ve yuvarlandım.

7

SHAMBHALA'YA GİRİŞ

Birinin bana dokunduğunu, bir elin üstümde gezindiğini ve beni bir yere taşıdıklarını hissediyordum. Kendimi yeniden güvende hatta mutluluktan uçar gibi hissetmeye başlamıştım. Bir süre sonra daha önce de duyduğum o kokuyu tekrar duydum ama bu kez çok yakınımdan geliyordu.

“Gözlerini açmaya çalış,” dedi bir kadın sesi.

Odaklaşmaya çalışırken gözlerimin önünde iri yapılı bir kadını seçebildim. Yüzüme bir kase yanaştırmıştı.

“İç şunu,” dedi.

Ağzımı açtım, domates, soğan ve bir tür tatlı brokoliden yapılmış sıcak ve lezzetli çorbayı içmeye başladım. Çorbayı yudumlarken tat kavramımın geliştiğini fark ettim. Çorbanın içindeki en küçük tadı bile rahatlıkla alabiliyordum. Çorbanın yarısından fazlasını içtim. Birkaç dakika içerisinde kafamın içindeki bulanıklık yerini tam bir dingillliğe bıraktı ve çevremdeki her şeyin üstünde yeniden odaklanabildiğimi fark ettim.

Bir evdeydim ya da eve benzeyen bir yerdeydim. Odanın içi sıcacıktı. Mavili yeşilli örtüsü olan bir divanın üstünde yatıyor-

dum. Zemin sütlü kahverengi yer karolarıyla kaplıydı, odanın içindeki seramik çanakların içinde çeşitli bitkiler vardı. Ama bununla beraber baımın üstünde mavi gökyüzüyle büyük ağaçların dallarını görebiliyordum. Binanın çatısı ya da dış duvarları yok gibiydi.

“Kendini imdi çok daha iyi hissetmelisin. Ama soluk almayı sakın ihmal etme.” Kadın kusursuz bir İngilizceyle konumutu.

akınlık içinde kadına bakıyordum. Asyalıya benziyordu. stnde renkli işlemleri olan geleneksel bir Tibet giysisi vardı, ayaına ise rahat görünümlü terlikler geçirmişti. Bakılarının derinliğinden ve sesindeki zeka belirtilerinden kadının yaklaşık kırk yalarında olabileceğini tahmin etmiştim ama, bedeni ve hareketleri çok daha genç bir kadının hareketlerini andırıyordu. Beden hatları kusursuz olmakla birlikte oldukça iri yapılıydı.

“Soluk almalısın,” diye tekrarladı. “Bunu nasıl yapman gerektiğini biliyorsun aksi halde burada olmazdın.”

Ne demek istediğini sonunda anlamıştım. Çevremdeki güzellikleri solumaya başladım ve enerjinin içime aktığını hissettim.

“Ben neredeyim?” diye sordum. “Burası Shambhala mı?”

Onaylarcasına gülümsedi. Yüzü o kadar güzeldi ki, gözlerimi alamıyordum. Yüzünde hoş bir aydınlık vardı.

“Shambhala’nın bir bölümü,” diye karşılık verdi. “Biz buraya Shambhala’nın halkaları deriz. Kuzeyde kutsal tapınaklar var.”

Kadın bana adının Ani olduğunu söylediğinde ben de kendimi tanıttım.

“Buraya nasıl geldiğini anlat bana,” dedi.

Natalie ve Wil'le yaptığım konuşmalardan başlayarak ona Kehanetleri, Tibet yolculuğumu, Yin ve Lama Rigden'le tanışmamı, efsaneleri öğrenmemi ve sonra da giriş kapılarının bulunmasını anlattım. Hatta daha da ileriye giderek dakininin işi olduğunu düşündüğüm o ışıltılı kükürlerden de söz ettim.

"Neden buraya geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Bir an için dikkatle ona baktım. "Tek bildiğim, Wil'le birlikte buraya gelmem gerektiğini ve Shambhala'nın bulunmasının çok önemli olduğu. İhtiyacımız olan bilginin burada olduğu söylendi bana."

Ani başını evet dercesine salladıktan sonra düşünceli bir tavırla bakışlarını benden uzaklaştırdı.

"Bu kadar güzel İngilizce konuşmayı nerede öğrendin?" diye sordum kendimi yeniden halsiz hissederek.

Gülümsedi. "Burada pek çok dil konuşulur."

"Wilson James adında birini gördün mü?"

"Hayır," diye karşılık verdi. "Ama diğer yerlerdeki halkalardan da giriş kapılarına girilebilir. Belki de buralarda bir yerdedir." Seramik saksıların içindeki bitkilere doğru gitti ve bir tanesini bana doğru yaklaştırdı. "Bence bir süre dinlemelisin. Bu bitkilerin enerjilerinden almaya çalış. Enerjinin sana doğru geldiğine ilişkin bir amaç alanı oluştur ve uyu."

Söylediklerini uygulayarak gözlerimi kapadım. Birkaç dakika içerisinde de derin bir uykuya dalmıştım.

Bir süre sonra hafif bir gürültüyle uyandım. Kadın yine yanı başımda ayakta duruyordu. Divanın kenarına oturdu.

"O gürültü de neydi?" diye sordum.

"Dışardan geldi."

"Camdan mı?"

“O aslında cam değil. Cama benzeyen enerji alanı ama cam gibi kırılmaz. Diğer kültürlerde henüz keşfedilmedi.”

“Nasıl oluştu? Elektronik mi?”

“Kısmen, ama çalışması için bizlerin de zihinsel olarak bu işleme katılmamız gerekiyor.”

Evin arkasında uzanan manzaraya baktım. Tepeler ve bayırların arasında başka evler de vardı. Bazılarının Ani'nin evi gibi dış duvarları şeffaftı. Diğerleri ise evlerinde Tibet tarzında tahta duvarlar örmüşlerdi. Tümü de bu arazide huzur içinde varlıklarını sürdürüyordu.

“Farklı mimari üsluplarla inşa edilmiş bu evlerden söz et bana.”

“Onların tümü de güç alanı sayesinde oluştu,” dedi. “Artık tahta ya da metal kullanmıyoruz. Alanlarla birlikte istediğimiz her şeyi oluşturuyoruz.”

Büyülenmişim. “Peki ya elektrik ve su tesisatları?”

“Suyumuz var ama havadaki buhardan elde ediyoruz. İhtiyacımın olan diğer şeyler için de güç alanlarını kullanıyoruz.”

Şaşkın gözlerle dışarıya baktım. “Burası hakkında bana bilgi verir misin? Burada kaç kişi yaşıyor?”

“Binlerce. Shambhala oldukça büyük bir yerdir.”

Ayaklarımı divandan aşağı indirip yere bastım ama ilginç bir şekilde başım dönmeye başladı. Bulanık görüyordum.

Ani yerinden kalkıp, divanın arkasına uzanarak çorba kasesini aldı.

“Bunu iç ve bitkilerin enerjilerini almaya çalış.”

Dediklerini yaptıktan sonra enerjim kısa bir süre sonra geri döndü. Daha fazla soluk aldıkça çevremdeki her şey eskisine oranla hem daha parlak hem de daha güzel görünmeye başlamıştı. Bunlara Ani de dahildi. Yüzü daha pırıl pırıl olmuştu. Bu pa-

rıltı adeta yüreğinin derinliklerinden geliyor gibiydi. Aynı şeyi bir zamanlar Wil'in yüzünde de görmüştüm.

"Amar Tanrım," dedim etrafıma bakınarak.

"Enerjini burada arttırman diğer kültürlerde arttırmaya çalışmaktan çok daha kolaydır," dedi. "Çünkü burada herkes birbirine enerji veriyor ve daha yüksek düzeyde bir kültür oluşturmak için bir alan oluşturuyorlar." 'Daha yüksek düzeyde kültür' derken sanki çok daha derin anlamlar içeriyormuşçalarına sözcükleri vurgulamıştı.

Gözlerimi çevreden alamıyordum. Bana yakın olan seramik saksıların içindeki bitkiler, yerdeki karoların renkleri, dışardaki yeşil yapraklı ağaçlar her şey sanki içlerinden gelen bir parlılıyla parlıyor gibiydiler.

"Tüm bunlar inanılır gibi değil," dedim. "Kendimi bilim kurgu filmlerinden birinde gibi hissediyorum."

Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Kurgu bilimlerin çoğu geleceğe yönelik isabetli tahminlerden başka bir şey değil ki. Gördüklerin ilerlemenin, gelişmenin türlerinden öte değil. Bizler de sizler gibi insanlarız. Dış kültürlerdeki sizler kendi kendinizi sabote etmediğiniz takdirde, nasıl zaman içerisinde gelişecekseniz sizler de gelişim sürecini aynı şekilde sürdürüyoruz."

Tam bu sırada on dört yaşlarında bir oğlan çocuğu koşarak odadan içeri girdi, beni kibarca başıyla selamladıktan sonra Ani'ye döndü. "Pema yine aradı."

Ani oğlana döndü. "Biliyorum, duydum. Ceketlerimizi getirir misin? Konuğumuz için de bir tane getir."

Gözlerimi çocuktan alamıyordum. Davranışları son derece olgun bir yetiştin gibiydi. Onu sanki bir yerlerden tanıyor gibiydim, yüzü bana hiç de yabancı gelmemişti. Bana birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordum.

“Bizimle gelmek ister misin?” diye sordu Ani. “Bu senin için çok önemli olabilir.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Komşularımızdan birinin evine. Komşum birkaç gün önce hamile kaldığını düşünüyor ve benim kendisini muayene etmemi istiyor.”

“Doktor musun?”

“Sizlerde var olan hastalıklar artık bizde olmadığından doktorlarımız da yok. Enerjimizi o düzeyde nasıl korumamız gerektiğini biliyoruz. İnsanların kendilerini izlemelerine ve enerji alanlarını geliştirip bu düzeyde korumalarına yardım ediyorum.”

“Neden benim için önemli olabileceğini söyledin?”

“Çünkü tam bu sırada buraya geldin de ondan.” Son derece kalın kafalı birine bakıyormuş gibi baktı bana. “Eşzamanlılık işlemini duymuş olmalısın ama,” dedi.

Ani beni az önce içeri giren delikanlıyla tanıştırdı. Adı Tashi'ydi. Tashi bana parlak mavi renkte bir ceket uzattı. Dikişlerinin dışında sıradan bir parkaya benziyordu. Aslında bu ceketle tek bir dikiş bile yoktu. Kumaş sanki kendiliğinden bir araya getirilmiş gibiydi. Ceket elime aldığımda bir pamuk yığının dokunuyormuş gibi hissettim kendimi. Çok hafifti.

“Bu ceketler nasıl yapılmış?” diye sordum.

“Onlar güç alanları,” diye karşılık verdi Ani sonra da Tashi'yle birlikte camın içinden geçtiler. Ben de onları izledim ama cama çarpıp duruyordum. Delikanlı güldü.

Ani gülümseyerek yanıma geldi.

“Ne yapman gerektiğini söylemeliydim sana,” dedi. “Özür dilerim. Gözlerinin önünde güç alanının önünde açıldığını canlandırmalısın. Bunun üstünde yoğunlaş.”

Ani'ye kuşku dolu bir bakış fırlattım.

“Açıldığını ve içinden geçip gittiğini kafanın içinde canlandır.”

Söylediği gibi gözümün önünde canlandırdım ve sonra da camın içinden geçip gittim. Alanın açıldığını gerçekten de gördüm. Güneşin altında otoyolda ilerlerken insanın gözünü kamaştıran güneş ışınlarına benziyordu. Derin bir soluk alarak camın içinden geçtim, arkamdan da Ani geçti.

Başımı iki yana salladım. Ben neredeydim?

Tashi’yi izleyerek yokuşlu bir yolda yürümeye başladık. Başımı çevirip baktığımda Ani’nin evinin ağaçların arasında gözden kaybolduğunu fark ettim. Başka bir şey daha dikkatimi çekti. Evin yanında büyük bir valize benzeyen yuvarlak, siyah ve metale benzeyen bir şey vardı.

“Bu da ne?” diye sordum.

“O bizim güç ünitemiz,” diye karşılık verdi. “Evi ısıtmamıza ve serinletmemize yardımcı oluyor. Bununla birlikte güç alanlarını da oluşturuyor.”

Kafam artık iyice karışmıştı. “Yardım ediyor demekle ne demek istiyorsun?”

Yokuş aşağı inerken Ani önümden gidiyordu. Yavaşlayarak yanına gitmemi bekledi.

“Evin yanındaki güç ünitesi tek başına bir şey oluşturmuyor. O yalnızca ihtiyacımız olan herhangi bir şeye sahip olabilmemiz için senin de bildiğin dua-temenni alanını çoğaltıyor, o kadar.”

Şaşkın bir ifadeyle ona baktım.

“Neden bu kadar şaşıyorsun?” diye sordu Ani gülümseyerek. “Sana söylemiştim, tüm bunlar gelişmenin bir sonucu.”

“Bilemiyorum,” dedim. “Shambhala’ya ulaşmakla geçirdiğim bunca zaman içinde sanırım buranın nasıl bir yer olacağını hiç

düşünmemişim. Galiba bir yerlerde lamaları oturmuş meditasyon yaparken bulacağımı sanıyordum. Oysa burada teknolojiyle birlikte kültür var. Onun için bu kadar....”

“Önemli olan teknoloji değil. Önemli olan zihinsel güçlerimizin düzeyini yükselterek teknolojiye nasıl yardımcı olduğumuz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tüm bunlar düşündüğün kadar garip değil. Bizler sadece tarihten ders almayı bildik. İnsanlık tarihini eğer yakından inceleyecek olursan, teknolojinin insan zihninde nasıl bir evrim yaşanacağını müjdesi olduğunu görürsün.

“Bir düşün. İnsanlar tarih boyunca dünyada hareket olanaklarını daha geliştirmek ve daha rahat bir yaşam sürdürebilmek amacıyla teknolojiyi yarattılar. Başlangıçta yalnızca yemeklerimizi içine koyabileceğimiz kaseler ve toprağı kazmak için gerekli olan aygıtlar vardı, daha sonra da daha güzel evlerle binalar inşa edilmeye başlandı. Bunların oluşturulması için madenlerle mineralleri topraktan kazıp çıkardık ve beyinlerimizde tasarladığımız şekilde işledik. Daha hızlı bir şekilde yolculuk etmek istediğimiz için de tekerleğı ve farklı türlerdeki araçları keşfettik. Uçmak istedik; bunun için de uçmamıza yardım edecek uçakları yaptık.

“İstedüğümüz anda daha hızlı iletişim kurmak, uzak ülkelere hızla ulaşmak istedik; telegrafları, telefonları, telsiz radyolarını ve televizyonu keşfettik ve dolayısıyla da başka yerlerde nelerin olup bittiğini anında öğrenmeye başladık.”

Soru sorarcasına bana baktı. “Anlatabildim mi? Birçok farklı yere ulaşmak ve daha fazla insanla iletişim kurmak istedikleri için insanlar teknolojiyi keşfetti. Yüreklerimizin derinliklerinde tüm bunları gerçekleştirebileceğimizi biliyorduk. Teknoloji her zaman bizler için atılması gereken ilk adım niteliğinde olmuştur; zaten teknolojiyi kullanmanın doğal hakkımız olduğunu yine bilinçaltın-

dan biliyorduk. Teknolojinin gerçek rolü, tüm bunları içimizde bulunan güçle kendi kendimize yapabileceğimize olan inancı oluşturmamıza yardım etmiş olmasıdır.

“Shambhala'nın tarihine baktığımızda ise insan zekasının gelişmesine bilinçli olarak hizmet etmesi için teknolojiyi geliştirmeye başladığımız görülür.

Dua-temenni alanlarımızın gerçek potansiyelini tam olarak algıladık ve alanlarımızı genişletip çoğaltması için teknolojimizi kullanmaya başladık. Burada hâlâ genişletme ve büyütme cihazlarını kullanıyoruz ama, artık onları devreden çıkartıp ihtiyaçlarımızı ya da yapmak istediklerimizi gerçekleştirmek için kendi dua-temenni alanlarımızı kullanmak üzereyiz.”

Ona daha sormak istediğim çok şey vardı ama hemen karşımıza tepeden aşağıya akan geniş bir dere çıktı. Suyun sesi çevremizdeki yankılanıyordu.

“Bu ses de ne?” diye sordum.

“İlerde bir şelale var,” diye karşılık verdi. “Onu görmek istiyor musun? Bana ihtiyacın var mı?”

Bununla ne demek istediğini doğrusu tam olarak anlayamamıştım.

“İçgüdüsel olarak mı demek istiyorsun?”

“Elbette, içgüdüsel olarak,” diye karşılık verdi gülümseyerek. “İçgüdülerimizle yaşarız.”

Tashi durdu ve başını çevirip arkaya baktı.

Ani ona doğru döndü. “Hadi Pema'nın yanına git de ona geldiğimizi haber ver.”

Tashi gülümseyerek eve doğru koştu.

Sağımızdaki kayalık bayırı tırmanmaya başladık. Şelaleye gittikçe daha çok yaklaşıyorduk. Suyun kıyısına ulaşana kadar ağaçların arasından ilerlemeye devam ettik. Ani suyun sol taraf-

ta çıkıntılı bir kaya tabakasının üstünden aktığını söylemişti. Kendisini izlememi işaret etti. Suyun kenarından yokuşun başına dek yürüdük. Bulunduğumuz yerden, suyun aşağıdaki büyük ve geniş bir göle aktığını görebiliyorduk.

O sırada gözüme bir şey takıldı ve daha iyi görebilmek için iyice kenara yaklaştım. Su damlacıkları ve sisin arasından gölün kenarında iki kişinin birbirlerine doğru yürüdüklerini gördüm. Her ikisinin etrafında da yumuşak ve pembemsi beyaz bir ışık vardı. Işık fazla parlak olmamakla birlikte özellikle o iki kişinin omuzlarında ve kalçalarında bir hayli yoğundu. Onların çıırılçıplak olduklarında fark ettim.

“Demek beni buraya bunları görmek için getirdin!” dedi. Ani neşeyle.

Aşağıda olanlardan gözümü alamıyordum. Bir erkekle bir kadının enerji alanlarını izliyordum. Birbirlerine yaklaşıırken enerji alanları da birbirinin içine giriyordu. Bu, birbirlerine sarılıncaya dek sürdü. Sonra kadının karnında başka bir ışığın şekillendiğini gördüm. Birkaç dakika sonra birbirlerinden uzaklaştıklarında kadın elini karnının üstünde gezdirdi. O sırada küçük ışık daha parlak bir hal aldı ve ikili bir kez daha birbirine sarıldı. Bir şeyler konuştular ama suyun sesinin dışında hiçbir şey duyamıyordum. Sonra da bu iki kişi birden gözden kayboldu.

Onların seviştiklerini anladığımda utandım.

“Onları tanıyor musun?” diye sordum.

“Hayır,” diye karşılık verdi Ani. “Ama buralardan bir yerlerden oldukları kesin.”

“Sanki çocuk yaptılar gibiydi,” dedim. “Sen de böyle düşünüyor musun?”

Ani kahkahalarla gülmeye başladı. “Burası başka bir dünya değil ki, elbette çocuk yaptılar. Enerjinin ve sezginin bu düzeyin-

de dünyaya yeni bir varlık getirmek önceden tasarlanmış ve düşünülmüş bir işlemdir.”

“Peki öyle birdenbire nasıl yok olabildiler?

“Buraya yolculuk alanı aracılığıyla kendilerini zihinsel olarak yansıtarak geldiler. Genişletme ve çoğaltma cihazları sayesinde bunu gerçekleştirebiliyoruz. Bunun televizyon görüntülerini göndermek için kullanılan bir tür elektromanyetik alanın bulunduğumuz yerden başka bir yere gitmek için de kullanılabildiğini keşfettik. Bunu yapmak istediğimizde genişlemiş dua-temenni alanımızı kullanarak istediğimiz yere ilişkin bir görüntüye bakıyoruz ya da gitmek istediğimiz yere doğru yürüyoruz. Dış kültürlerin kuramcıları da artık benzer çalışmalar yapıyorlar ama bu çalışmanın kendilerini nereye götüreceğinin henüz pek farkında değiller.”

Bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışarak Ani'ya baktım.

“Şaşırmış gibisin,” dedi.

Gülümsemeye çalışarak başımı evet anlamında salladım.

“Hadi gel, bunu sana Pema'nın evinde göstereyim.”

Pema'nın evine gittik. Bu evin Ani'nin evinden farkı, yamacın kenarında olması ve daha farklı döşenmesiydi. Evin dışındaki siyah kutu Ani'nin evindeki gibiydi. Daha önce olduğu gibi yine güç alanından içeri girdik. Tashi'yle Pema burada bizi bekliyordu.

Pema, Ani'den hem daha uzun boylu hem de daha inceydi. Saçları kadife gibi siyah ve uzundu. Üstünde yalnızca uzun beyaz bir giysi vardı. Gülümsemesine rağmen yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissettim. Ani'yle yalnız konuşmak istediğini söyledi ve Tashi'yle beni oturma odasında bırakarak başka bir odaya gittiler.

Tashi'ye tam ne oluyor diye sormaya hazırlanırken birden arkamda bir elektrik hissettim. Daha önce Ani'nin evinin çevresinde görmüş olduğum güç alanına benzer bir alanın açıldığını gördüm ama, bu kez bu odanın ortasında olmuştı. Olanları iyice anlamaya ve algılamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Dikkatimi yoğunlaştırırken sanki camdan dışarı bakıyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Daha sonra şaşkınlık içinde bu açık yerden bir adamın içeri girdiğini gördüm.

Tashi ayağa kalkarak adamla beni tanıştırdı. Adamın adı Dorjee'ydi. Beni kibarca başıyla selamladıktan sonra Pema'nın nerede olduğunu sordu. Tashi, adama eliyle yatak odasını gösterdi.

"Az önce ne oldu?" diye sordum Tashi'ye.

Gülümseyerek bana baktı. "Pema'nın kocası çiftlikten geri döndü. Dış kültürlerde sizler de böyle yapmaz mısınız?"

Kendilerini uzak yerlere ışınlayan yogilere ilişkin söylenti ve efsanelerden kısaca söz ettim. "Ama doğrusunu istersen ben kişisel olarak böylesi bir şeyi hiç görmemiştim," diye ekledim. Sakin olmaya çalışıyordum. "Bu tam olarak nasıl gerçekleştiriliyor?"

"Gitmek istediğimiz yeri gözümüzün önünde canlandırdığımızda genişletme ve çoğaltma aygıtının yardımıyla önümüzde hemen bir pencere oluşuyor. Aygıt ayrıca ters yönde de bir yarıklık oluşturuyor. Bu şekilde de söz konusu kişi gideceği yere ulaşmadan önce onun nerede olduğunu görebiliyoruz."

"Ve sözünü ettiğin bu aygıt dışardaki siyah kutu, değil mi?"

"Evet."

"Ve bunu hepiniz yapabiliyorsunuz?"

"Evet ama, hedefimiz bunu aygıt olmadan gerçekleştirebilmek, bunu kaderimiz olarak görüyoruz."

Sonra da ekledi. "Dış dünyadan yani geldiğin yerdeki kültürden söz eder misin bana?"

Tam ona yanıt vermek üzereyken yatak odasından gelen bir ses duyduk. "Yine aynı şey oldu."

Tashi'yle bakiştık.

Birkaç dakika sonra Ani, Pema'yla kocasını yatak odasından çıkardı ve gelip yanımıza oturdular.

"Hamile olduğuma o kadar da emindim ki," dedi Pema. "Enerjiyi görebiliyordum. Hatta bir an için hissetmişim de ama sonra, birkaç dakika içerisinde yokoldu. Geçiş süresi olmalı."

Tashi büyülenmiş bir şekilde Pema'ya bakıyordu.

"Ne olduğunu sandınız?" diye sordum.

"Paralel bir hamileliğin söz konusu olduğunu ve çocuğun başka bir yere gittiğini düşünüyoruz," dedi Ani.

Dorjee ile Pema uzunca bir süre bakiştılar. "Yeniden deneceğiz," dedi Dorjee. "Bizim ailede aynı şey iki kez olmaz."

"Gitmeliyiz," dedi. Ani ayağa kalkıp ev sahiplerini kucakladı. Güç alanından geçti. Biz de Tashi'yle birlikte onu izledik.

Şaşkınlığım hâlâ geçmemişti. Buradaki kültür bazı açılardan son derece olağan gelmekle birlikte bazı açılardan da tam anlamıyla büyüleyiciydi. Ani bizi harika manzaralı yollardan geçirirken tüm bunları iyice algılamaya çalışıyordum.

"Tibette nasıl oluyor da böylesine geniş ve büyük bir ılımlı bir ortam olabiliyor?" diye sordum.

Ani gülümsedi. "İlimli olmasını alanlarımızla sağlıyor ve denetliyoruz ama daha az enerjisi olanlar da bizi hemen göremiyorlar. Öte yandan efsanelerin yazdığına göre bu durumun çok yakında değişeceğini de biliyoruz."

Şaşırmıştım.

"Efsaneleri biliyor musun?" diye sordum.

Ani başını evet dercesine salladı. “Elbette. Shambhala hem efsanelerin hem de kehanetlerin ilk olarak ortaya çıktıkları yerdir. Spiritüel bilginin dış kültürlerle yayılmasına yardımcı oluruz. Bizleri bulmanız artık bir an meselesi.”

“Benden mi söz ediyorsun?” diye sordum.

“Hayır, herhangi bir dış kültürden. Enerji düzeyinizi ve bilincinizi yükselttiğinizi, Shambhala’yı artık ciddiye almaya başlayacağınızı ve içinizden bazılarının buraya geleceğini biliyorduk. Efsaneler de bunu doğruluyor. Shambhala’nın geçiş ve değişim sürecinde dış kültürlerde yaşayan insanlar buraya gelecektir. Ve bu kez gelecek olanlar sadece Doğulu uzmanlar olmayacak Batılılar da olacaktır. Buraya gelmelerine yardım edilecektir.”

“Efsanelerin bir geçiş sürecini tahmin ettiklerini söyledin. Bu ne anlama geliyor?”

“Dış kültürlerin insanları dua-temenni alanlarını genişletmek için ne yapmaları gerektiğini zaman içinde öğreneceklerdir. Yani kutsal enerjiyle nasıl bağlantı kuracaklarını anlayacaklardır. Enerjilerini sevgi aracılığıyla dışa vurmasını, diğerlerinin enerjilerini yükseltmeyi ve kendilerini olaylardan soyutlayıp bu güçlü alana nasıl kalınacağını da öğreneceklerdir. İşte o zaman Shambhala’da yaptıklarımız herkes tarafından bilinecektir.”

“Dördüncü Boyutun geri kalanından mı söz ediyorsun?”

Gülümseyerek bana baktı. “Evet. Zaten sen de buraya bunun için gelmedin mi?”

“Bunun ne olduğunu bana söyleyebilir misin?”

Başını iki yana salladı. “Her şeyi sırayla yapmalısın. Önce insanlığın nereye gittiğini görmelisin. Entellektüel açıdan değil, gözlerinle ve duygularınla görmelisin. Shambhala bu geleceğin örneğidir.”

Ona bakıp anladığımı belirttim başımı salladım.

“İnsanların neler yapabileceklerini ve evrimin bizi nereye götürdüğünü artık dünyanın görmesi gerekiyor. Bunu bir kez iyice algıladıktan sonra alanını genişletebilir ve güçlendirebilirsin.”

Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. “Ama Dördüncü Boyutun tümüne sahip olmadığımı da anlamalısın. Bundan sonraki aşamalardan bazılarında da sana yol gösterebilirim ama bazı şeyler var ki, yalnızca tapınaklarda bulunanlar tarafından bilinir.”

“Ne tür tapınaklar?” diye sordum.

“Onlar Shambhala’nın kalbi. Görebileceğin en mistik yerlerden biri. Shambhala’nın gerçekleştirmiş olduğu en somut çalışmalar oradadır.”

“Tapınaklar nerede?”

Vadinin kuzeyindeki yuvarlak dağları gösterdi.

“Dağlarının doruklarının ötesinde,” dedi.

Biz konuşurken Tashi söze hiç karışmamış, bizleri can kulağıyla dinlemişti. Ani oğluna bakarak saçlarını okşadı. “Sezgilerim, Tashi’nin şu anda tapınaklarda olması gerektiğini söylüyor... Ama o senin dünya ile daha fazla ilgilenmişe benziyor.”

Ter içinde sıçrayarak uyandım. Rüyamda Tashi, ben ve üçüncü bir kişi birisiyle birlikte tapınaklara doğru yürüyorduk. Dördüncü Boyutun içeriğini kavramak üzereydim. Çoğu bronz olan heykellerin ortasındaydık ama tapınak uzaktan mavi renkte görünüyordu. Üstünde geleneksel Tibet giysileri olan biri dışarda duruyordu. Rüyamda daha önce de defalarca gördüğüm Çinli albaydan kaçırıyordum. Albay beni tapınağa kadar kovalıyor, bir yandan da tapınakları yerle bir ediyordu. Yaptıklarından ötürü ondan nefret ediyordum.

Yatağımda oturup rüyamın üstünde odaklanmaya çalıştım. Ani'nin evindeki yatak odalarından birindeydim ve sabah olmuştu. Tashi yatağın önündeki geniş koltukta oturmuş bana bakıyordu.

Derin bir soluk alarak sakinleşmeye çalıştım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Kötü ve korkutucu bir düşünce gördüm," dedim.

"Dış kültürlerden bana söz edecek misin?"

"Adına pencere ya da solucan deliği dediğin yere gidip neden kendi gözlerinle bakmıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır bu tapınaklarda bile mümkün değil. Büyükanнем bunun gerçekleştirilebileceğini ileri sürmüştü ama iki yerdeki farklı enerji düzeylerinden ötürü kimse bunu başaramadı. Tapınaktakiler dış kültürlerde olup bitenleri görebilirler ama, hepsi bu kadar."

"Annen dış dünyaya ilişkin birçok şey biliyor."

"Tapınakta yaşayanlardan çok şeyler öğreniyoruz. Buraya çok sık gelirler, özellikle aralarına birinin katılmaya hazır olduğuna hissettiklerinde."

"Aralarına katılmak mı?"

"Hemen hemen herkes tapınakta bir yere sahip olmak ister. Bu çok büyük bir onurdur, aynı zamanda da dış kültürleri etkilemek için gerekli fırsattır."

Konuşması sırasında ses tonu ve olgunluk düzeyi bana karşımda otuz yaşında biri varmış gibi hissettirmişti.

"Peki ya sen, bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Tapınaklara gitmek istiyor musun?"

"Hayır, ben sürekli olarak dış kültürlerle gitmeyi düşünüyorum. Bana onlardan söz eder misin?"

Yaklaşık yarım saat boyunca dünyanın son günlerde içinde bulunduğu durumdan, insanların yaşama biçimlerinden, beslenme alışkanlıklarından, dünyanın dört bir yanındaki demokrasi uygulamalarından, hükümetlerin yozlaşmış para politikalarından ve çevre sorunlarından söz ettim. Tashi düş kırıklığına ya da şaşkınlığa kapılmadan anlattıklarımı büyük bir ilgiyle dinledi.

Bir süre sonra Ani içeri girdiğinde konuştuğumuzu görünce duraksadı. İkimiz de bir şey söylemedik.

Ani bana baktı.

“Sana biraz daha enerji vermemiz gerekiyor,” dedi. “Benimle gel.”

Giyindikten sonra oturma odasında Ani'yle buluştum ve birlikte dışarı çıkıp evin arka tarafına gittik. Buradaki ağaçlar çok büyüktü. Aralarında belli aralıklar bulunuyordu. Ağaçların arasındaki boşluktaysa birçok bitki, sebze ve meyve ekilmişti. Bedenimi hareket ettirmemi söyledi ve ben de Yin'in bana gösterdiği hareketleri yapmaya başladım.

“Şimdi şuraya otur,” dedi hareketlerimi tamamladığımda. “Ve yeniden enerjini yükselt.”

Ani yanıma otururken derin derin soluk almaya başlayıp çevremi güzeliğine odaklandım ve çevremdeki güzelliklerden içime doğru akan enerjiyi gözümün önünde canlandırdım. Renkler ve şekiller alabildiğine canlanmaya başladı. Bunu daha önce de yaşamıştım.

Başımı çevirip Ani'ye baktığımda yüzünde derin bir huzur ifadesi gördüm.

“Şimdi çok daha iyi oldu,” dedi. “Dün Pema'yı görmeye gittiğimizde tam olarak burada değildin. Olanları hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum,” diye karşılık verdim. “Birçoğunu.”

“Hamile olduğunu düşündüğünde ne olduğunu hatırlıyormusun?”

“Evet.”

“Bir an hamile gibiydi sonra olmadığı anlaşıldı.”

“Sence tam olarak ne olmuştu?” diye sordum.

“Bunu kimse tam olarak bilmiyor. Bu tür yokoluşlar uzun bir zamandan beri yaşanıyor. Aslında on dört yıl önce benimle başlamıştı. O günlerde bir kız diğeri erkek ikiz çocuklarıma hamile olduğumdan adım gibi emindim ama, çocuklardan biri yok olmuştu. Tashi’yi doğurdum ama her zaman onun kız kardeşinin bir yerlerde yaşadığını hissederim.

“O günden beri de çiftler düzenli olarak aynı deneyimi yaşıyorlar. Hamile kaldıklarından emin oluyorlar ama sonra birdenbire rahimlerinin bomboş olduğunu fark ediyorlar. Daha sonra hepsi başka doğumlar yaptı ama başlarına geleni de asla unutmadılar. Bu olay on dört yıldan bu yana Shambhala’nın her tarafında belli bir düzen içinde gerçekleşiyor.”

Bir an için durdu sonra konuşmasını sürdürdü. “Geçiş dönemiyle ilgili olmalı, hatta senin burada bulunmanla da ilgili olabilir.”

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. “Bilmiyorum.”

“Sezgilerin yok mu?”

Bir an düşündüm sonra da gördüğüm rüyayı hatırladım. Anlatmaya niyetlendim ama gördüklerimin ne anlama geldiğinden emin olmadığım için de anlatmaktan vazgeçtim.

“Yok,” diye karşılık verdim. “Ama birçok sorum var.”

Bekleyerek başını salladı.

“Ekonomi burada nasıl işliyor? İnsanlar zamanlarını nasıl geçiriyorlar?”

“Paranın artık kullanılmadığı bir düzeye ulaştık,” diye açıkladı Ani. “Diğer kültürlerdeki gibi ne bir şey imal ediyoruz ne de inşa ediyoruz. On binlerce yıl önce bizler de sizler gibi ihtiyacı-mız olan şeyleri yapıyorduk. Bizim de böyle bir kültürümüz vardı. Ama sana daha önce de söylediğim gibi teknolojinin gerçek ka-derinin zihinsel ve ruhsal yeteneklerimizi geliştirmek için kullanıl-ması gerektiğini zamanla anladık.”

Ceketimin yumuşak kol kapağına dokundum. “Yani sahip olduğunuz her şey oluşturulmuş enerji alanı mı demek istiyor-sun?”

“Evet.”

“Bunu bir arada tutan nedir?”

“Oluşturulduktan sonra bu alanlar olumsuzluğun herhangi bir türü tarafından bozulmadıkça enerji sonsuza dek sürer.”

“Peki ya yiyecekler?”

“Yiyecekler de aynı şekilde oluşturulabilir ama yiyeceklerin doğal işlemlerle bireyler tarafından yetiştirilmesinin daha doğru ve iyi olduğuna karar verdik. Yiyeceklerin tohumları enerjimize karşılık veriyor ve aldıklarını bize geri veriyorlar. Elbette enerji-mizi düşürmemek için artık çok fazla yemiyoruz. Tapınaklarda-kilerin çoğu hemen hemen hiçbir şey yemez.”

“Peki ya güç? Genişletme ve çoğaltma aygıtları gücü nasıl alıyor?”

“Enerji parasız. Uzun bir süre önce, sizlerin soğuk emme cihazı diyebileceğiniz türden bir cihaz keşfettik. Cihaz çevreye za-rar vermemizi engellemek için enerji oluşturdu ve toptan üretimi otomatikleştirmemize yardımcı oldu. Bize yapacak fazla bir şey

kalmayınca da zaman içerisinde tüm zamanımızı ruhsallığa, eş-zamanlılık kavramına ve var oluşumuza ilişkin yeni gerçekleri bularak ve bu bilgiyi diğerlerine ileterek geçirmeye başladık.”

Ani konuşurken Dokuzuncu ve Onuncu Kehanetlerde yer alan insanlığın geleceğini anlattığını anlamıştım.

“Burada Shambhala’da ruhsallığı geliştirirken gezegenimizde insanların amacının kültür evrimi geçirmesi yani her açıdan ruhsallığı yakalaması gerektiğini anlamaya başladık. Ve daha sonra da yapılması gerekenlerin gerçekleştirilmesi için içimizde çok büyük bir güç olduğunu keşfettik.

Dua-temenni bilgilerini öğrendik. Daha önce de sözünü ettiğim gibi yaratıcı gücü kolaylaştırmaya yardımcı olmak ve teknolojimizi daha ileriye götürmek için kullanmaya başladık. İşte bu noktada da doğayla baş başa bir yaşam sürdürüyoruz. Sahip olduğumuz tek teknoloji ise ihtiyacımız olan her şeyi zihinsel olarak yaratmamıza yardımcı olan bu ünitelerdir.”

“Sözünü ettiğin tüm bu evrim burada mı gerçekleşti?” diye sordum Ani'ye.

“Hayır, hepsi değil,” diye karşılık verdi.

Şaşırmıştım. Onu soru yağmuruna tuttum.

“Efsanelerimiz oldukça eskiye dayanır ve birçok kaynaktan oluşmuştur,” diye anlatmaya başladı. “Shambhala’nın ilk evrimi gerçekleşirken Atlantis ve Hindu efsanelerinin, tümü uzun yıllar önce gerçekten de var olan eski uygarlıklardan kaynaklanmıştır. Teknolojinin tam anlamıyla bireysel ve ruhsal gelişmemize hizmet edebilmesi için, paradan ve denetimden uzak tutulması gerektiğini herkes tarafından anlaşılmalıydı. İşte bu nedenle teknolojimizi geliştirmek en zor işlerden biri oldu.

“İnsanlar kendilerini korkunun içine hapsettiler ve insan evrimini kendi egolarıyla yönetebileceklerini düşündüler. Teknolojiyi diğerlerini denetlemek amacıyla olumsuz nedenlerle kullanmayı istediklerinden bunun zaman alması son derece doğaldır. Eski birçok uygarlıkta bazı denetimciler diğerlerinin düşüncelerini yönetmek ve denetlemek amacıyla genişletme ve çoğaltma aygıtlarını kullanmayı denediler. Çoğu kez de bu girişim savaş ve toplu cinayetlerle sonuçlandığından insanlık her şeye tekrardan başlamak zorunda kaldı.

“Şimdi de dış kültürler bu sorunla karşı karşıyalar. Araştırmalar, bilgisayar çipleri ve beyin dalgalarını tarama araçları aracılığıyla herkesi denetlemek isteyen insanlar var.”

“Peki ya sözünü ettiğin şu eski kültürlerdeki insan eliyle yapılan sanat eserleri? Neden hemen hemen hiçbiri bulunamadı?”

“Birçokları kıtaların yavaş yavaş kayıp yerlerini değiştirmesiyle sürüklenip buzulların altında kaldılar. Sonra da maddesel eşyaların zihinsel olarak oluşturulduğu düzeye gelen bir kültür oluşturdular. Herhangi bir terslik ve olumsuzluk dalgası enerjiyi düşürürse bütün bunlar yok olur.”

Derin bir soluk alıp omuzlarımı silktim. Uygarlığın ruhsal bir geleceğe doğru yaklaştığını görmemek mümkün değildi.

Ani yanıma yaklaştı. “Bizim yaptıklarımızın insanlık evriminin doğal bir gelişmesi olduğunu sakın unutma. Sizden ilerdeyiz. Bugüne kadar gerçekleştirdiklerimiz dış kültürlerdeki sizler için hem yolu açmış hem de işleri kolaylaştırmış oldu.”

Duraksadı, sonra da gülümseyerek bana baktı.

“Enerjin şimdi çok daha iyi görünüyor,” dedi.

“Bu tür bir farkına varma durumunu daha önce yaşadığımı hiç sanmıyorum.”

Başını onaylarcasına salladı. “Daha önce de söylediğim gibi, Shambhala’da bireylerin enerji düzeyleri değişmez. Bu bulaşıcıdır. Enerjiyi nasıl alacaklarını ve dışarıya nasıl yansıtacaklarını bilen pek çok kişi var burada. Böylelikle enerjinin etkisi katlanarak artar ve buradaki insanlar başkalarından aldıkları dua-temenni enerjisini aynı şekilde yine başkalarına verirler. Enerjinin nasıl büyüdüğünü anlıyor musun? Kültürdeki herkesin beklentisi ve istekleri birlikte akmaya başlar ve tek ama çok büyük bir kültürel dua-temenni alanı oluşturulur.

“Her kültürün genel düzeyi, üyelerinin ne kadar bilinçli olmasına bağlıdır. Öncelikle genel bağlamdaki dua-temenni alanlarının varlıkları ve sonra da bunları bilinçli olarak nasıl genişlettiklerine bağlı olarak kültürler gelişimlerini tamamlama yoluna giderler. Bu bilgiler uygulandığı zaman enerji düzeyi de yükselir. Diğer kültürlerdeki insanlar eğer enerjiyi nasıl alıp vereceklerini, dua-temenni bilgilerinin ne denli önemli ve öncelikli olduklarının farkına varırlarsa bizim burada Shambhala’da ulaştığımız düzeye kolayca ulaşabilirler.” Sözcüklerini vurgulamak amacıyla parmaklarını şakırdattı ve sonra da ekledi. “Tapınaklarda işte bunun üstünde çalışıyoruz. Kendi dua-temenni alanlarımızı kullanarak diğer kültürlerdeki farkına varma ve bilinçlenmenin yükselmesine yardım ediyoruz. Bunu bin yıldan beri yapıyoruz.”

Söylediklerini düşündükten sonra, “Dördüncü Boyut hakkın-da bildiğin her şeyi bana anlat,” dedim.”

Bir süre ciddi bir ifadeyle bana baktı.

“Her şeyi sırayla yapman gerektiğini biliyorsun,” diye karşılık verdi. “Sana yardım edildi ama buraya gelebilmen için ilk üç boyutu ve Dördüncü’nün de bir bölümünü bilmelisin. Şimdi acele etmeden bu bilgilerin tam olarak nasıl kullanıldığını iyice anlamalısın.

“Bir bilgi tamamlandığında kişinin enerjisi çok daha uzaklara ulaşır ve daha güçlü olur. Eşzamanlılık deneyimlerini alabilmek ve diğerlerinin enerjisini yükseltmek için enerjini yolladığın zaman, kendini soyutlayarak ve inancını güçlü tutarak bu enerjiye sıkıca bağlanırsın. Kutsal planın değerini artırır ve kutsal planla uyum içerisinde düşünmeyi ve hareket etmeyi sürdürdüğünce gücün artacağından bunlar gerçekleşir. Anlıyor musun? Senin de gördüğün gibi burada herkesin içinde var olan bir güvenlik duygusundan söz ediyoruz. Evrensel amaca ters düşmediğin sürece Tanrı içindeki gücü söndürmez.”

Hafifçe omuzuma dokundu. “Onun için de senin şimdi yapmam gereken şey, insanlığın nereye gitmesi gerektiğine ve insan kültürünün bir bütün olarak nasıl gelişeceğine ilişkin daha net bir düşünceye sahip olman. Bunun gerçekleşme zamanı geldi artık. Zaten bu yüzden sen ve diğerleri Shambhala'yı hem gördünüz hem de anlamaya başladınız. Bu Dördüncü Boyuttaki atılması gereken bir sonraki adımdır. İnsanlığın amaçlanan geleceğine gerçekten de sıkı sıkıya sarılmalısın.

“Teknolojiyi nasıl kontrol edebildiğimizi ve ruhsal gelişimimizin hizmetine verdiğimizizi anladın. Artık bu beklentiyi kendi dua-temenni alanına yerleştirdiğinden enerjinin daha uzaklara ulaşmasını sağlamaya çalışmalısın.

“Bunun nasıl gerçekleştiğini anlamak çok önemlidir. Bu dünyada yürürken enerji alanını nasıl göndereceğini artık biliyorsun ve enerjiyi yükseltmek için neler yapılması gerektiğini de biliyorsun. Ayrıca hem kendinde hem de diğerlerinde eşzamanlılık akışını nasıl oluşturacağını da öğrendin. Çevrendeki insanların enerjilerini yükseltirken bunu yalnız gözlerinin önünde canlandırmakla kalma. Kendinin ve diğerlerinin enerjilerinin burada

Shambhala'da gördüğün gibi ruhsal kültüre doğru gittiğini gözle-
rinin önünde canlandır ve yeni bir adım atarak enerji alanını ge-
liştir. Bunu yaptığında diğer insanların bu evrimdeki rollerini bul-
malarına da yardımcı olursun.”

Başımı evet dercesine salladım, her şeyi öğrenmek için ya-
nıp tutuşuyordum.

“Acele etme,” diye uyardı beni Ani. “Burada nasıl yaşadığ-
ımızı henüz görmedin. Teknolojiyi ele geçirmekle kalmadık, tū-
mūyle ruhsal evrim... Var oluşun gizemleri... Yaşamın kendisi üze-
rinde odaklaşarak dünyamızı yeniden yapılandırma konusunda
da uzmanlaştık.”

8

YAŞAMIN İŞLEVİ

Ani'nin evinin arkasındaki yürüyüş yolundan sola saparak kayalıklı ve ağaçlıklı yolda yaklaşık bir mil kadar yürüdüm. Az önceki sohbetimiz Ani'nin birden kalkmasıyla yarım kalmıştı. Bazı hazırlıklar yapması gerekiyormuş. Bunun üzerine ben de tek başıma bir yürüyüşe çıkmaya karar vermiştim.

Yeşil yapraklara bakarken kafamın içine binlerce soru belirmişti. Ani, Shambhala'nın yaşam konusunda nasıl bir örnek oluşturduğunu görmem gerektiğini söylemişti. Bu ne anlama geliyordu?

Bunu düşünürken birden yolda bana doğru gelen elli yaşlarında bir adam gördüm. Hızlı hızlı yürüyordu. Yanıma yaklaştığında bakışlarımız bir an için karşılaştı ve sonra yürümeye devam etti. Gözümün ucuyla başını çevirip bana baktığını gördüm.

Biraz daha yürüdükten sonra neden durup adamla konuşmadım diye geçirdim içimden. Adamı yakalayabileceğimi düşünerek geri dönüp onun gittiği tarafa doğru yürümeye başladım. Köşeyi dönüp gözden kaybolmak üzereydi. Köşeye ulaştığımda

ise yokolup gitmişti. Düş kırıklığına kapıldım ama bu konuyu daha fazla düşünmemeye çalışarak Ani'nin evine geri döndüm.

Elinde kot pantolon ve bir gömlekle Ani beni kapıda karşıladı.

"Bunlara ihtiyacın olacak," dedi. "

"Dur bir tahmin edeyim," dedim. "Bunları oluşturmak için alanını kullandın."

Başını evet dercesine salladı. "Bizleri anlamaya başlıyorsunuz."

Bir sandalyeye oturup ona baktım. Anladığımı hiç sanmıyordum.

"Tashi'nin babası geldi," dedi.

"Nerede?"

"İçerde, Tashi'yle birlikte," diyerek başıyla yatak odasını gösterdi.

"Neredeydi?"

"Bir süreden beri tapınaklardaydı."

Neşelendim. "Yeni mi geldi?"

"Evet, senden az önce."

"Galiba yolda ona rastladım."

Ani durasadı sonra da ekledi. "Bizleri hazırlamak için geldiğini sanıyorum."

"Neye hazırlayacak?"

"Geçiş. Shambhala'nın hareket etme döneminin yaklaştığına inanıyor."

Tam ona bu konuya ilişkin bir şeyler sormaya hazırlanıyordum ki, bakışlarını benden uzaklaştırdığını ve derin düşüncelere daldığını gördüm.

"Tashi'nin babasını yolda gördüğünü söyledin, değil mi?" diye sordu dalgın bir sesle.

Başımı evet dercesine salladım.

“O zaman getirdiği mesaj senin için de çok önemli olmalı. Buradaki uygulamalarda son derece bilinçli ve uyanık olmamız gerekiyor.”

Benden bir şeyler bekliyormuş gibi bana baktı.

“Yaşam uygulamasından söz etmiştin,” dedim. “Shambhala’dakiler tam olarak nasıl insanlar?”

“Dua-temenni enerjisinin düzeyini yükseltmeye başlayan bir toplumun nasıl evrim geçireceğine bakalım öncelikle insanoğlu teknolojiyi geliştirirken, robotların toplumun maddi gereksinimlerini karşılayabilmesi için teknolojinin çok daha etkili olmasını sağlamıştır. Buna zaten dış kültürlerdeki bütün sanayilerde rastlamaktayız. Bu çok tehlikeli olmasına karşın yine de olumlu bir gelişmedir. Bir merkezden yönetilmediği sürece birkaç kişinin ya da kuruluşun eline gereğinden fazla güç verir. Ayrıca işsizlerin sayısının artmasına neden olur ve birçok kişi yaşamlarını nasıl sürdüreceklerini bilemez.

“Bununla birlikte bu sorunlarda orta yol ise üretim otomatikleştikçe tüm ekonomi tek bir bilgi ve hizmete doğru hareket ederdiğerleri için doğru zamanda doğru bilgi sağlayarak-böylece de herkesin daha tetikte ve sezgilerinin daha uyanık olması aynı zamanda eşzamanlılık kavramını bir yaşam biçimi olarak algılaması zorunlu olur.

“Ruhsal bilgi arttıkça ve insanlar yaratıcı gücün farkına vardıkça kendi dua-temenni alanlarına sahip olurlar. Böylelikle teknoloji bir sonraki aşamada evrim geçirir. Bu da bireyleri kendi gereksinimlerini zihinsel olarak yaratabilmeleri için genişletici ve çoğaltıcı aygıtlara ilişkin düşüncelerin üretildiği andır.

“Bunlar gerçekleştiği zaman kültür, ruhsal konuların üstünde ya da bizlerin deyimiyle yaşamın üstünde yoğunlaşmakta ar-

tık özgür olacaktır. Bizler şu anda Shambhala'da bu düzeydeyiz ve insanlığın geri kalanının kaderi de bizi izlemektir. Tüm toplumumuz ruhun daha geniş gerçeği konusunda eğitilmiştir. Aynı noktada da her kültür biz insanların ruhsal varlıklar olduklarını, bedenlerimizin belli titreşimleri olan atomlar olduklarını ve bu titreşimin bağlantımız ve dua-temenni gücümüzün artırılmasıyla yükseltilebilir nitelikte olduğunu iyice kavramalıdır.

"Burada, Shambhala, da bizler bu gerçeği anlıyoruz. Ayrıca buraya bir şeyi başarmak için tümüyle ruhsal bir gezegenden geldiğimizi de biliyoruz. Bizler buraya tüm dünyayı tam bir ruhsal bilinçe ulaştırma ve bunu olabilecek en yüksek bilinç düzeyinde gerçekleştirme misyonuyla geldik. İşte bu nedenden dolayı de doğum öncesinden, işin daha en başından bu yaşam uygulamasına tam anlamıyla katılıyoruz."

Kavrayıp kavramadığımı anlamak istercesine yüzüme baktı, sonra da konuşmasını sürdürdü. "Anne, baba ve doğumdan önce doğmamış çocuk arasında her zaman sezgisel bir ilişki vardır."

"Ne tür bir ilişki?" diye sordum.

Gülümsedi. "Buradaki herkes daha hamilelik öncesi önce ruhların anne babalarıyla bağlantı kurmaya başladıklarını bilir. Ruhlar özellikle annelere varlıklarını belli ederler. Bu söz konusu annenin doğru kişi olup olmadığına karar verme işleminin bir bölümüdür."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bu bir süredir dış kültürlerde oluyor zaten," diye açıkladı. "İnsanlar nedense bu konuda konuşmaya ve görüşlerini geliştirmeye yeni yeni başladılar. İstedğin grup anneye sor ve bak bakalım ne anlatacaklar.

“Aynı sezgisel yaklaşımın, eğer düşünecek olursan evlilik işlemleri sırasında da söz konusu olduğunu görürsün. İnsanlar bilinçli bir şekilde kendilerine eş ararlarken ölçülerini tutkular oluşturur ama, tek unsur bu değildir. Bir başkasıyla yaşamımızın nasıl olacağına ilişkin bilinçsiz bir şekilde sezgiler hissederiz. Bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde bu sezgilerimizi değerlendirir ve o kişiyle birlikte geçecek yaşamın bizlere neler getireceğini ya da götüreceğini değerlendirmeye başlarız.”

“Sözü nereye getirmeye çalıştığımı anladın mı? Evrimsel bakış açısından doğru eşin seçimi son derece önemlidir. İnsanlar ruhsal evrim yaşarken, evlerini kurmak amacıyla evlenmeye yönelirler, bir önceki kuşakla kıyaslandığında bunun çok daha dürüst bir yaşam biçimi olduğunu ortaya çıkarır. Dünyaya sezgilerimizle geliyoruz ve zekamıza bazı şeyler ekleyecek bir yaşam oluşturmamız gerektiğini biliyoruz. İşlemi anladın mı?”

“Sonra da, bizlerden dünyaya gelmek isteyen bir çocuğa ilişkin sezgiler oluşur ve bunu da bir dizi soru izler: Bu çocuk neden bizim ailede dünyaya gelmek istiyor? Bu çocuk büyüdüğünde ne olmak isteyecek? Bu çocuk bizde bulduğu anlayışı nasıl genişletecek?”

“Dur bir dakika,” dedim. “Büyüdüklerinde çocuklarımızın nasıl olacakları konusunda dikkatli davranmamız gerekmez mi? Ya yanılırsak? Çocuklarımızı kendileri için hiç de iyi olmayan bir yola yönlendirip sonra da o yolu izlemeleri konusunda ısrar edersek? Örneğin, annem benim rahip olmamı istemişti.”

“Evet, elbette, bunlar yalnızca sezgiler; gerçek düşüncelerimize en yakın olanıdır. Ama hiçbir zaman tam olarak aynı olamaz. Yüzyıllar boyunca insanlar görücü yöntemiyle evlendiler, çocuklar ailelelerinin seçtikleri mesleklerde eğitim almaya zorlandılar. Oysa bu gerçek sezginin yanlış kullanımıydı. Anlıyordun

musun? Onların hatalarından çok şeyler öğrenebiliriz. Çocuklarımıza ilişkin son bilgiyi almadığımız gibi denetimi ele geçirmek içinde girişimde bulunmamalıyız. Bizler yalnızca sezgileri, yani onların yaşamlarında neler yapacaklarına ilişkin geniş bir resim elde ederiz. Ama şunu da eklemeliyim ki, annen senin hakkında öyle sandığın kadar da yanılmamış.”

Güldüm. Haklıydı.

“Tüm bunların bizi nereye götürdüğünü tahmin edebilirsin değil mi? Anne ile baba çocuğun kendilerinde bulacağı zekayı nasıl kullanacağını sezgisel olarak bilirler. Şimdi bu konuyu biraz daha genişletelim; doğmamış ruh, yaşam öncesi yaşam ya da doğum öncesi başarmak istediklerine ilişkin aynı şeyi yaparak bir vizyon oluşturur. Bundan sonra da hamilelik dönemi başlar.”

Bir an bana baktı. “Şelalenin orada gördüğümüz çifti hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Her şey önceden planlanmış gibiydi.”

“Evet, öyleydi. Çift dünyaya yeni bir ruh getirmeye sezgileriyle karar verirler. Fiziksel eylem yani orgazm gerçekleştiğinde ise cenettin kapılarının önünde açıldığını ve ruhun içeri girdiği hissedilirse aynı şekilde enerji alanları birbirinin içine giriyor.”

Şelalede gördüklerimi düşündüm. Çiftin enerjisi birbirine karışmış ve yeni bir enerji büyümeye başlamıştı.

“Dış kültürlerdeki materyalist düşünceye göre, cinsel birleşme salt fiziksel bir eylem olup yalnızca biyolojik bir olaya indirgenmiştir,” diye konuşmasına devam etti. “Oysa bizler burada ruhsal enerjinin ne olduğunu çok iyi biliyoruz. İki kişi enerji alanını birleştirdiğinde çocuk bu birleşimin ürünüdür.

“Bilim hamileliği genlerin bileşimi olarak ele almayı yeğler. Test tüplerinde incelendiğinde bu gerçekten de öyle görünür. Aslında  ocuk yapmak için bir araya gelen anneyle babanın genlerinde bu üç kişinin alın yazılarının en iyi yanlarıyla birlikte eşzamanlılık özellikleri de bulunmaktadır. Anlıyor musun? Çocuğun yaşam öncesi vizyonunda gözünün önünde canlandırabileceği bir alın yazısı vardır ve genler çocuğa bu vizyonu gerçekleştirmesi için gerekli olan eğilimleri ve yetenekleri vermek için bir araya gelir. Dış kültürlerdeki bilim adamları, zamanla bu işlemin doğruluğunu kabul edeceklerdir.

“İşte bu yüzden de genlerin, bilimadamları ve doktorlar tarafından fiziksel olarak yeniden bir araya getirilmeleri çok tehlikelidir. Hastalıkların tedavisi için yapılan çalışmalar kabul edilebilir ama, zekayı ya da yeteneği yükseltmek için bencilce nedenlerden ötürü genlerin tekrar bir araya getirilmeleri son derece tehlikelidir. Bu uygulama bazı uygarlıkların sonu olmuştur.

“Benim kişisel görüşüme göre, bizler burada Shambhala’da anne baba olmanın gereklerini son derece ciddiye alıyoruz. Bunun en iyi şekli ise, ebeveynin sezgileriyle çocuğun sezgilerinin birlikte çalışması ve böylelikle çocuğa yaşam amacında başarılı olması için en iyi hazırlığın sağlanmasıdır,” diye tamamladı sözlerini.

Ani’nin sözleri bana Shambhala’da ana karnından kaybolan ceninleri hatırlattı.

“Peki, ya kaybolan ceninler hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Ani omuzlarını silkerek Tashi’nin odasının kapalı kapısına baktı. “Bilmiyorum ama belki Tashi’nin babası bu konuda bize bir şeyler söyler.”

Aklıma bir başka soru gelince onu da sordum. "Tapınaklara kimlerin gideceğini kimlerin ise burada kalacağına nasıl karar veriliyor?"

Güldü. "Galiba oldukça kafa karıştırıcı, değil mi? Kùltürümüz kimlerin öğretmen olacağı, kimlerin de tapınaklara çağrılacağı konusunda ikiye ayrılmıştır. Tapınaklardaki kişilerin çoğu eğer çocukları varsa ilişkilerini bozmamak için birkaç günde bir buraya gelirler. Durum sezgilere bağılı olarak her an değışebilir. Tapınaklarda çalışanlar her an öğretmenliğe geri dönebildikleri gibi öğretmenlik yapanlar da tapınaklara gidebilirler. Bu eşzamanlı ve akıcı bir olaydır."

Bir an için durdu; ben ise devam etmesi için başımı salladım.

"Yaşam işlemindeki bir sonraki adım ise çocuğun uyanmasına yardım etmektir. Her birimizin belli bir noktada dünyaya neden geldiğimizi, yaşamlarımızda neler yapmayı amaçladığımızı unuturuz. İşte bu nedenle çocuğa doğumuyla birlikte tarihsel koşullar da hazırlanmalıdır.

"Burada önemli olan çocuğa yaşam koşullarına ve çevreye ilişkin bilgi vermek ve böylece kendisinden önce nelerin olduğunu anlamasını sağlamak ve rolünün ne olduğunu algılamasına yardımcı olmaktır. Bu bilgi, çocuğun ailesinin birkaç kuşak öncesinin tarihçesini de içermektedir. Bunları elektronik olarak saklamasının dışında sizin video bantlarınıza benzeyen bantlara kaydederiz.

"Örneğin Tashi, yedi kuşak öncesi akrabalarının yaşamlarına ilişkin anlattıklarını, nelerin işe yarayıp nelerin yaramadığını, düşlerinin neler olduklarını ve yaşamlarının sonunda eğer geri dönme şansları olsaydı neleri daha farklı yapacaklarına ilişkin birçok şeyi bu yöntemle öğrendi. Gençlerin bu tür bilgiyi ak-

rabalarından öğrenmeleri son derece önemlidir. Bu şekilde yapılan hatalardan ve elde edilen başarılarından birçok şey öğrenebilirler. Tashi'nin en gözde akrabası büyükannesi olmasına karşın diğer akrabalarından da çok önemli şeyler öğrenmiştir."

Şaşırmıştım."Akrabaların yaşamlarını banda çekmek harika bir fikir. Acaba neden bizler de aynı şeyi yapmaya zaman ayırmıyoruz?"

"Zaman ayırmıyorsunuz çünkü son dakikaya kadar ölüm hakkında konuşmayı erteliyorsunuz ve dolayısıyla da bu iş için çok geç kalmış oluyorsunuz. Ayrıca dış kültürlerde yaşamın işlevinin kendisi üzerine odaklanmak yerine hâlâ maddi konularda odaklanma yeğlenmekte. Bu zaman içinde daha kolaylaşacak ve dış kültürler de coşkularının bilincine vararak dua-temenni bilgilerini öğrenmeye başlayacaklardır. Yaşam sürekli bir gizem ve bilgilendirici işlevlere sahip olmasına rağmen sizler yaşamın hâlâ sıradan ve olağan bir nitelikte kalmasında direniyorsunuz."

Son sözlerinin sanki daha derin anlamı varmış gibi bana baktı.

"Senin bu tür eğilimlerden bir an önce uzaklaşman ve şu ana kadar olanlar üzerine odaklanman gerekiyor. Geçiş döneminde Shambhala'ya geldin. Tashi'nin babası Tashi'nin geleceğine ve tapınakların durumuna ilişkin konuşmak için buraya geldi. Ama bununla birlikte Tashi sezgisel olarak yaşam yolunun tapınaklara uzandığını hissetmiyordu. Aslında o, sizin dünyanıza gitmekle ilgileniyordu. Ve sen tam bunların ortasında çıkıp buraya geldin. Bütün bu olanların mutlaka bir anlamı olmalı."

Ani'nin bu sözlerini teyit etmek istercesine uzaklardan bir motor sesi duyuldu, ama hemen sonra da kayboldu.

Ani şaşkınlıkla bana baktı. "Böyle bir sesi daha önce duyduğumu hiç sanmıyorum."

Tüm bedenim aniden ürperdi. "Galiba bir helikopterdi," dedim.

Bir kez daha ona rüyamdan söz etmek istedim ama o ben-den önce konuşmaya başladı.

"Acele etmeliyiz," dedi. "Bizlerin kim olduğunu ve yarattığımız bu kültürü iyice anlamalısın. Az önce sana, gençlerin kendilerinden önceki kuşakların başından geçenleri anlamalarının önemini anlattım. Bu, dışarıdaki herkesin çok küçük yaşlarda-kendi ruhsallıklarının bilincine vardıklarında ve buraya ne yapmak için geldiklerini sezinlediklerinde farkına varmaları gereken bir tarihtir."

Parmağını kaldırdı. "Buradaki herkes insani dünyanın, bugüne kadar yaşamış olan kuşakların başarısı sayesinde geliştiğini bilir. Bir kuşak bir yaşam biçimi oluşturur ve belli başlı zorluklarla karşılaşırken ondan sonra gelen diğeri bu dünya görüşünü geliştirir. Ne yazık ki, bu evrim dış kültürlerde yeni yeni ciddiye alınmaya başlandı. Aileler genellikle çocuklarının kendilerine benzemelerini, her konuda kendi görüşlerini sürdürmelerini isterler. Hepimiz çocuklarımızın yaptığımız seçimleri beğenmelerini istediğimizden bu istek bir şekilde doğal sayılabilir.

"Ama bu durum pek istenildiği gibi gerçekleşmez. Aileler çocukların ilgi alanlarını eleştirir, çocuklar da ailelerinin modası geçmiş davranışlarını. Çocuklar ailelerinin yaşamlarına bakarlar ve şöyle düşünürler: Onların yaşam tarzlarının büyük bir bölümü hoşuma gidiyor ama onların yerinde olsaydım bazı şeyleri çok farklı yapardım. Bütün çocuklar kendi ailelerinin yaşamlarında tamamlanmamış ve eksik olan unsurları seçme yeteneğine sahiptirler. Zaten bu da sistemin kendisidir: Eksik olan unsurlarda bilinçlenmek, insan anlayışına nelerin eklenmesi gerektiğinden ailelerimizi

bizler seçeriz ve bu düzletme işlemine de onlarla birlikte yaşadığımız yaşamda bizleri tatmin etmeyen unsurlarla işe başlarız.

“Ama yine de tüm bunların bir savaş ortamında gerçekleşmesi gerekmez. Yaşamın işlevini öğrendikten sonra yaşama bilinçli bir şekilde katılabiliriz. Aileler çocuklarının eleştirilerine açık olmalı ve çocuklarının hayallerini desteklenmelidirler. Ama bunları gerçekleştirebilmek için de ailenin kendi düşünce yapılarını geliştirmesi ve çocuklarıyla birlikte bir evrim yaşamaları gerekmektedir. Bu sanıldığı kadar kolay değildir.”

Bunu daha önce de duymuştum. Ani'nin evrimi tam anlamıyla yaşadığını görebiliyordum. Ona birkaç soru daha sordum. Ani on dakika daha bana Shambhala'daki yaşam biçimini ayırtıcılarıyla anlattı. Çocuklar tarihi ve ailelerinin geçmişlerini anladıkları zaman bundan sonra atacakları adımın yaratıcı güçlerini geliştirmeyi öğrenmek olacağını anlattı. Sonra da çocukların ya öğretmenlik yaparak ya da tapınaklarda kendi dua-temenni alanlarını kullanarak kültürü geliştirmenin yollarını arayacaklarını söyledi.

“Bu, zaman içerisinde diğer kültürlerde de bir yaşam tarzına dönüşecektir,” diye ekledi. “Bazıları yaşamlarını çocuklara bir şeyler öğretmeye, bazıları da insan kültürünün kuruluşlarından bazılarına girerek ruhsal ideale doğru yaklaşımları konusunda onlara yardım etmeye adayacaktır.”

Tapınaklarda neler yapıldığını sormak üzereyken Tashi'nin odasının kapısı hızla açıldı. Önde Tashi arkada babası dışarı çıktılar.

“Babam seni görmek istiyor,” dedi Tashi bana. Yaşlı adam hafifçe eğilerek beni selamladıktan sonra Tashi bizleri tanıştırdı.

Masanın başına geçip oturduk. Tashi'nin babasının üstünde geleneksel koyun postundan yapılmış pantolonla Tibetli çobanların giydiği bir yelek vardı. Üstübaşı tertemizdi. Kısa boylu ve tıknaz bir adamdı. Yüzündeki çocuksu bir neşeyle bana baktı.

“Shambhala'nın yeni bir geçiş noktasında olduğunu biliyor-sun, değil mi?” diye sordu.

Önce Ani'ye sonra ona baktım. “Efsanelerin yazdıkları ka-darını biliyorum.”

“Efsaneler,” diye karşılık verdi Tashi'nin babası. “Shambhala'nın ve dış kültürlerdeki evrimin gerçekleşmesiyle birlikte çok büyük bir değişimin yaşanacağını söyler. Bu değişim, ancak dış kültürlerdeki bilinç düzeyi belli bir noktaya geldiğinde söz ko-nusu olabilecektir. Ama olduğunda da Shambhala hareket ede-cektir.”

“Nereye gidecek?” diye sordum. “Bunu biliyor musunuz?”

Gülümsedi. “Bunu aslında kimse bilmiyor.”

Söyledikleri nedense beni endişelendirmişti. Başımın hafifçe döndüğünü hissettim. Bir an için bakışlarımı odaklamada zorlandım.

“Henüz tam olarak güçlü değil,” dedi Ani.

Tashi'nin babası bana baktı. “Sezgilerim bu geçiş sırasında Tashi'nin tapınaklarda bize katılmasının çok önemli olduğunu söyledi. Buraya onun için geldim. Efsaneler bunun olağanüstü bir fırsat dönemi olabileceğini ama, aynı zamanda da oldukça tehlikeli olabileceğini söylüyorlar. Tapınaklarda yaptıklarımız engellenecek. Eskisi kadar yardım edemeyeceğiz.”

Oğluna baktı. “Dış kültürlerdeki durumlar tehlikeli bir noktaya ulaştığında olacak bu. İnsanlığın gizli tarihi boyunca insanlar

defalarca bu noktada ruhsallığı geliştirmişler ama sonra da yollarını yitirmişler ve kendilerini cehaletin kucağına atmışlardır. Teknolojilerini yanlış kullanmaya başlayarak evrimin doğal sonucunu engellemişlerdir.

“Örneğın, şu anda dış kùltùrlerde yaşıayan bazı insanlar yiyeceklerin doğal işlemlerini genetik açıdan bozuyorlar ve bunu da daha fazla para kazanmak uğruna yapıyorlar.

“Aynı şeyi ilaç sektöründe de yaptılar. Tek amaçları daha fazla kazanmak ve pazarı ellerinde tutabilmektir. Bedenin enerji sisteminde bu tür değışiklikler insan sağılığını çok ciddi bir şekilde etkiler. Daha gösterişli olmaları için hormon verilen sebzeler, sulara eklenen klor ve diğerk katkı maddeleri için de aynı şeyleri söyleyebiliriz.

“Aynı zamanda medya teknolojisi kamuoyunu dramatik bir şekilde etkileyecek bir noktaya ulaştı. Eğer yalnızca şirketlerin ve yozlaşmış politikacıların gereksinimlerine yanıt verecek olsaydı insanlar adına gerçekdışı şeylerle dolu olurdu. Şirketler teknoloji üstünde daha fazla denetim sahibi olmak ve yapay ihtiyaçlar oluşturup reklamı daha fazla kullanırken bu sorun da büyümektedir.

“Demokratik ÷lkelerde bile hükümetin durumu kritik bir düzeye ulaşmıştır. Hükümet uyuşturuçu çeteleri ya da teröristlerle savaşmaktan söz ederken sokaktaki insanın özel yaşamına hergün daha da artan bir şekilde tecavüz etmeye başlamıştır. Nakit para işlemleri kısıtlanmış ve İnternet tam anlamıyla denetlenmeye başlanmıştır. Bundan sonraki adım da merkezi otorite tarafında denetlenecek nakitsiz bir topluma geçme için zorlama olacaktır.”

Su, yiyecek ve yaşama alışkanlıkları anlamsız bir şekilde çarpıtılarak, doğallıktan uzaklaştırılmış bir yaşam ortaya çıkacak ve bu da felaketle giden yolu açacaktır. Sağlığın reklam aracı olmaya başladığı ortamlarda daha önce de olduğu gibi bir ölüm kalım savaşı söz konusu olacaktır. Ancak bu kez yayılma alanı çok daha büyük ve geniş olacaktır.

“Ama bunların olmasına gerek yok. Ruhsal dünyanın ruhsal varlıkları olduğumuz fikrini kabul edersek o zaman yiyecek, sağlık, teknoloji, medya ve hükümet kendi gerçek rollerini üstleneceklerdir. Ama bunun gerçekleşmesi için dua-temenni bilgilerinin dış kültürlerde tam anlamıyla algılanması gerekmektedir. Tapınaklarda yaptıklarımızın çok iyi algılanması. Shambhala'nın geçişi bu işlemin bir bölümüdür ama bu fırsat da mutlaka yakalanmalıdır.”

Dikkatle Tashi'ye baktı. “Bunun senin kuşağında olması için tüm dinlerin tam anlamıyla birleşmesi ve dua-temenni alanlarının da bu birleşime katılması gerekmektedir.”

Tashi şaşkınlıkla babasına baktı.

“II Dünya Savaşı kuşağı dediğimiz kuşak demokrasiyi kurtarmak ve özgürlüğü elde etmek için imparatorluk peşinde koşan diktatörlerden kendilerini kurtararak büyük teknolojiyi büyük bir yüreklilikle kullandı. Teknolojik gücü kullanarak kazandılar ve bu teknolojiyi evrensel ekonomiye doğru genişletmeyi sürdürdüler. Daha sonra II Dünya Savaşı kuşağının çocukları dünyaya geldiler ve sezgileri onlara tek başına teknoloji üstünde odaklanmanın doğru olmadığını materyalizmin üstünde de odaklanmaları gerektiğini söyledi. Aşırı hava kirliliği, sermayenin hükümetlerin üstündeki yoğun baskısı, haberalma teşkilatlarının araştırmaları ortaya çıktı.”

“Yeni kuşak materyalizm düşüncesiyle büyüdüler ya da bazı ülkelerde materyalizm isteğiyle yetiştiler. Buna tepki göstermeye, yaşamda daha fazlası olduğunu söylemeye başladılar. İnsan tarihinin arkasında daha ayrıntılı bir şekilde algılanabilecek ruhsal bir amaç vardır.

“Tüm bunlar altmışlı ve yetmişli yıllarda Batı’da olan olayların arkasında yatan nedenlerdir: Materyalist sistemin reddedilmesi, diğer dinlerin ortaya çıkması, felsefeye olan yoğun merak, İnsan Hareketinin gücü görüşünün ortalığı birbirine katması. Bütün bunlar yaşamda maddi dünya görüşümüzden çok daha fazla şeylerin olduğuna ilişkin bir dizi içgüdülerdi.”

Sanki Kehanetlere ilişkin tüm deneyimlerimi biliyormuşçasına gözleri parlayarak bana baktı.

“İkinci Dünya Savaşından sonraki kuşağın sezgileri çok önemliydi,” diye sürdürdü konuşmasını. “Çünkü teknolojik ve maddi bereketin sonucunu gözler önüne serdiler, yalnız yaşamda kalmak adına değil aynı zamanda ruhsal gelişmemiz adına da bir kültürü geliştirmek için bu gezegende teknolojinin gelişmesine ilişkin sezginin önemini kavradılar.”

Bir an için sustu. “Ve şimdi, yetmişli yılların sonlarıyla seksenli yılların başlarından bu yana ortaya çıkan yeni kuşak, insan kültürünü daha ileriye doğru itmektedirler.” Tashi’ye baktı. “Sen ve senin yaşındakiler bu kuşağın son üyelerisiniz. Dünyaya için nasıl bir önem kazandığınızın farkında mısınız?”

Tashi babasının söylediklerini düşünürken ben de aynı şeyleri düşünüyordum. II Dünya Savaşından sonraki kuşağın çocukları teknolojiye karşı daha pratik davranışlar içerisine girdiler ve daha önce hiç görülmemiş bir teknoloji sevgisi geliştirdiler. Sonuçta ailelerinin karışık duygularına tepki gösteren kişiler olarak özellik kazandılar.

Düşüncelerimi okumuşcasına hepsi birden bana baktı. Tashi de aynı görüşte olduğunu belirten bir şekilde başını sallıyordu.

“O teknolojinin ruhsal bir amacı olduğunu hissettik,” dedi.

“Şimdi,” dedi yaşlı Tibetli hepimize teker teker bakarak. “Üç kuşağın nasıl da birbirinin içine girdiğini anladınız mı? II Dünya Savaşı kuşağı zulme karşı savaştı. Demokrasinin yalnızca çağdaş dünyada gelişmeyeceğini ve aynı zamanda da dünya ekonomilerinin birbirine bağlanarak tüm dünyaya yayılacağını kanıtladı. Sonra, bereketin tam ortasında bu kuşağın çocukları dünyaya gelerek bu gelişmenin bazı sorunlar yarattığını, doğal dünyanın kirlendiğini, tarihin saçma isteklerinin altında ruhsal gerçeğin yattığını ve doğayla olan bağlarını yitirdiklerini ileri sürdüler.”

“Ve şimdi de bir sonraki kuşak yeniden ekonominin üstünde yoğunlaşmak, zihinsel ve ruhsal yeteneğimizi bilinçli olarak desteklemesi için teknolojiyi özgürlüğü kısıtlayacak ve diğerlerini denetleyecek ellere teslim etmek yerinde burada Shambhala’da olduğu gibi teknolojiyi yeniden şekillendirmek için seslerini yükselttiler.”

“Ama bu yeni kuşak yaptıklarında tam anlamıyla bilinçli değil ki,” dedim.

“Hayır, değiller,” diye karşılık verdi. “Ama bu kendi kendinin farkına varma ve içgüdüler her geçen gün hızla yayılıyor. İnsanları bu yöne yönlendirecek dua-temenni alanları oluşturmamız. Bu alanlar geniş kapsamlı ve güçlü olmalı. Yeni kuşak dinleri birleştirmemiz konusunda bize yardımcı olmalı.”

“Bu çok önemli çünkü her zaman bu kuşağın içinde teknoloji için olumsuz kullanımlar yaratabilecek ya da dinlerin birleşmesinden çıkar sağlayacak kişiler olacaktır.”

Masanın başında oturmuş Tashi'nin babasının söylediklerini dinlerken uzaklardan gelen bir helikopter sesi duyduk.

"Geçiş dönemi başlıyor," dedi Tashi'nin babası oğluna bakarak. "Yapılması gereken birçok hazırlık var. Senin temsil ettiğin kuşağın bizleri ileriye doğru itmesini istiyorum yalnızca. Dış kültürlerle Shambhala'nın neler yaptığını anlatmak için senin üstlenebileceğin bazı görevler de var. Ama ne yapacağına yalnızca sen karar vermelisin."

Tashi bakışlarını uzaklaştırdı.

Babası yanına yaklaşarak kolunu oğlunun omuzuna attı. Sonra da Ani'yi kucaklayıp evden dışarı çıktı.

Tashi bakışlarıyla babasını izledi sonra da odasına döndü.

Kafamın içindeki birçok soruyla birlikte Ani'nin arkasından bahçeye çıktım.

"Tashi'nin babası nereye gitti?" diye sordum.

"Geçiş dönemi için hazırlanmaya," diye karşılık verdi bana bakarak. "Bu kolay olmayabilir. Hepimiz bir süre için yanlış yerlerde olabiliriz. Tapınaklardan yardım için birçok kişi gelecek."

Başımı iki yana salladım. "Sence neler olacak?"

"Bunu hiç kimse bilemiyor," diye karşılık verdi. "Efsaneler bu konuda kesin bir şey söylemiyor. Hepimizin bildiği tek şey bir geçiş döneminin yaşanacağı."

Bu belirsizlik enerji düzeyimi yeniden düşürmeye başlamıştı. Bahçedeki tahta sıralardan birine oturdum.

Ani de yanıma gelerek oturdu. "Ne yapman gerektiğini biliyorum," dedi. "Dördüncü Boyutun geri kalanının peşine düşme-

lisin. Bunun dışındaki her şey kendi başının çaresine bakacaktır.”

Gönülsüzce başımı salladım.

“Burada öğrendiklerin üstünde odaklan. Teknolojinin nasıl bir evrim geçirmesi gerektiğini gördün. Kültürümüzün yaşamın amacına, doğum mucizesine ve bilinç evrimine nasıl odaklandığını da anlamaya başladı. Bu odaklanmanın esin kaynaklarını ve eğlenceyi oluşturduğunu da gördün.

“Bu, dış kültürlerdeki materyalist yaşamla kıyaslandığında onların yaşamının ne denli sığ olduğu ortaya çıkar. Bizler ruhsal varlıklarız. Yaşamlarımız aile, yetenek ve bireysel misyonun araştırılmasının gizemi çevresinde geçmelidir. Böyle bir kültürün neye benzediğini ve nasıl bir duygu yarattığını sen artık biliyorsun.

“Efsaneler kültürlerin nasıl geliştiğini çok iyi bilmek gerektiğini söyler. Böylece dua-temenni alanının geliştiğinden ve kişiye daha fazla güç verdiğinden söz eder. İç dünya ile bağlantı kurduğunda ve alanının önünde uzanıp aktığını gördüğünde, eşzamanlılığı oluşturmak için çaba harcadığında ve diğerlerini eşzamanlılık işlemine dahil ettiğinde bunları büyük bir beklenti içine girerek gerçekleştirirsin çünkü bu işlemin bizleri nereye götüreceğini bilirsin. Tabii işleme bağlı kalır ve korku ve nefret duygularından arınmamış olma koşuluyla.”

Haklıydı. Bilgiler artık kafamdaki yerlerine oturuyorlardı.

“Ama henüz her şeyi görmedim,” dedim.

Cidii bir tavırla gözlerimin içine baktı. “Evet görmedin. Dördüncü Boyutun geri kalan bölümünü anlamayı sürdürmelisin. Dahası da var. Dua-temenni alanın henüz yeterince güçlü değil.”

Tam o sırada uzaklardan gelen helikopterin sesini yeniden duyduk. Bu ses içimin öfkeyle kabarmasına neden olmuştu. İyi-ce yakalaşıyorlardı. Bu nasıl olmuştu? Shambhala'nın nerede olduğunu nasıl öğrenmişlerdi?

"Lanet olasıcalar," dedim ve o anda Ani'nin yüzünde dehşet dolu bir ifade oldu.

"Ne kadar da öfke dolusun," dedi.

"Çin ordusunun neler yaptığını öğrenince insanın öfkelenmemesi söz konusu olamaz."

"Bu öfke duygusu artık senin kimliğin olmuş," dedi. "Öfkenin etkileri konusunda uyarıldığından eminim."

Yin'in açıklamaya çalıştığı şeyleri hatırladım birden. "Evet uyarıldım ama unutuyorum işte."

Ani'nin endişelendiği belli oluyordu.

"Bu sorunu çözmek zorundasın," dedi. "Ama bunu yaparken de kendine fazla yüklenme. Eğer bunu yapamazsan olduğun yerde kalır ve olumsuz enerji alırsın. Ama öte yandan da öfkeni görmezden gelemezsin. Bu sorunun bilincinde ol, kendi kendine böyle bir sorunun olduğunu hatırlat ve aynı zamanda bu alışkanlığından arınmana yardımcı olacak enerji alanının oluştur."

Söylediklerinin çok önemli olduğunu biliyordum.

"Şimdi ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Tapınaklara gitmem gerektiğini düşünüyorum."

"Sezgilerin bunu mu söylüyor?"

Gördüğüm rüyayı hatırladım ve bu kez ona anlattım. Gözleri büyüdü.

"Rüyada kendini Tashi'yle tapınaklara giderken mi gördün?" diye sordu.

“Evet,” diye karşılık verdim.

“Evet, bu konuyu ona da söylemeyi düşünmüyor musun?”

Tashi’nin odasına doğru gittim ve duvara dokundum.

“Gelin,” dedi Tashi ve duvarda bir aralık oluştu.

Tashi yatağının üstünde yatıyordu. Beni görünce hemen doğruldu ve oturmam için yatağın karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Oturdum.

Bir an için sessiz kaldı. Sonra Tashi konuştu. “Ne yapmam gerektiğini hâlâ bilmiyorum.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Kafam iyice karıştı. Dış kültürlere gitmekten başka hiçbir şey düşünmüyorum. Annem kendi yolunu kendim bulmam gerektiğini söylüyor. Keşke büyükannem burada olsaydı.”

“Büyükannen nerede?”

“Tapınakların orada.”

Uzunca bir süre birbirimize baktık. Sonunda Tashi konuşmaya başladı. “Gördüğüm o rüyanın ne anlama geldiğini keşke anlayabilseydim.”

Yerimde doğruldum. “Hangi rüya?”

“Bir grup insanla berabermişim. Yüzlerini göremiyordum ama içlerinden birinin kızkardeşim olduğunu biliyordum.” Bir an için durdu. “Ayrıca su olan bir yeri de görebiliyordum. Sanki dış kültürlerle gitmişim.”

“Ben de bir rüya gördüm,” dedim. “Benimleydin. Tapınaklardan birindeydik... Maviydi.... Ve orada birini bulmuştuk.”

Tashi’nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

“Ne söylüyorsun?” diye sordu. “Yani, dış kültürler yerine tapınaklara mı gitmem gerekiyor?”

“Hayır,” dedim. “Söylemek istediğim bu değil. Tapınaklardan dış kültürlere gitmenin olanaksız olduğunu sen bana söylemiştin. Peki ama ya değilse?”

Yüzü aydınlandı. “Yani, tapınaklara git ve sonra da oradan dış kültürlere gitmeye çalış mı demek istiyorsun?”

Ona bakmakla yettim.

“Evet, bu olabilir,” dedi yerinden kalkarken. “Belki de ben de çağrıldım.”

9

KÖTÜLÜĞÜN ENERJİSİ

Yatak odasından çıkar çıkmaz uzaklardan gelen helikopterlerin sesi de daha yakından duyulmaya başlamıştı.

Ani içeri geldi ve sandıktan üç tane kalın battaniye çıkardı. Sonra iki parkayla birlikte bu battaniyeleri bize verdi. Parkaların bu kez dikişleri olduğu dikkatimi çekti. Tam bunu sormak üzereyken Ani bizi telaşla evden çıkardı ve solumuzdaki yola doğru götürdü.

Yürüken, Ani, Tashi'nin yanına geçti. O sırada Tashi annesine tapınaklara gitme kararını açıkladı. Helikopterlerin sesi daha da yakınlaşmıştı. Mavi gökyüzünde artık o eski dinginlik yoktu.

Ani'ye nereye gittiğimizi sordum.

"Mağaralara," dedi. "Hazırlanman için zamana gereksinimin var."

Kayalıklı bir yolda yürüyorduk. Yol bir süre sonra ikiye ayrıldı. Sağında yüksek kayalar solunda ise düz bir ova vardı. Ani bizi burada küçük bir çayın içine soktu. Helikopterler kayaların üstünde belirdiler ve geldiğimiz yolun üstünde uçmaya başladılar.

Ani korkuyla baktı.

“Neler oluyor?” diye haykırdım.

Ani karşılık vermeden çaydan dışarı fırlayarak kendisini izlememizi işaret etti. Ovada yaklaşık yarım mil kadar koştuktan sonra durup bekledik. Helikopterler daha önce de yaptıkları gibi arkamızda daireler çizip tam tepemizde durdular.

Helikopterin rüzgârından az kalsın yere düşüyordum. Aynı anda da kalın paltolarımızın dışında üstümüzdeki tüm eşyalarımız birden yokoldu.

“Bunu bekliyordum,” dedi Ani çantasından başka giysiler çıkararak. Çizmelerim ayağımdaydı ama Tashi’ninkilerle Ani’ninkiler yok olmuştu. Ani oğluna bir çift deri çizme uzattı sonra da diğer çifti kendi ayağına geçirdi. Giyindikten sonra bayırı tırmanıp daha düz bir yere geldik. Kar fırtınasıyla birlikte ısı da hızla düşmeye başladı. Helikopterler yollarını yitirmişe benziyorlardı.

Bir zamanlar yeşil olan vadiye baktım. Hemen hemen her şey kar altında kalmıştı.

“Bu askerlerin enerjilerinin etkisi,” dedi Ani. “Çevresel enerjimizi bozuyorlar.”

Helikopterlerin sesine doğru bir göz attım ve içimi kaplayan yeni bir öfke dalgasını fark ettim. Helikopterler yeniden bize doğru yaklaşmaya başlamışlardı.

“Hadi gidelim,” diye bağırdı Ani.

Sabah ayazını iliklerimde hissederek küçük ateşe doğru yaklaştım. Bir saat daha yürümüş sonra da geceyi küçük bir mağarada geçirmiştik. Kat kat giyinmeme karşın hâlâ çok üşüyordum. Tashi yanıma büzülmüş yatıyor, Ani de aralıktan dışarıya bakıyordu. Kar saatlerden beri yağıyordu.

“Dışarda buzdan başka bir şey yok,” dedi Ani.

Ben de gidip dışarıya baktım. Bir zamanlar yüzlerce evin bulunduğu vadide şimdi kar ve yüksek dağlardan başka bir şey yoktu. Sağda solda devrilmiş ağaçlar görölüyordu ama o güzelim renklerden eser kalmamıştı. Evler yok olmuş, vadinin ortasından akan nehir donmuştu.

“Isı çok düşmüş olmalı,” dedi Ani.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Çinliler bizi bulduğunda ısıyı her zaman ılımlı tutmak için oluşturduğumuz alanı etkisiz hale getirdi. Tapınaklardakiler tarafından sağlanan alanların gücü, aslında Çinlileri uzaklaştırabilecek güçteydi ama onlar geçiş döneminin geldiğini düşündüklerinden bunun için çaba harcamadılar.”

“Ne? Yani tüm bunların olmasına izin mi verdiler?”

“Bunu yapmak zorundalar. Senin ve diğerlerinin buraya girmesine izin verildiğine göre askerleri uzak tutmak söz konusu olamazdı. Kafanın içindeki tüm olumsuz düşünceleri bir kenara atabilecek kadar güçlü değilsin. Dolayısıyla da Çinliler seni buraya kadar izlediler.”

“Tüm bunların benim suçum olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Önemli değil. Bu da dağılmanın bir parçası.”

Bu sözler beni rahatlatmamıştı. Ateşin yanına geri döndüm, Ani de arkamdan geldi. Tashi kuru sebzelerden güveç yapmıştı.

“Shambhala halkı için hiçbir şeyin sakıncası olmadığını anlamalısın,” dedi Ani. “Tüm bunlar bekleniliyordu. Burada yaşayan herkes çok iyi durumda. Tapınaklardan yeterince kişi gelerek Shambhala halkını uzaysal pencereden geçirerek yeni güvenlik yerine götürdü. Efsanelerimiz bizi buna çok iyi hazırlamıştı.”

Eliye vadiyi gösterdi. "Yaptıkların üzerinde odaklaşmalısın. Sen ve Tashi askerlere yakalanmadan tapınaklara gitmelisiniz. Shambhala'nın insanlık için neler yapmış olduğu herkesçe bilinmeli."

Uzaklardan gelen helikopter sesiyle konuşmasını kesti. Ses uzaklaştı ve sonunda duyulmaz oldu.

"Ve son derece ama son derece dikkatli olmalısın," dedi. "Olumsuz imgelere özellikle de nefret ya da kötülük dolu düşüncelere kafanda asla yer vermemelisin."

Haklı olduğunu biliyordum ama tüm bunların nasıl oluştuğuna ilişkin kafam hâlâ karışık.

Dikkatle bana baktı. "Er ya da güç öfkenle başa çıkmak zorunda kalacaksın."

Ona soru sormaya hazırlanırken birden mağaranın aralığından birkaç düzine insanın sağımızdaki buzlu bayırdan aşağı indiklerini gördük.

Ani ayağa kalkarak Tashi'ye baktı.

"Artık daha fazla zaman kalmadı," dedi. "Gitmeliyim. Çıkış yolunu bulmaları için o insanlara yardım etmeliyim. Baban beni bekliyor."

"Bizimle gelemiz misin?" diye sordu Tashi annesine yaklaşıp.

Delikanlının gözlerinin yaşardığını gördüm.

Ani bir süre oğluna baktı sonra da başını çevirerek buzların üstünde ilerleyenlere baktı.

"Gelemem," dedi oğluna sıkıca sarılarak. "Benim yerim burada, geçiş dönemine yardımcı olmalıyım. Ama endişelenme. Nereye gidersen git seni mutlaka bulacağım."

Mağaranın aralığına doğru yürüdü, sonra dönüp baktı.

“Her şey iyi olacak,” dedi bana. “Ama dikkatli ol. Kendini öfkenin pençesine kaptırırsan enerjini asla yüksek düzeyde tutamazsın. Hiç düşmanın olmamalı.”

Durdu, bana baktı ve sonra da bu yolculuk boyunca defalarca duyduğum bir şeyi söyledi.

“Ve sakın unutma,” dedi. “Sana yardım ediliyor.”

Yoğun kar yağışı altında güçlkle ilerlerken Tashi başını arkaya çevirip baktı ve gülümsedi. Hava soğuyordu. Ben ise enerjimi yitirmemek için savaşıyordum. Tapınakların bulunduğu dağın yamacına ulaşabilmek için bayırı tırmanmalı, donmuş vadiyi geçmeli, diğer bir bayırdan aşağı inmeli ve karşımıza çıkacak dağın arkasına geçebilmeliydik. Yaklaşık yarım mil kadar zorlanmadan ilerledik ama yürümemiz gitgide zorlaşıyordu. Aşağıımızda yaklaşık yüz metrelik bir uçurum vardı.

Tashi başını çevirerek bana baktı. “Aşağıya doğru kaymıyoruz, başka çaremiz yok.”

“Çok tehlikeli olur,” diyerek karşı çıktım. “Karın altında kayalar olabilir. Kayarken kontrolümüzü kaybedersek bizim için hiç iyi olmaz.” Enerjim gittikçe azalıyordu.

Tashi tedirginlikle gülümsedi. “Tamam,” dedi. “Korkmak son derece doğal bir duygudur. Olumlu sonucu gözlerinin önünden bir an için bile ayırma, yeter. Korku aslında dakiniyi yanına getirebilir.”

“Dur bir dakika,” dedim. “Uzun zamandan beri kimse bu sözcüğü kullanmamıştı. Ne demek istiyorsun?”

“Gizemli bir şekilde sana yardım edilmiyor mu?”

“Yin bana Shambhala’nın yardım ettiğini söylemişti.”

“Eee?”

“Arasındaki ilişkiyi anlayamıyorum. Dakininin bizlere ne zaman yardım edeceğini ve bunu neyin belirlediğini anlamaya çalışıyorum.”

“Bunu yalnızca tapınaktakiler bilir. Eğer inancımızı bir yere kadar aynı düzeyde tutabilirsek bu durumda sadece korkunun bu koruyucuları daha yakınlaşabilir. Onları uzaklaştıran nefret duygusudur.”

Tashi beni bayırın eteğine doğru çekti sonra da yumuşak karın üstünde dengemizi kaybedip aşağı doğru kaymaya başladık. Kayarken ayağım bir kayaya çarpınca bir takla atıp tepetaklak kaymaya devam ettim. Başımı bir kayaya çarpacak olursam bunun her şeyin sonu olacağını biliyordum. Ama korkuya kapılmak yerine aşağıya sağsalim ulaşacağımızı gözümün önünde canlandırdım.

Bu düşünceyle birlikte bir anda tüm benliğimi huzur ve iyilik duyguları sardı. Korku yokolup gitmişti. Birkaç dakika sonra yokuşun sonuna gelmiştim, bir takla daha atarak durdum. Tashi de ayağıma çarparak durdu. Gözlerim kapalı bir süre sırt üstü yattım. İçimde nasıl olduğunu açıklayamadığım bir huzur duygusunu hissederek gözlerimi yavaşça açtım.

Tashi yerinde doğrultmaya çalışıyordu, gülümseyerek ona baktım.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Yanımda biri vardı.”

Tashi ayağa kalktı, üstündeki kolları silkeledi ve yürümeye başladı. “Olumlu olduğun sürece başına nelerin gelebileceğini şimdi daha iyi anlıyorsun değil mi? Öfkeden gelen geçici güçle bu gizemi kıyaslamak söz konusu bile olamaz.”

Bunu unutmamaya çalışacağıma kendi kendime sözverdim ve başımı evet dercesine salladım.

İki saat boyunca yürüdük. Donmuş nehirден geçip dağların eteklerine doğru yöneldik. Kar yağışı hızlanmıştı.

Tashi birden durdu.

"İlerde bir şey hareket etti," dedi.

"Ne?"

"İnsana benziyordu. Gel bakalım."

Dağın eteklerine doğru yaklaştık. Bulunduğumuz yerden dağın görünümünü muhteşemdi.

"Buralarda bir yerde bir geçit olmalı," dedi Tashi. "Dağı geçemeyiz."

Bir dizi kayanın üstünden atladık. Sonuncu kayadan atarken üstündeki karları silkeleyen bir adam gördük. Çok yorgun görünüyordu. Diz kapağında kanlı bir sargı bezi vardı. Gözlerime inanamadım. Bu Wil'di.

"Tamam," dedim Tashi'ye. "Onu tanıyorum." Kayanın üstünden atladım.

Wil bizim geldiğimizi fark edince kenara kaçıp saklandı.

"Benim," diye seslendim.

Wil bir an için doğruldu ama, sonra yine karların üstüne düştü. Üstünde kalın beyaz bir parka vardı.

"Vakit geldi," dedi gülümseyerek. "Daha önce gelirsin diye düşünmüştüm."

Tashi koşarak yanımıza gelip Wil'in bacağına baktı. Onları tanıştırdım. Başımdan geçenleri çabucak Wil'e anlattım: Yin'le karşılaşmamı, Çinlilerden kaçışımızı, bilgileri öğrenmemi, giriş kapısından içeri girmemi ve sonunda da Shambhala'ya ulaşmamı.

"Seni nasıl bulacağımı bilemiyordum," dedim vadiyi göstererek. "Her şey yıkıldı. Bu Çinlilerin etkisiyle oldu."

"Biliyorum," dedi Wil. "Ben de onlarla karşılaştım."

Wil de bize başından geçenleri anlattı. O da tıpkı benim gibi enerji alanını elinden geldiğince genişletmiş ve sonra da Shambhala'ya girmesine izin verilmişti. Shambhala'nın başka bir bölümüne gitmiş, oradaki bir aile ona ihtiyacı olan bilgileri vermişti.

"Tapınaklara ulaşmak kolay değil," dedi Wil. "Özellikle şu anda, Çinliler ense kökümüzdeyken. Kesinlikle olumsuz enerji üretmemeliyiz."

"O konuda pek başarılı olduğum söylenemez," dedim.

Endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Ama bu yüzden Yin'le karşılaştın. Bunun nasıl yapılacağını sana göstermedi mi?"

"Genel olarak korku dolu görüntülerden nasıl kurtulunacağını anladığımı sanıyorum. Enerjimin yükselmesini engelleyen Çinli askerlere karşı duyduğum öfke..."

Wil dikkatle bana baktı tam ağzını açıp bir şeyler söylemek üzereyken helikopterlerin sesini duyduk. Gittikçe daha çok yaklaşıyorlardı. Karlara bata çıka dağa tırmanmaya başladık. Bulduğum yerden her şey üstüme yıkılacakmış gibi geliyordu. Hiç konuşmadan yaklaşık yirmi dakika daha tırmandık. Rüzgâr olanca hızıyla esiyor, kar hiç durmadan yağıyordu.

Wil durup dizlerinin üstüne çöktü.

"Dinle," dedi. "Bu ne?"

"Helikopterler," dedim öfkemle savaşılarak.

Biz kulak vermiş uçağın motor sesini dinlerken helikopter bulutların arasında çıkarak doğruca bize doğru uçmaya başladı.

Wil hafifçe topallayarak buzlu zeminde düşmeden ilerlemeye çalışıyordu. O anda helikopterin gürültüsünü bastıran başka bir ses duydum. Bir yük treninin sesine benziyordu.

"Dikkat et!" diye haykırdı Wil. "Çığ düşüyor."

Kenara kaçmaya çalıştım ama kaçamadım. Tepeden aşağı yuvarlanan kar yığını yüzüme çarptı ve beni sırt üstü yere yuvarladı. Aşağı yuvarlanan çığ beni de beraberinde sürüklüyordu.

Bana sonsuza dek sürmüşcesine gelen bir zaman diliminden sonra durduğumu hissettim. Top gibi olmuştum. Hareket edemiyordum. Soluk almaya çalıştım ama hava yoktu. Ölmek üzere olduğumu hissettim.

Birden biri kolumdan tutarak beni çekmeye başladı. Başka insanların da karı kürediğini hissediyordum. Sonunda başım ortaya çıktı. Gözlerimdeki karları silerek soluk almaya çalıştım. Gözlerim Wil'i arıyordu.

Ama Wil'in yerine bir düzine Çinli asker gördüm. Biri hâlâ kolumu tutuyordu. Geri planda da Albay Chang vardı. Chang bana doğru ağır adımlarla yaklaşıyordu. Hiç konuşmadan askerlere beni helikoptere bindirmelerini işaret etti. İp merdiven indirildi ve pilot bağını belime bağladılar. Albayın emir vermesiyle birlikte yukarıya doğru çekildim. Albay ve geri kalan askerler de helikoptere bindiler. Helikopter birkaç dakika içinde havalanmıştı.

Çadırın içindeki küçük pencereden dışarı bakıyordum. Çevrede toplam yedi büyük çadırda birlikte üç de küçük çadır vardı. Bulunduğumuz alanın bir köşesinde benzinle çalışan jeneratörün sesini duyuyordum. Sol tarafta birkaç helikopterin daha beklediğini gördüm. Kar yağışı durmuştu ama, yerde en azından on metre kar vardı.

Sağ tarafa doğru baktım. Çığla birlikte vadinin ortasına kadar düşmüş olabileceğimi düşündüm. Çadırın sallanmasına neden olan sert bir rüzgâr esti.

Beni buraya getirdiklerin de karnımı doyurmuşlar, zorla ılık bir duş almamı sağlamışlar sonra da Çin malı kalın iç çamaşır-ları vermişlerdi. Hiç olmazsa artık üşümüyordum.

Çadırın girişinde oturan silahlı Çinli askere dönüp baktım. Kanımı donduran buz gibi bakışlarla her hareketimi izliyordu. Yorgun adımlarla köşedeki iki ranzadan birinin yanına giderek oturdum. İçinde bulunduğum durumu değerlendirmeye çalıştım ama bunda başarılı olamadım. Düşünemiyordum. Beynim uyuş-muştu. Korkuyordum ve kesinlikle enerjimi toplayamıyordum. Neden bu kadar yeteneksiz olduğumu bir türlü anlayamıyordum. Yaşamımda hiç bu kadar yoğun bir paniğe kapıldığımı hatırlamı-yordum.

Derin bir soluk alıp enerji oluşturmak istedim ama, bırakın enerji oluşturmayı doğru dürüst soluk bile alamıyordum. Çadırın tepesinden aşağıya sarkan ampuller, çadırın içinde gölge oyun-larına neden oluyordu. Çevremde herhangi bir güzellik bulabil-mem mümkün değildi.

Çadırın kapısı aralandı ve kapıda nöbet bekleyen asker hazırola geçti. Kapıdan içeri albay Chang girdi. Parkasını çıkarıp nöbetçiye bakarak başını salladı. Sonra da bakışlarını yüzüme dikti. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım.

“Konuşmalıyız,” dedi açılıp kapanır sandalyelerden birini açıp yanıma yaklaşarak. “Sorularıma mutlaka bir karşılık bulma-lıyım. Şimdi, hemen.” Bir an için buz gibi bir ifadeyle yüzüme baktı. “Neden buradasın?”

Sorularını dürüstçe yanıtlamaya vermeye karar verdim. “Ti-bet efsanesini incelemek için geldim buraya. Bunu size zaten daha önce de söylemiştim.”

“Sen buraya Shambhala’yı bulmaya geldin.”
Karşılık vermedim.

“Öyle değil mi?” dedi. “Shambhala bu vadide mi?”

Bir anda içimi bir korku dalgası kapladı. Sorduğu soruları yanıtlamayı reddedersem acaba bana ne yapardı?

“Bilmiyor musunuz?” diye sordum.

Hafifçe gülümsedi. “Sen ve senin yasadışı grubun buranın Shambhala olduğunu düşünüyorsunuz. Bundan eminim.” Sanki bir şey hatırlamışçasına bir an şaşkınlıkla baktı. “Burada başka insanlara da rastladık. Ama karın altında izlerini kaybettirmeyi başardılar. Neredeler? Nereye gittiler?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdim. “Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum.”

Bana doğru uzandı. “Burada pek çok canlı birçok bitki de bulduk. Böylesi bir şey nasıl olası olabiliyor? Burada bitki nasıl yetişebilir ki?”

Hiçbir şey söylemeden yalnızca ona bakmakla yetindim.

Buz gibi bir ifadeyle sıırttı. “Shambhala efsanelerine ilişkin neler biliyorsun?”

“Fazla bir şey bilmiyorum,” diye karşılık verdim.

“Ama ben birçok şey biliyorum. Buna inanabiliyor musun? Bütün eski yazıları artık okuyabilecek düzeye geldim ve onların mitolojik açıdan oldukça ilginç olduklarını söyleyebilirim. Düşünsene, bu gezegendeki diğer tüm kültürlerden zeka açısından son derece ileride olan insanlardan oluşmuş ideal bir toplum.

“Geri kalan bölümünü de biliyorum. Shambhala halkının sahip olduğu gizli güç sayesinde insanlığın geri kalanı da etkilenecek ve onların da kendileri gibi olmalarını sağlanacaktı. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Ama Tibet halkı için bu denli yanlış yönlendirici ve tehlikeli olmasaydı bizler de bu sözlere ilginç der ve üstünde durmazdık.

"Eğer böyle bir şey gerçekten söz konusu olsaydı şimdiye kadar onu bulup çıkarmaz mıydık sanıyorsun? Tanrı, ruh ve bunun gibi tüm bu savsatalar çocukça şeyler. Biz insanları etkileyen, bizlere yardım eden meleklerin olduğuna ilişkin düşünceyi, dakinilere ilişkin Tibet mitolojisini düşün bir an."

"Neye inanıyorsunuz?" diye sordum konuyu dağıtmayı amaçlayarak.

Başını gösterdi. "İnsan beyninin gücüne inanırım. İşte zaten bu yüzden bizlere yardım etmeli, benimle açık açık konuşmalısın. Telepatik güçlere ilişkin görüşlerle, beyin dalgalarının geniş alanlara yayılmasıyla ve bunların insanlar ve elektronikler üzerindeki etkileriyle çok yakından ilgileniyoruz. Ama bunları ruhsallıkla karıştırma sakın. Beyinsel güçler bilimsel olarak araştırılabilir ve keşfedilebilir nitelikteki doğal olaylardır."

İçimi ürperden öfkeli bir el hareketiyle konuşmasını tamamladı. Karşımdaki bu adamın son derece tehlikeli ve acımasız biri olduğunu anlamıştım.

Bana bakmaya devam ediyordu. Nöbetçinin durduğu yerde, kapının hemen karşısında çadırın duvarında bir şey dikkatimi çekti. Albayın hemen arkasında kalan o alan birdenbirde aydınlanmıştı. Tavandaki ampulün verdiği aydınlığın ötesinde bir şeydi bu.

Albay ayağa kalkarak bana doğru yaklaştı. Çok öfkeli bir görünüyordu. "Bu çorak topraklara gelmekten hoşlanıyor muyum sanıyorsun? İnsanlar burada nasıl oluyor da hayatta kalabiliyorlar, bunu anlamak mümkün değil. Ama buna karşın buradan gitmeyeceğiz. Bu toprakları birliklerimizle kaplayacağız. Karşımıza çıkan herkesi gözünün yaşına bakmadan sorgulamaya alacağız."

Gülümsemeye çalıştı. "Ama öte yandan dostlarımızı da cömertçe ödüllendirmekten kaçınmayacağız. Anlatabildim mi?"

O anda yeni bir öfke dalgasının tüm benliğime yayıldığını fark ettim ama bu kez farklıydı. Bu küçümseme karışımı bir korkuydu. Bu adamın kötülüğünün nerelere dek uzanabileceğini anlıyor ve bundan da tiksiniyordum.

Az önce birdenbire aydınlanan alana baktım ama, o ışıltıdan artık eser yoktu. Aydınlık yokolmuştu ve ben de kendimi alabildiğine yalnız hissediyordum.

“Bunu neden yapıyorsunuz?” diye sordum. “Tibet halkının kendi dini inançlarını yaşamaya hakları var. Kültürlerini ortadan kaldırmaya çalışıyorsunuz. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsiniz?” Öfkemin beni güçlendirdiğini hissediyordum.

Bu şekilde konuşmam ona güç vermiş benziyordu.

“Ama seçme şansları var,” dedi sırtarak. “Bu denli saf olmaları çok kötü. Yaptıklarımızın alışılmışın dışında olduğunu düşünüyorsun. Oysa senin kendi hükümetin de seni kontrolleri altında tutabilmek için pek çok yeni yöntemler geliştiriyorlar. Sorun çıkaran baş belalarının bedenlerine artık bilgisayar çipleri yerleştirilebiliyor.

“Üstelik hepsi bu kadar da değil.” Sesini gittikçe yükseltiyordu. “İnsanlar düşündükleri zaman beyin dalgalarının dışarıya yansıdığını artık biliyoruz. Her hükümet bu beyin dalgalarının saptanabilmesi için yeni cihazlar üzerinde çalışıyor.”

Söyledikleri sırtımın dehşetle ürpermesine neden olmuştu. Ani’nin sözünü ettiği daha önceki bazı uygarlıkları yok eden beyin dalgaları amplifikatörlerinin amacına ters uygulamalarından söz ediyordu.

“Adına demokratik hükümetler dediğiniz Batılı hükümetlerin bunu neden yaptıklarını biliyor musun?” diye sürdürdü konuşmasını. “Çünkü onlar halklarından bizim korktuğumuzdan daha fazla korkuyorlar. Bizim halkımız hükümetin görevinin yönetmek ol-

duğunu biliyor. Bazı özgürlüklerin kısıtlanması gerektiğini de biliyorlar. Oysa senin insanların, herkesin kendi yolunu kendinin bulmasından yana. Ama bu eğer doğru olsaydı, teknoloji dünyasında küçük bir silah bir kenti ortadan kaldırabilirdi. Böylesine bir özgürlükle insanlar ayakta duramazlar, yaşayamazlar. Kitlelerin iyiliği için toplumun değerleri ve izlediği yol mutlaka denetlenmeli ve kendilerine yol gösterilmelidir. İşte bu yüzden Shambhala efsanesi bu denli tehlikelidir. Temelinde bireyin kendi kendini yönetmesi vardır.”

Albay konuşurken arkamdaki kapının açıldığını duydum ama başımı çevirip bakmadım. Tüm dikkatimi bu adamın tavırlarında yoğunlaştırmıştım. Karşımda çağdaş bir zorba duruyordu ve ağzını her açışında nefretim ve tiksintim daha da artıyordu.

“Sizlerin anlayamadığı şu,” dedim. “İnsanlar dünyada iyiliği yaratmak için içsel motivasyonlarını bulabilirler.”

Alaycı bir kahkaha attı. “Buna inanmıyorsun, değil mi? Tarihteki bütün olaylar halkların bencil ve hırslı olduklarından sözedirler.”

“Eğer manevi yönünüz olsaydı siz de diğerleri gibi iyiliği görebilirdiniz.” Bunları öfkeyle ve yüksek bir ses tonuyla söylemiştim.

“Hayır,” diye tısladı. “Ruhsal durumlar sorundan başka bir şey yaratmaz. Dinler olduğu sürece insanlar arasında birlik olmaz. Anlamıyor musun? Her din gelişme yolunda insanın karşısına çeşitli engeller çıkartır. Birbirleriyle savaşıp dururlar. Hristiyanlar tüm paralarını ve zamanlarını herkesi Hristiyan yapmak için harcıyorlar. Yahudiler cennete gitmek üzere seçildiklerinin hayaliyle kendilerini her şeyden soyutlama telaşındalar. Müslümanlar bunun yoldaşlık, kollektif güç ve kutsal nefretle ilgili olduğunu düşünüyorlar. Ve Doğu’daki bizler ise en kötüleriyiz. Bizler kimsenin anlamadığı içsel dünya adına gerçek dünyayı gözardı

ettik. Bu metafiziksel kaos içerisinde de hiç kimse gelişmeyi ve yoksulların yükünü hafifletmeyi düşünmüyor. Oysa Tibet'teki her çocuğun eğitim alması gerekiyor.

"Ama merak etme," diye sürdürdü konuşmasını. "Bu sorunu mutlaka çözeceğiz. Ve sizler de bize yardım ediyorsunuz. Wilson James'in Amerikada seni görmeye geldiği günden beri hem senin hem de o Hollandalı grubun davranışlarını yakından takip ediyoruz. Buraya gelip işimize burnunu sokacağını biliyorduk."

Çok şaşırdığım yüzümden belli olmuştu.

"Ah evet, senin hakkında her şeyi biliyoruz. Senin düşündüğünden çok daha rahat ve özgür bir şekilde çalışabiliyoruz Amerikada. Sizin Ulusal Şebeke Kuruluşunuz Interneti denetleyebilir. Biz denetleyemez miyiz sanıyorsun? Sen ve o grup asla benden kurtulamayacaksınız. Bu havada seni nasıl izledik sanıyorsun? Beynin gücüyle. Benim beynimin. Seni nerede bulacağımı biliyordum. Bu vahşilikte kaybolmamıza karşın yine de seni bulacağımı biliyordum. Varlığını hissedebiliyordum. Önce arkadaşın Yin'in peşinde düştüm. Şimdi de senin."

"Ve hepsi de bu kadar değil. Artık nerede olduğunu anlayabilmek için içgüdülerimi kullanmak zorunda değilim. Senin beyninin sintigrafisi var elimde." Kapıya doğru bakarak başını salladı. "Birkaç dakika içerisinde teknisyenlerimiz yeni araştırma cihazını yerleştirecekler. O zaman da incelemesini yaptığımız herkesin nerede olduğunu kolaylıkla saptayabileceğiz."

Önce neden söz ettiğini tam olarak anlamamıştım ama sonra Ali'deki Çin evinde beni bayıltmaları ve orada yaşadıklarım aklıma geldi. Askerler beni bir makineye bağlamışlardı. Bedenim yeni bir korku dalgasıyla sarsıldı ama, hemen arkasından da korku yerine yoğun bir öfkeye bıraktı.

“Sen çıldırmışsın!” diye haykırdım.

“Haklısın sana göre çıldırmış olabilirim ama, aslında gelecek benim.” Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Ne kadar da aptalsın. Bana her şeyi anlatacaksın. Anlaşıldı mı? Her şeyi!”

Beni serbest bırakmayı düşünmüş olsaydı bütün bunları bana anlatmazdı, ama o anda da artık hiçbir şey umurumda değildi. Bir canavarla konuştuğumun farkındaydım ve öfke tüm benliğimi sarıyordu. Tam ona bir şeyler söylemeye hazırlanırken odanın bir köşesinden gelen sesi duydum.

“Sakın ha! Bu enerjini zayıflatır!”

Albayla birlikte ikimiz birden dönüp baktık. Kapının yanında bir asker vardı. Onu yanında ise küçük masaya dayanmış olan Yin duruyordu. Asker Yin'e vurunca, Yin yere düştü.

Yerimden fırlayarak Yin'e doğru koşarken albay da askere bağırarak Çince bir şeyler söyledi. Yin'in yüzü yara bere içindeydi.

“Yin, iyi misin?” diye sordum, onu ranzalardan birine doğru sürüklerken.

“İyiyim,” dedi yatağa otururken. “Sen gider gitmez geldiler.” Gözleri heyecanla parlıyordu. “Bana her şeyi anlat. Shambhala'ya ulaşabildin mi?”

Ona baktım ve parmaklarımla ağzını kapattım. “Birbirimize neler söyleyeceğimizi duymak için bizi bir araya getirdiler belki de,” diye fısıldadım. “Bu çadırın dört bir yanında dinleme cihazları olduğundan adım gibi eminim. Konuşmamalıyız.”

“Bu tehlikeyi göze almak zorundayız,” diye karşılık verdi Yin. “Isıtıcının yanına gidelim. Onun uğultusu sesimizi bastırabilir. Her şeyi anlat bana.”

Yarım saat boyunca ona Shambhala'da bulduğum dünya-ya ilişkin her şeyi anlattım, sonra da neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle tapınaklardan söz ettim.

Gözleri iri iri açıldı. “O zaman bu demek oluyor ki, Dördüncü Boyutun tümünü henüz bulamadın?”

“Bilgi tapınaklarda.”

Daha sonra da Ani'nin tapınaklarda bulunanların neler yaptıklarına ilişkin anlattıklarıyla Tashi ve Wil'den söz ettim.

“Peki, Ani başka bir şey söylemedi mi?” diye sordu Yin.

“Kesinlikle düşmanlarımızın olmaması gerektiğini söyledi.”

Yin bir an için yüzünü acıyla buruşturduktan sonra konuşmaya devam etti. “Ama sen albayla düşman oldun bile. Kendini güçlü hissetmek için öfkeni ve gururunu kullanıyordun az önce. Ben de bu hataları yaptım. Albayın seni anında öldürmediğine şükretmelisin.”

Arkama yaslanarak duygularımın kontrolünü yitirdiğimi düşündüm.

“Olumsuz beklentin sayesinde Hollandalı çiftin uzaklaştığını ve çok önemli bir eşzamanlılık fırsatı kaçırdığını hatırlamıyor musun? O olayda Hollandalıların sana zarar verebileceklerini düşünüp korku dolu bir beklentiye girmiştin. Onlar da senin bu beklentini hissettiler ve büyük bir olasılıkla da duracak olurlarsa kötü bir şeye neden olabileceklerini düşünerek durmadılar.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Oluşturduğumuz her olumsuz varsayım ya da beklenti söz konusu kişiye ulaşan ve onda o gerçeği yaratan bir enerjidir. Zihinlerimizin birleştiğini-beklentilerimizin düşüncelerimiz aracılığıyla dışarı çıktığını ve diğerlerinin de bizler gibi düşünmeleri için onları etkilediğimizi hatırla. Albayın yanında yaptığın buydu işte. Onun çok kötü biri olmasını istedin, bunu bekledin.”

“Dur bir dakika,” diyerek karşı çıktım. “Ben onu olduğu gibi görüyorum.”

"Sahi mi? Hangi yanını? Egosunu mu yoksa ruhsal kimliği-ni mi?"

Yin haklıydı. Tüm bunları Onuncu Bilgide öğrendiğimi sanı-yordum ama, o bilgi doğrultusunda davranmamıştım.

"Ondan kaçarken," dedim. "Beni izleyebilecek güçteydi. Bu-nu da zihni ve sezgileriyle yapabileceğini söyledi bana."

"Onu düşünüyor muydun?" diye sordu Yin. "Seni izlemesi-ni bekliyor muydun?"

"Öyle yapmış olmalıyım."

"Hatırlamıyor musun? Benimle birlikteyken de aynı şey ol-muştu. Ve şimdi de aynı şeyi yapıyorsun. Bu beklenti Chang'ın kafasında senin nerede olacağına ilişkin düşünceler yaratıyor. Bu bir ego düşüncesi idi ama, gelip seni bulmasını beklediği için aslında bu bir enerji gönderimiydi.

"Anlamıyor musun?" diyerek sürdürdü konuşmasını Yin. "Bu konuda seninle defalarca konuştuk. Enerji alanlarımız sü-rekli olarak çalışır, beklentilerimizi gönderir ve bir başka kişi söz konusu olduğunda anında gösterir. Neyse ki, daha bu olumsuz enerji kendi yüksek benliğinin enerjisinden anında soyutlayabil-diği için olumlu enerji kadar güçlü değildir ama yine de bir etki yaratır. Bu senin kutsal kitabında sözü edilen Altın Kuralının ar-kasındaki gizli işlemdir."

Anlamayan gözlerle Yin'e baktım. Neden söz ettiğini hatırlamam biraz zaman aldı: İncil sana nasıl davranılmasını istiyor-san başkalarına da öyle davran, der. Ama ben yine de tam ola-rak ne demek istediğini anlayamadığım için açıklamasını iste-dim.

"Çok iyi bir toplum yarattığından kurala mutlaka uyulmalı-dır," dedi. Tamam mı? Ahlaki açıdan. Ama öte yandan bunun çok iyi bir fikir olmasının ötesinde gerçek ruhsal, enerjik ve kar-

maşık nedenler de vardır. Kişisel olarak etkilendiğin için bu kurala uymak çok önemlidir.”

Etkileyici bir şekilde konuşmasına bir an için ara verdikten sonra devam etti. “Bu kural şu şekilde daha iyi ifade edilmelidir: Başkalarına nasıl davranırsan ya da onlar hakkında nasıl düşünersen onlar da sana aynı şekilde davranacaklardır. Bu nedenle insanların sana nasıl davranmalarını istiyorsan o şekilde gerçekleşmiş gibi düşüneceksin. Duyguların ya da davranışlarınla gönderdiğin enerji onların içindeki eğilimleri senin istediğin şekle getirir.”

Başımı onaylarcasına salladım. Bu düşünceyi artık çok iyi anladığımı hissediyordum.

“Albayın durumunda ise, onun kötü biri olduğu sonucuna vardığında senin enerjin dışarı çıkar ve onun enerjisine girerek onun eğilimlerini etkilemeye başlar. Ve hemen sonra doğal olarak albay öfkeli ve acımasız bir tavırla senin tam ondan beklediğin şekilde davranmaya başlar. Derinlerdeki kutsal enerjiyle bağlantı halinde olmadığından onun ego enerjisi zayıf ve kolay etkilenebilir bir düzeydedir. İnsan kültüründeki olayların genelde nasıl işlediğini bir an için düşün. Bu etkiyi her yerde göremezsın insanlar davranış biçimleri ve ruh hallerini birbirleriyle paylaşırlar. Bu son derece de bulaşıcıdır. Başkalarına baktığımızda, onların ne denli şişman ya da zayıf, başarısız, kötü giyimli olduklarını düşünerek onları yargıladığımızda aslında enerjimizi bu insanlara gönderir ve onların kendileri hakkında kötü düşüncelere kapılmalarına neden oluruz. Ve o anda da adına kötülüğün enerjisi dediğimiz, tamamiyle kötülüklerle ve olumsuzluklarla dolu bir enerjiyle haşır neşir oluyoruz. Bu da olumsuz enerjinin bulaşması, yani insandan insana geçmesidir.”

“Peki ama ne yapmamız gerekiyor?” diye karşı çıktım. “Olayları ya da insanları oldukları gibi göremez miyiz?”

“Olayları ve insanları elbette oldukları gibi kabul etmeliyiz. Bununla birlikte beklentilerimizi ne olması gerekenden ne olduğuna da dönüştürmeliyiz. Albay söz konusu olduğunda, albayın kötü davranmasına karşın onun bu davranışlarını kendi kişiliğinden soyutlayabilseydin yüksek benliğinin aydınlığı görmesini sağlardın. İşte bu beklentiye sıkı sıkıya sarılmalısın çünkü, onun enerjisini ve farkındalığını bu yöne doğru yükseltmek amacıyla enerjini yolluyorsun. Ne görürsen gör her zaman zihninin bu konumda olmalı.”

Sözlerine ara verip gülümsediğinde yüzündeki yaralar daha da belirginleşmişti.

“Seni dövdüler mi?” diye sordum.

“Bana yapmalarını istediğimden daha fazlasını yapmadılar,” diyerek az önceki sözlerini doğruladı.

“Bütün bunların ne kadar önemli oldukları görebiliyor musun?” diye sordu Yin. “Bunu anlamadığın sürece sahip olduğun bilgilerle pek fazla uzağa gidemezsin. Öfke her zaman kişiyi baştan çıkaran bir duygudur ve her zaman da öyle olacaktır. İnsanı rahatlatır ve egomuzu tatmin eder. Kendimizi bir süre için çok daha güçlü sanırız. Oysa senin bu tür tuzaklara düşmemen ve daha akıllı olman gerekir. Her türlü olumsuz düşünce ve enerjiden arınmadığın sürece yaratıcı enerjinin en güçlü düzeyine asla ulaşamazsın. Dünyada zaten yeterince kötülük var, kimsenin senin olumsuz düşüncelerine ihtiyacı yok. Bu, Tibetin merhamet yasasının arkasındaki büyük gerçektir.”

Yin’in tüm söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Tüm bunları biliyordum ama, yine de kendimi öfkenin pençesine kaptırmaktan alıkoyamamıştım. Neden aynı hatayı sürekli olarak yineliyordum?

Bakışlarımız karşılaştı.

“İşte sana bu düşünceyi tamamlayan bir diğer unsur. Kişinin içindeki amacına zararı dokunan bir özelliğin düzeltilmesinde, ki bu bizim durumumuzda öfke ve kınama, kişinin olumsuz bir enerji oluşturmaması son derece önemlidir. Ne demek istediğimi anlıyor musun? ‘Bu sorunun üstesinden gelemem,’ ya da ‘Ben her zaman böyle olacağım’ gibi kişinin kendi kendisini savunan yorumlar yaptığımızda aslında bulunduğumuz noktadan ilerlemek istemediğimizi belirtiyoruz demektir. Daha yüksek enerjiyi bulacağımıza ve tüm olumsuzluklarımızın üstesinden geleceğimize ilişkin bir düşünce içinde olmalı ve bu bu düşünceye sarılmalıyız. Kendi enerjimizle moralimizi yükseltmeliyiz.”

Yatağa uzandı. “Bu, benim öğrenmem gereken bir dersti. Lama Ridgen’in Çin hükümetine karşı sahip olduğu merhamet duygusunu hiçbir zaman anlayamayacaktım. Çinliler ülkemizi yerle bir ediyorlardı ve ben de onların yenilip dağılmalarını istiyordum. Çinli askerlere gözlerinin içine bakabilecek kadar hiç yaklaşmadım ama, eğer yaklaşıp olsaydım o gözlerin içerisinde zorba rejiminin içine sıkışmış kalmış insanların bakışlarını görebilecektim.

“Ama sonunda, olumsuz düşüncelerime kötülük enerjisi katmamayı öğrendim. Hem onlar hem de kendim için daha yüksek bir enerji sahibi olabildim. Bunu öğrendiğime göre, senin de aynı başarıya ulaşacağını düşünerek vizyonumu daha yükseltebilirim.”

Sabah askeri kamptaki gürültülerle uyandım. Biri fıçıları ya da büyük tenekeleri birbirine vurup duruyor gibiydi. Yataktan fırladım, giyindim ve kapıya doğru bir göz attım. Akşamki askerler gitmiş yerine yenileri gelmişti. Uykulu gözlerle bana baktılar. Ye-

rimden kalkıp dışarsını görebilmek için çadırın penceresine doğru gittim. Hava bulutlu ve kasvetliydi. Rüzgâr uğulduyordu. Diğer çadırlarda da askerler uyanmaya başlamışlardı. Kapılardan biri açıldı. Dışarı çıkan albaydı ve bizim çadırımıza doğru geliyordu.

Yin'in yatağına yaklaştım. Uyanmaya çalışarak yana döndü. Yüzü şişmişti. Gözlerini açıp beni görünce acıyla gülümsemeye çalıştı.

"Albay geri geliyor," dedim.

"Elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi. "Ama sen de onun için farklı bir enerji alanı yaratmaya çalış. Bu senin tek ve son şansın."

Çadırın kapısı açıldığında askerler hazırola geçtiler. Albay içeri girdi ve askerlere dışarda beklemelerini söyledi. Yanıma yaklaşmadan önce Yin'e bir bakış fırlattı.

Derin soluklar alıyor ve enerji alanımı elimden geldiğince genişletmeye çalışıyordum. Enerjimin dışarı çıktığını canlandırdım gözümün önünde Albayı bir işkececi olarak değil de korku dolu biri olarak görebilmenin üstünde odaklandım.

"Şu tapınakların nerede olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi ceketini çıkarırken alçak bir sesle.

"Onları ancak enerjiniz yeterince yüksek olduğunda görebilirsiniz," diye karşılık verdim. Aklıma ilk gelen düşünce buydu.

Hazırlıksız yakalanmışa benziyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Zihnin gücüne inandığınızı söylemiştiniz bana. Ya bu güçlerden biri enerji düzeyinizi yükseltirse?"

"Ne enerjisi?"

"Beyin dalgalarının gerçek olduklarını ve özel aygıtlarla yönetilebileceğini söylediniz. Ya bu beyin dalgaları sezgilerimizle yönetiliyor ve enerji düzeyinizin yükselmesine neden oluyorsa?"

“Böyle bir şey mümkün olabilir mi?” dedi. “Bilim böylesi bir şeyi henüz kanıtlamış değil.”

Albay kafasının dar çerçevesinden çıkıyor gibiydi. İnanmakta zorlanıyordum. Söylediklerimi gerçekten de düşündüğü yüz ifadesinden belli oluyordu. Yüzünde odaklandım.

“Ama bu gerçekten de mümkün,” diye sürdürdüm. “Beyin dalgaları ya da bir dizi farklı dalga daha ileriye gidebilir ve olcıkları etkileyebileceğimiz yerde de arttırılabilir.”

Birden neşelendi. “Bazı somut şeylerin olması için beyin dalgalarını kullanmayı bildiğini mi söylemek istiyorsun?”

Albay konuşurken çadırın duvarına yansıyan parlak ışığı yeniden gördüm.

“Evet,” dedim. “Ama yalnızca yaşamlarımızı gitmesi gereken yöne götüren unsurlarda. Aksi halde enerji zamanla yokolup gider.”

“Gitmesi gerekir mi?” dedi, gözlerini kısarak.

Albayın arkasındaki alan gittikçe daha aydınlanıyordu. Gözlerimi oradan alamıyordum. Albay başını çevirip aydınlığa doğru baktı.

“Nereye bakıyorsun?” diye sordu. “‘Gitmesi gereken yöne’ demekle ne demek istiyorsun. Ben kendimi alabildiğine özgür hissediyorum. Yaşamımı istediğim yöne götürebilirim.”

“Evet, bu doğru. Ama insanın kendini en iyi hissettiği ve en fazla tatmin olduğu bir yön vardır, değil mi?” Albayın arkasındaki alanın bu denli aydınlanmasına inanamıyordum ama, o tarafa doğru da bakmaya cesaret edemiyordum.

“Neden söz ettiğini anlamıyorum,” dedi.

Kafası karışmış gibiydi. Gözlerimi ondan alamıyordum.

“Özgürüz,” dedim. “Ama aynı zamanda da kutsal bir amaca da aitiz ve bu amaçla bağlantı kurabiliriz. Bizlerin gerçek benlikleri sandığımızdan da daha büyüktür.”

Albay şaşkınlıkla bana bakıyordu. Bilinçaltından söylenilenleri anladığını hissediyordum.

Dışardaki askerler içeri girmek için girişteki kapıya vurduklarında konuşmamız yarıda kesildi. Kapıyı araladıklarında rüzgârın uğultusunu duydum. Rüzgâr vargücüyle esiyordu.

Asker kapıyı iyice açıp yüksek sesle Çince bir şeyler söyledi. Albay kapıya doğru koştu. Koşarken o da dışardaki çadırların rüzgârda yuvarlandıklarını gördü. Dönüp Yin'le bana baktı ve tam o sırada rüzgâr çadırın sol tarafını havaya uçurdu. Albay ve askerler çadırın altında kaldılar.

Rüzgârla beraber kar da şiddetle yağıyordu. Adeta gözgözünü görmüyordu.

“Yin,” diye bağırdım. “Dakini.”

Yin güçlükle ayağa kalktı. “Bu senin son şansın!” dedi. “Kaç.”

“Hadi,” diyerek kolundan tuttum. “Birlikte kaçacağız.”

Beni kendinden uzaklaştırdı. “Ben gidemem. Gelirsem sana engel olurum.”

“Birlikte başarırız,” diye yalvradım.

Rüzgârın uğultusunu bastırmak istercesine bağırdı. “Burada yapmam gereken her şeyi yaptım. Şimdi sen de aynı şekilde yapman gerekenleri yapmalısın. Dördüncü Boyutun geri kalan bölümünü hâlâ bilmiyoruz.”

Başımı evet dercesine sallayarak onu kucakladım ve sonra da albayın kalın paltosunu alarak dışarı çıktım.

10

İŞIĞI GÖRME

Yaklaşık yüz metre kadar kuzeye doğru koştuktan sonra durup askeri kampa doğru baktım. Rüzgârın uğultusunu hâlâ duyabiliyordum. Çadırlar fırtınanın altında sağa sola savruluyordu.

Önümde karla kaplı bir alan uzanıyordu. Dağlara doğru karların içinde bata çıka yürürken albayın sesini duydum.

“Seni mutlaka bulacağım,” diye bağırdı öfkeyle. “Benden kaçamayacaksın.”

Kar yağışı altında mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yürümeye çalıştım. Neyse ki rüzgâr hâlâ delicesine esiyordu, Çinlilerin helikopterlerinin bir süre daha uçamayacaklarını biliyordum.

Belli belirsiz bir ses duydum. Önce bunu rüzgâr uğultusu sandım ama ses yükselmişti. Biri adımları sesleniyordu. Sonunda karların arasında güçlkle ilerleyen birini gördüm. Bu Wil'di.

Onu kucakladım. “Seni gördüğüme nasıl sevindiğimi bilemezsin. Beni nasıl buldun?”

“Helikopterin yönünü izledim,” dedi. Askeri kampı görünceye kadar yürüdüm. Tüm geceyi burada geçirdim. Eğer yanımda

kamp sobam olmasaydı donarak öldürdüm. Seni oradan çıkarmanın yollarını arıyordum. Ama benim yerime bunu kar fırtınası başardı. Hadi, tapınaklara gitmeyi bir kez daha deneyelim."

Duraksadım.

"Ne var?" diye sordu Wil.

"Yin burada," diye karşılık verdim. "Hem de yaralı."

İkimiz de askeri kampa doğru bakarken Wil bir yandan da bir çözüm yolu düşünüyordu. "Bir araştırma ekibini yola çıkarmaları fazla uzun sürmez," dedi. "Oraya gidemeyiz. Ona daha sonra yardım etmeye çalışırız. Eğer albaydan önce buradan çıkıp tapınakları bulamazsak her şey biter."

"Tashi'ye ne oldu?" diye sordum.

"Çığ başladığında birbirimizi kaybettik," diye karşılık verdi Wil. "Ama daha sonra onu tek başına dağ yolunda ilerlediğini gördüm."

İki saatten daha fazla bir süre yürüdük, Çin askeri kampından çıkar çıkmaz kar yağışı devam etmesine karşın rüzgâr gariplik bir şekilde azaldı. Yol boyunca Wil'e Yin'in çadırda bana anlattıklarını ve albayla aramıza olanları ayrıntılarıyla anlattım.

Çığın düştüğü dağın bulunduğu yere gelmiştik. Buradan batıya yöneldik ve engebeli yolda karlara bata çıka yolumuza devam ettik.

İki saat boyunca hiç konuşmadan Wil önde, ben arkada yürüdük. Sonunda Wil durdu ve arkasını karla kaplı kayaya dayayarak dinlenmek için oturdu.

Her ikimiz de şoluk soluğa kalmıştık. Bir an birbirimize baktık. Sonunda Wil gülümsedi. "Şimdi Yin'in sana anlattıklarını anlıyor musun?"

Karşılık vermedim. Yin'in söyledikleri albayda işe yaramasına karşın hâlâ inanmakta zorlanıyordum.

“Olumsuz enerjiyle doluydum,” dedim bir süre sonra. “Albay da bu şekilde peşime düştü.”

“Her ikimiz de kendimizi olumsuz enerjiden soyutlamadığımız sürece daha ileriye gidemeyiz,” dedi Wil. “Dördüncü Boyutun geri kalan bölümünde ilerlemeye başlamadan önce enerjimizin sürekli olarak üst düzeyde olması gerekmektedir. Korku içinde kötülükleri gözümüzün önünde canlandırmama konusunda çok dikkatli olmalıyız. Onlara gerçekçi bakış açısından bakmalı ve önlem almalıyız ama onların bize zarar vereceğine ilişkin görüntüleri gözümüzün önünde canlandırırsak onların paranoyasına enerji göndermiş ve onlara bunu beklediğimize ilişkin bir duygu aktarmış oluruz. İşte bu yüzden başımıza gelebilecek kötülükleri hayalimizde canlandırmamalıyız. Bu çok önemli. Bu her olayı yaratmak için harekete geçen enerjidir.”

Bu düşünceye karşı hâlâ direndiğimin bilincinde başımı iki yana salladım. Bu eğer gerçekten doğruysa, her düşünceyi denetlemek için bizlerin omuzuna büyük ve ağır bir yük biniyordu. Endişelerimden Wil’e de söz ettim.

Güldü. “Elbette her düşünceyi bizler yönetmeliyiz. Önemli bir sezgiyi kaçırmamak için bunu yapmak zorundayız. Ayrıca bu, bilincin farkına varılması için de gereklidir. Kehanetler açık seçik. Olumlu enerjimizi en güçlü düzeyde tutabilmek için bu enerjiyi olumsuz şekilde kullanmamaya çok dikkat etmeliyiz. Bu sorunu tam anlamıyla çözmeden asla ilerleyemeyiz.”

“Sana kaç kehanet açıklandı?” diye sordum.

Wil sorumu yanıtlamak yerine bu serüvende yaşadığı deneyimlerden söz etmeye başladı.

“Senin evine geldiğimde,” diye söze başladı. “Onuncu Kehaneti ortaya çıkarırken sahip olduğum enerjinin neden düştüğünü merak ediyordum. Sonra da Tibet’i düşünmeye başladım.

Kendimi Yin'le tanışmış buldum. Düşleri öğrendiğim Lama Rigden'in manastırındaydım. Tam olarak anlayamamıştım ama ben de benzeri düşler görüyordum. Senin de bu işe bulaştığını ve burada bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordum. Efsaneleri ayrıntılarıyla incelemeye ve olumlu enerji alanlarını öğrenmeye o zaman başladım. Seninle Katmandu'da buluşmayı planlıyordum ama Çinlilerin peşimde olduklarını fark edince benim yerime Yin'in gitmesini önerdim. Birbirimizi er ya da geç bulacağımıza güvenmek ve inanmak zorundaydım."

Wil bir an duraksadı, çantasından merhemi çıkarıp dizine sürdü. Arkamızdaki karlar altında duran görkemli dağlara baktım. Kara bulutlar az da olsa dağılmıştı. Sabah güneşi ilk ışıklarını hâlâ karanlığın içinde olan vadilerin üstüne yansıtmaya başlamıştı. Bu manzara içimin gizemli duygularla dolmasına neden olmuştu ve ben garip bir şekilde burada, bu dağların arasında kendimi evimde gibi hissediyordum. Sanki benliğimin bir bölümü bu toprakları sonunda anlamış gibiydi.

Başımı çevirip Wil'e baktığımda onun da bana baktığını gördüm.

"Belki de efsanelerde sözü edilen dua-temenni alanlarını yeniden incelemeliyiz," dedi Wil. "Tüm bunların birbirleriyle nasıl bir ilişki içinde olduklarını anlamalıyız."

Onu onaylarcasına başımı salladım.

"Her şey dua-temenni enerjimizin gerçek olduğunun ve bizden dışarı akıp dünyayı etkilediğinin anlaşılmasıyla başlar," diye sürdürdü.

"Bunu anladıktan sonra bu alana, dünyada böylesi bir etkiye sahip oluruz. Bu alan genişletilebilir ama, Birinci Bilgiyle başlamalıyız. Öncelikle fiziksel olarak içimize çektiğimiz enerjinin kalitesini geliştirmeliyiz. Yağlı ve işlenmiş yiyecekler molekül ya-

pımızda asitler oluşturarak titreşimimizi düşürür ve bu zamanla hastalıkların oluşmasına neden olur. Oysa çiğ yiyeceklerin alkalik etkisi vardır ve titreşimimizi artırır."

"Titreşimimiz ne denli yalın olursa içimizde var olan gizli enerjilerle bağlantı kurmamız da o denli kolaylaşır. Efsaneler ölçü olarak güzellik kavramını kullanır ve enerjinin bu düzeyini so-lumayı öğreneceğimizden söz ederler. Enerji düzeyimiz yüksel-dikce daha çok güzellikleri görürüz. Enerjinin bu yüksek düzeyi-nin içimizden çıkıp tüm dünyaya aktığını gözümüzün önünde canlandırmayı öğrenmeliyiz."

"Öte yandan da Peru'da öğrendiğimiz gibi içimizle, iç dün-yamızla bağımızı koparmamalıyız. Ama bu enerjinin bir alan ol-duğunu ve biz nereye gidersek gidelim bizim önümüzden gide-ceğini bilmeli ve gözümüzde canlandırmalıyız. Bunu yapabildiği-miz takdirde sürekli olarak güçlü olabiliriz.

"İkinci Bilgi, yaşamlarımızın eşzamanlı akışını zenginleştir-mek için bu genişletilmiş dua-temenni alanını oluşturmamızla bir-likte başlar. Bunu bilincin ve beklentilerimizin farkına vararak gerçekleştiririz. Bu beklenti enerjimizi daha ileriye götürür çün-kü, artık amaçlarımızla evrenin içindeki gelişme ve evrimle bir-likte aynı düzeyde tutmuş oluruz.

"Üçüncü Bilgi başka bir beklentiyi içerir: Dua-temenni alanı-mızın dışarıya açılmasını, diğerlerinin enerji düzeylerini yükselt-meyi, onların kendi içlerinde bulunan kutsal güçle bağlarını his-settirmeyi amaçlar. Bu da doğal olarak onların bize daha sezgi-sel bilgi vermelerini ve böylelikle eşzamanlılık yeteneğimizi arttı-rır. Bu, Peru'da öğrendiğimiz kişiler arası ahlaktır. Bunun daha güçlü olması için ise artık dua-temenni enerji alanının nasıl kulla-nılacağını biliyoruz."

“Dördüncü Bilgiye korku ya da öfke dolu durumlara karşın enerji akışımızı bozmamış olmamızın önemini öğrendiğimizde başlar. Bunu da olayların akışına karşı zihnimizin durumunu bozmamakla gerçekleştiririz. Her zaman olumlu anlamları aramalı ve yine her zaman ama her zaman ne olursa olsun bu işlemin bizi kurtaracağını ümit etmeliyiz. Böylesine bir zihinsel durum bizleri olumsuz imgelerden uzak tutarak enerjinin akışı üstünde odalanmamızı sağlar.

“Aklımıza olumsuz bir imgenin geldiğini fark ettiğimiz anda bunun sezgisel bir uyarı olup olmadığını düşünmeliyiz. Eğer uyarı niteliğindeyse o zaman da gerekli önlemleri almalıyız ama, bu sorunun geçmesi için bize yol gösterecek yüksek düzeydeki eş-zamanlılık beklenti noktamıza da geri dönebilmeliyiz. Bu güçlü beklenti enerji alanımızın, enerji akışımızın dayanak noktası olup genellikle kader diye adlandırılır.

“Özetlersek, Dördüncü Bilginin birinci bölümü enerjimizin sürekli olarak güçlü olmasını sağlamakla ilgilidir. Bunu başardıktan sonra daha ileri gidebilir ve enerjimizi daha da genişletebiliriz.

“Dördüncü Bilgideki bir sonraki adım, Onuncu Kehanette ifade edildiği ve Shambhala örneğinde gördüğümüz gibi insanlığın ideal düzeye gitmesini tam anlamıyla ümit etmemizle başlar. Enerjini daha güçlü bir şekilde daha ileriye yönelttiğinde gerçek inanç da ortaya çıkar. İşte bu yüzden Shambhala’nın anlaşılması çok önemlidir. Shambhala kendi sınırlarını bizim beklentimiz doğrultusunda genişlettiğine göre insanlık kültürünün geri kalan bölümü de bunu yapabilir. Dünyadaki tüm insanların bizlerin ruhsal gelişmesi adına teknolojimizi nasıl yöneteceklerini ve kullanacaklarını görmeye ve sonra da bu gezegende oluşumuzun gerçek nedeni üstüne, ruhsal evrimdeki rolümüzün bilincinde olan ve bu anlayışı çocuklarımıza öğretecek kültürü Dünyada oluşturmak

için yani yaşamın işlevi üstünde odaklaşmaya başlamalarını görmeye artık hazırız."

Durup bana baktı.

"Şimdi sıra için en zor tarafına geldi," dedi. "Enerji alanımızı daha da genişletmek için olumlu olmak ve olumsuz düşüncelerinden arınmanın ötesinde başka şeyler de yapmalıyız. Diğer insanlarla ilgili bütün olumsuz düşüncelerimizi mutlaka kafamızdan atmamız gerekir. Senin de daha önceden tanık olduğun gibi, korkularımız öfkeye dönüşecek olursa ve diğerleri hakkında çok kötü şeyler düşünmeye başladığımız olumsuz dua-temenni alanımız dışarı çıkar ve onlardan beklediğimiz türde davranış biçimlerini oluşturmaya başlarlar. Öğrencilerinden büyük beklentileri olan öğretmenler genellikle amaçlarına ulaşırlar. Olumsuz beklentiler içine girdikleri anda ise bunu elde edemezler.

"Başkaları hakkında kötü şeyler söylemenin iyi bir şey olmadığını genellikle herkes inanır ama, düşünmenin bir sakıncası olmadığı görüşü de savunulur. Oysa bizler şimdi bunun çok sakıncalı olduğunu biliyoruz, çünkü düşüncelerin önemini öğrendik artık."

Wil bunları söylerken ben de Amerika'daki öğrenci şiddet hareketlerini düşünüyordum. Bunları Wil'e de söyledim.

"Çocuklar," dedi. "Herkesten daha güçlüdür. Öğretmenler öğrenciler arasındaki çeteleşmeleri artık gözardı edemiyorlar. Küçümsenen, kendileriyle alay edilen ve günah keçisi olan bazı çocukların bu olumsuz enerjiden etkilenmemeleri söz konusu bile olamaz. Onlar da zaman zaman kendilerini karşılık vermek zorunda hissediyorlar.

"Ve bu yalnızca çocukların arasında olan bir şey de değil; bu tüm insan kültüründe söz konusu olan bir olgu. Yalnızca dua-temenni alanlarını anlayarak nelerin olup bittiğini kavrayabiliriz.

Hepimizin gücü derece derece artıyor. Beklentilerimizin tam anlamıyla bilincinde olmazsak diğerlerine büyük zararlar vermemiz engellenemez.”

Wil durdu ve kaşlarını kaldırdı. “Bu da bizleri şu anda bulunduğumuz yere getiriyor.”

Onu ne denli özlediğimi fark ederek başımı onaylarcasına salladım.

“Efsaneler bu noktadan nereye gideceğimizi söylüyorlar mı?” diye sordum.

“Benim en çok ilgilendiğim konuya,” diyerek karşılık verdi. “Efsaneler dakiniyi tam olarak anlamadığımız sürece enerji alanlarımızı daha fazla genişletemeyeceğimizi söylüyorlar.”

Tibet’e geldiğim andan itibaren gördüğüm garip şekilleri ve aydınlamaları anlattım ona.

“Tibet’ten önce de bu tür deneyimler yaşamıştın,” dedi Wil.

Haklıydı. Onuncu Kehaneti aradığımız sırada da garip bir ışık demeti bana zaman zaman yardımcı olmuştu.

“Haklısın,” dedim. “Appalaş dağlarında, evet.”

“Peru’da da,” diye ekledi.

Hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım.

“Bir keresinde, bir dört yol ağzında kaldığını ve hangi yöne gideceğini kestiremediğini söylemiştin,” dedi. “Ve yollardan biri diğerlerine oranla daha aydınlık olduğu için o tarafa gitmiştin.”

“Evet,” dedim olayı hatırlayarak. “Sence o dakini miydi?”

Wil yerinden kalkıp çantasını toplamaya başladı

“Evet,” dedi. “Onlar yollarımıza rehberlik eden ışıklardır.”

Çok şaşırmıştım. Bu, parlak bir nesneyle karşılaştığımızda ya da yolumuz daha aydınlık olduğunda veya bize daha çekici geldiğinde ya da ayaklarımızın dibine bir kitap düştüğünde ve dikkatimizi çektiğinde tüm bunlar o varlıkların işiydi.

“Efsaneler dakini hakkında başka neler söylüyor?” diye sordum.

“Adı ne olursa olsun onların her kültür, her din için aynı olduğunu söylüyorlar.”

Soru sorarcasına baktım.

“Biz onlara melek diyoruz,” diye sürdürdü Wil. “Ama adları ister melek ister dakini olsun, onlar aynı varlıklardır ve görevlerini aynı şekilde yaparlar.”

Ona bir soru daha sormak istiyordum ama, Wil hızlı adımlarla bayırdan aşağı inmeye başlamıştı bile. Kafamda yüzlerce soruyla birlikte, Wil’in arkasından gittim. Bu konunun burada kapanmasını istemiyordum.

Wil bir ara başını çevirip bana bir göz attı. “Efsaneler, bu varlıkların insanlara zamanın ta en başından beri yardım ettiklerinden ve onlara her dinde rastlanıldığından söz ediyor. Efsaneler ayrıca hepimizin onları severek algılamaya başlayacağımızı da söylüyor. Onların varlıklarını gerçekten benimsersek dakiniler kendilerini göstermeye başlayacaklardır.”

“Kabul etmek” sözcüğünü vurgulayış tarzı bana bu sözcüğün daha özel bir anlamı olması gerektiğini düşündürdü.

“Peki ama bu kabullenmek işini nasıl yapacağız?” diye sordum kayalardan birinin üstünden atlarken.

Wil durup onun yanına gitmemi bekledikten sonra konuştu. “Efsanelere göre, onların var olduklarını kesinlikle kabul etmek zorundayız. Meleklerin ya da dakinilerin ilginç bir konu olduğunu düşünmek bir şey, onların yaşamlarımızda var olduklarını benimsemek bambaşka bir şeydir.”

“Sence ne yapmalıyız?”

"Her parlaklığın gölgesini dikkatle izle."

"Yani enerjimizi yüksek düzeyde tutarsak onları kabul etmiş olacağız ve sonra da daha fazla parlaklık görmeye başlayacağız, öyle mi?"

"Evet," diye karşılık verdi. "Çevremizdeki ışıktaki belli belirsiz değişiklikler aramaya çalışmak için en zor yanı. Ama bunu yaparsak onları keşfederiz."

Wil'in söylediklerini düşündüm. Bir yere kadar ne demek istediğini anlıyordum ama, hâlâ sorunlarım vardı. "Dakinileri ya da melekleri beklemediğimiz ya da benimsemediğimiz zaman onların yaşamlarımıza karıştıklarında ne olacak? Böyle bir şey benim başıma geldi."

Yin'in beni Ali kasabasının kuzeyinde cipten aşağı ittiğinde karşıma çıkan ve Shambhala'ya girmeden önce manastır harabelerinde kamp ateşini yaktığımda yeniden ortaya çıkan uzun boylu figürden söz ettim Wil'e.

Wil başını onaylarcasına sallıyordu. "Koruyucu meleğin kendini sana göstermiş. Efsaneler her birimizin bir koruyucu meleği olduğunu söyler."

Durup ona baktım.

"O zaman efsaneler doğru söylüyor demek," dedim. "Her birimizin bir koruyucu meleği var."

Beynim saatte yüz mil hız yapıyordu. Bu varlıkların gerçekliği hiç bu denli açık seçik olmamıştı.

"Peki ama nasıl oluyor da belli zamanlarda başkalarına değil de bize yardım ediyorlar?" diye sordum.

Wil kaşlarını kaldırdı. "İşte biz de bu gizemi çözmek için buradayız."

Dağın doruğuna yaklaşıyorduk. Güneş kara bulutların arasından sıyrılmıştı. Hava sanki biraz ısınıyor gibiydi.

"Tapınakların şu bayırın arkasında olduğu söylenmişti bana," dedi Wil.

Dönüp bana baktı. "Bu işin en zor yanı olabilir."

Bu sözcükler bana, sanki bazı kötülüklerin işareti gibi gelmişti.

"Neden?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm bilgilerimizi bir araya toplayarak enerjimizi mümkün olabilecek en yüksek düzeyde tutmalıyız. Efsaneler, enerjimizi yeterince yüksek düzeyde tutabilirsek tapınakları görebileceğimizi söylüyor."

Tam o anda uzaklardan helikopterlerin sesini duyduk.

"Az önce öğrendiklerini sakın unutma," dedi Wil. Çin ordusunun kötülüğüne ilişkin şeyler düşünmeye başlarsan, öfke ya da nefret duygusunu hissedersen dikkatini anında her askerin içindeki ruhun üzerinde yoğunlaştırmalısın. Enerjinin senden akıp onların enerji alanlarına girdiğini, onların içlerindeki ışıkla bağlantı kurmalarına yardımcı olduğunu ve böylelikle kendi sezgilerinin en yüksek noktasını anlamalarını sağlayacağını gözünde canlandırmalısın. Bu söylediklerimin tersini yaparsan onların daha kötü olmaları için daha fazla enerji yaratmış olursun."

Başımı evet dercesine sallayarak aşağıya doğru baktım. Bu olumlu enerji alanını bozmamaya kararlıydım.

"Dakiniyi benimsemeye ve parlaklığı beklemeye başla."

Önümüzde uzanan dağın doruğuna baktım. Wil dağa tırmanmaya devam ediyordu. Dağın tepesine ulaştığımızda arka tarafında karla kaplı vadilerin dışında bir şey görmedik. Önümüzde uzanan alanı dikkatle inceledik.

"Orada," diye haykırdı Wil, sol tarafı işaret ederek.

Durup baktım. Doruğun hemen kenarında bir şey hafifçe parlıyor gibiydi. Dikkatim o parlaklığın üstünde odakladığımda parlaklığın daha geniş bir alana yayıldığını fark ettim. Gözümün ucuyla baktığımda ise alanın kendisinin parladığını gördüm.

“Hadi gidelim,” dedi Wil. Karların içinde ışığı gördüğümüz yere doğru giderken kolumdan tuttu. Yaklaştıkça parlaklık daha da artıyordu. Işığın arkasında ise uzaktan bakıldığında yanyana dizilmiş izlenimini veren bir dizi büyük ve sivri kaya vardı. Dikkatle baktığımızda diğerlerinden ayrı duran kayalardan birinin sol tarafa doğru dar bir geçit oluşturduğunu ve bu geçitin dağın eteklerine dek uzandığını gördük. Geçite ulaştığımızda, aşağıya doğru uzanan taş basamakları gördük. Basamaklar da parlıyordu ve üzerlerinde hiç kar yoktu.

“Dakini bize gitmemiz gereken yolu gösteriyor,” dedi. Wil hâlâ kolumdan tutuyordu.

Geçitten geçerek dağın eteklerine uzanan yolda ilerlemeye başladık. Her iki yanımızda da yüksek kayalar vardı. Kayalar ışığın büyük bir bölümünü engelliyorlardı. Basamakları inişimiz bir saatten fazla sürdü

Birkaç metre ötemizde artık basamaklar sona eriyor ve zemin düzeliyordu. Sol tarafa yöneldiğimizde kendimizi birden büyük bir kayanın önünde bulduk.

“Orada,” dedi Wil eliyle işaret ederek.

Yaklaşık yüz metre ilerimizde sanki binlerce yıl öncesine ait eski bir manastır kalıntısı vardı. Manastır kalıntısına doğru giderken hava sanki biraz daha ısınmıştı. Kayalıklardan yükselen sis bir anda etrafı kapladı. Manastırın önünde uçurum genişledi. Harabelere ulaştığımızda yerdeki duvar yığınları ve büyük taşların arasından dikkatle geçerek manastırın diğer tarafına ulaştık.

Burada ikimiz de olduğumuz yerde durduk. Yürüdüğümüz kayalık zemin birden düz taşlarla örtülmüş bir zemine dönüşmüştü, kehribar renkli ışık ayaklarımızın altındaki zemini aydınlatıyordu. Gözlerini ileriye dikmiş olan Wil'e baktım. Önümüzde kocaman bir tapınak vardı. Tapınağın büyük iri kapısı karşımızda tüm görkemiyle duruyordu.

Tapınağın yanında sislerin arasında bir şey hareket etti. Wil'e baktım ve o da başıyla kendisini izlememi işaret etti. Tapınağa yaklaştık.

"O hareket de neydi?" diye sordum.

Başıyla önümüzdeki alanı işaret etti. Beş metreden daha yakınımızda bir şey şekilleniyordu.

Bu şeklin üstünde odaklamaya çalıştım ve sonunda bir insan figürünün dış hatlarını görebildim.

"Tapınaklarda yaşıyan rahiplerden biri olmalı," dedi Wil. "Onun titreşimi bizimkilerden çok daha yüksek düzeyde. Onun için onu net göremiyoruz."

Biz onu izlerken şekil tapınağın kapısına doğru gitti ve içeri girip gözden kayboldu. Wil de arkasından kapıya doğru gitti. Kapı taştan yapılmış gibiydi. Wil kapının taş kulbunu çevirince kapı kolayca açıldı.

İçerde büyük ve yuvarlak bir oda vardı, odanın ortasında basamaklarla ulaşılan sahneye benzer bir alan bulunuyordu. Dikkatle etrafıma bakarken sahneye yaklaşan bir figür daha gördüm ama bu kez görüntü çok netti. Gelen Tashi'ydi. Wil de ona doğru gidiyordu.

Tashi'ye yaklaşımadan önce odanın merkezinin hemen üstünde boşlukta uzaysal bir pencere belirdi. Görüntü yavaş yavaş netleşti ve o denli parlak oldu ki, artık Tashi'yi göremez olduk. Bu, Dünyanın uzaydan görünen manzarasıydı.

Manzara birden Avrupa'da bir yerde bir kentin manzarasına sonra da Birleşik Devletlerdeki büyük bir kent merkezine ve en sonunda da Asya'daki bir kente dönüştü. Her görüntüde kalabalık caddelerde yürüyen ve bürolarda çalışan insanları görebiliyorduk. Görüntü dünyanın farklı kentlerindeki farklı bölgelere geçerken insanların enerji düzeylerini oldukça yavaş bir şekilde yükselterek çalıştıklarını ve birbirlerini etkilediklerini görebiliyorduk.

Bireyler içgüdülerini kullanarak bir meslekten diğerine geçiyorlardı. Bu yeni mesleklerinde yeni ve hızlı teknolojileri ve daha etkili hizmet yöntemlerini keşfederek eskisine oranla çok daha yaratıcı olduklarına tanık olduk. Ama aynı zamanda da korku dolu, değişikliklere direnen ve denetimi ele geçirmeye çalışan insanlarla dolu sahnelere de tanık olduk.

Daha sonra ise bir toplantı odasında yapılan bir araştırma karşımıza çıktı. Kadınli erkekli bir grup yoğun bir tartışma ortamındaydı. Onları izlerken ve dinlerken konuşma konularının ne olduğu açıkça ortaya çıktı. Tartışmanın konusu bilgisayar şirketleri ve haberalma teşkilatları arasında yeni bir koalisasyon yapmasıydı. Haberalma teşkilatlarının temsilcileri terörizme karşı yapılan savaşabilmek için her telefon hattının dinlenmesinin, İnternet bağlantılarına ve tüm bilgisayarlardaki şifreli kimliklere girilmesini savunuyorlardı. Böylece kuşkulandıkları herkesin dosyasını girip onu yönetebileceklerini ileri sürüyorlardı.

Ama hepsi bu kadar da değildi. Daha fazla araştırma sistemlerine sahip olmak istiyorlardı. Bazıları ise bilgisayar virüsleri sorununun sürecekle olması halinde İnternet'in kendisine bağlı tüm bilgisayarlar denetimini ele geçirmesi gerektiğine ilişkin düşünceler üretiyordu. İnternet'e giriş denetlenmeli ama bunun için

elektronik işlemlerin söz konusu olduğu iş kollarında işlerin yürütülmesi için özel bir kimlik numarasıyla denetim yapılması gerektiğini ileri sürüyorlardı.

Bir başka düşünce ise iris tabakasının ya da avuç içinin veya beyin dalgalarına bağlı olarak kişilerin taranması gerektiğini içeren yeni kimlik saptama sistemiydi.

Grubun içinden bir kadınla bir erkek vargüçleriyle bu önerilere karşı çıkıyorlardı. Biri Vahiy Kitabından söz etti. Onları izlerken toplantı odasının penceresinden dışarıyı görebildiğimi fark ettim. Dışarda, yoldan bir araba geçiyordu. Arka planda ise kakütüsler ve kilometrelerce uzanan bir çöl vardı.

Wil'e baktım.

"Bu tartışma şu anda bir yerlerde oluyor," dedi. "Bana Birleşik Devletlerin güneybatısında bir yer gibi geldi."

Grubun başında toplandığı masanın hemen arkasında bir şey dikkatimi çekti. Çevrelerindeki boşluk genişliyordu. Hayır, aydınlanıyordu.

"Dakini!" dedim Wil'e.

Konuşma konusu değişmeye başlarken biz de onları dikkatle izliyorduk. Abartılı araştırmaya ilişkin tartışan o iki kişi grubun diğer üyelerinden daha çok dikkatleri üzerine çekiyor gibiydi. Grubun diğer üyeleri konuyu yeniden gözden geçirmeye başladılar.

Herhangi bir uyarı söz konusu olmadan önümüzdeki görünümlü tapınağın duvarlarını ve zemini sarsan şiddetli bir titreşimle aniden değişiverdi. Toz toprağın arasından bir şeyler görbilme umuduyla binanın diğer tarafındaki kapıya doğru koştuk. Dışardan gelen uğultuyu duyabiliyorduk. Kapıdan yaklaşık on beş metre gerideyken kapı açıldı ve tam olarak göremediğimiz bir şekil hızla kapıdan içeri girdi.

“Bu Tashi olmalı,” dedi Wil kapıya doğru koşup kapıyı aralayarak.

Koşarak kapıdan içeri girerken arkamızda büyük bir gürültü oldu. Buraya gelirken ilk gördüğümüz manastır kalıntısı büyük bir gürültüyle çöktü. Her şey toz dumanı içinde kalmıştı. Uzaklardan gelen helikopterlerin sesi duyuldu.

“Anlaşılan albay peşimizi bırakmaya yanaşmıyor,” dedim. “Ama beynimin içinde yalnızca olumlu imgeler varken albay bunu nasıl gerçekleştirebiliyor?”

Wil bana soru sorarcasına baktı. O sırada Albay Chang'ın sahip olduğu yeni teknoloji sayesinde asla ondan kaçamayacağını söylediği anı hatırladım. Bu yeni teknolojisiyle beynimin sinigrafisini çekmişti.

Olanları telaşla Wil'e anlattım ve sonra da ekledim. “Belki başka bir yöne gidersem askerlerin yanılmasına neden olabilirim.”

“Hayır,” dedi Wil. “Burada olman gerekiyor. Sana ihtiyaçları var. Tashi'yi bulana kadar onların önlerinde olmalıyız.”

Diğer tapınakların taş yollarında yürüdük. Birden sol taraftaki kapı gözüme ilişti.

Wil başını çevirip bana baktı.

“Neden o kapıya bakıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdim. “Gözüme takıldı.”

Kuşkucu bir bakışla baktı.

“Ah peki,” dedim hızla. “Gidip bir bakalım.”

Koşarak içeri girdik. İçerde yuvarlak bir oda vardı ama bu diğerine oranla çok daha büyüktü. Odanın tam ortasında diğerinde olduğu gibi burada da uzaysal bir pencere vardı. İçeri girer girmez birkaç metre ötemizde sağda duran Tashi'yi görünce dirseğimle Wil'i dürttüm.

“Ben de gördüm,” dedi Wil ve alacakaranlıkta delikanlının yanına gitti.

Tashi başını çevirince pencereden görünen sahneye odaklandı ama, daha önce önce bizleri görüp rahatladı ve derin bir soluk alarak gülümsedi. Bu kez bir oda dolusu delikanlıyla genç kızları gördük. Odanın duvarlarında resimler asılıydı, elektronik oyunlar odanın ortasında duruyordu. Gençlerin giysileri odanın dört bir yanına dağılmıştı. Köşedeki yatak ise dağınıktı. Masanın bir kenarında büyük bir pizza kutusu vardı. Bir diğer ucunda ise yaklaşık on beş yaşlarında bir delikanlı kabloya benzer bir şeyle uğraşıyordu.

Üstünde yalnızca bir şort vardı ve öfkeli görünüyordu.

Onları izlediğimiz sırada pencereden görünen manzara değişti ve başka bir odaya geçtik. Burada üstünde kot pantolonla bir kazak olan bir delikanlı yatağın üstüne oturmuş, gözlerini telefona dikmiş bakıyordu. Birden yerinden kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Sonra yeniden yatağa oturdu. Bir karar verme savaşı içinde olduğu izlenimini edinmiştim. Sonunda ahizeyi kaldırdı ve numarayı çevirdi.

Tam bu noktada da her iki sahneyi görebilmemiz için pencere genişledi. Gömleksiz, şortlu delikanlı telefona yanıt verdi. Telefon eden delikanlının yalvarır gibi bir hali vardı. Diğerinin öfkesi ise daha da artıyordu. Sonunda şortlu delikanlı telefonu sert bir hareketle kapattı, oturdu ve masadaki işine devam etti.

Yalvaran delikanlı yerinden kalktı, paltosunu giydi ve telaşla dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra masada çalışan delikanlı kapının vurulduğunu duyunca yerinden kalkıp kapıyı açmaya gitti. Gelen telefonda konuşan delikanlıydı. Kapıyı açan onun geldiğini görünce kapıyı kapatmaya çalıştı ama diğeri kapıyı hızla ite-

rek içeri girdi, masadaki kabloları işaret ederek yalvaran hareketlerle konuşmasını sürdürdü.

Öfkeli olan onu sert bir hareketle itti, çekmecesinden tabancasını çıkararak namluyu misafirine çevirdi. Delikanlı geriledi ama yalvarmayı da sürdürdü. Tabancalı delikanlı öfkeyle bağırdı, kurbanının duvara doğru iterek tabancasının namlusunu kurbanının şakağına dayadı.

Tam o anda çocukların arkasındaki alanda bir değişiklik oldu ve alan aydınlanmaya başladı.

Tashi'ye baktım, bakışlarımız bir an için karşılaştı ve sonra yine karşımızdaki sahneye döndük. Bir dakininin neler yapabileceğine tanık olacaktık.

Olanları izlerken delikanlılardan biri yalvarmaya diğeri de ona saldırmaya devam ediyordu. Ama bir süre sonra tabancalı delikanlı sakinleşmeye başladı. Sonunda silahlı eli yana düştü, kurbanından uzaklaştı ve gidip bıkkın bir şekilde yatağın kenarına oturdu. Diğeri ise onun tam karşısında duran sandalyeye geçti.

Artık onların konuşmalarındaki ayrıntıları duyabiliyorduk. Tabancalı delikanlının okuldaki arkadaşlarından birçoğu ders programı dışında kalan aktivitelerde çok başarılıydılar, yeteneklerini geliştiriyorlardı oysa onun bunları yapabilecek kadar kendine güveni yoktu. Arkadaşları onunla alay ediyor, başarısız olduğunu söylüyorlardı. O ise bu durum karşısında kendini elinden akan bir sabun kopüğü gibi değersiz görüyordu. Bu durum onun öfkeyle ve saldırgan olmasına neden olmuştu. Masanın üzerinde çalıştığı şeyse el yapımı bir bombaydı.

Daha önce de olduğu gibi ayaklarımızın altında bir hareket hissettik ve tüm bina sallandı. Kapıya koşarak çıktık. Tapınağın yarısı arkamızdan çökerken kendimizi güç bela dışarı attık.

Tashi kendisini izlememizi işaret etti. Birkaç yüz metre koşuktan sonra bir duvarın yanında durduk.

“Tapınaktaki insanları görebiliyor musunuz?” diye sordu bize. “Delikanlılara dua-temenni enerjisini gönderenleri?”

İkimiz de görmediğimizi söyledik.

“Orada onlardan yüzlercesi var,” dedi. “Gençlik öfkesi sorunu üstünde çalışıyorlar.”

“Tam olarak ne yapıyorlardı?” diye sordum.

Tashi yanıma yaklaştı. “Dua-temenni enerjilerini geniş bir alana yayarak o sahnedeki çocukların korku ve öfkelerinden alınarak bir çözüm bulabilmek için daha üst düzeydeki sezgilerini gözönünde canlandırılıyordu. Onların enerjisi bir tanesine en iyi yolu, en ikna edici fikirleri bulmasına yardımcı oldu. Oysa diğer delikanlının durumunda fazladan bir dua-temenni enerjisi gerekti. Bu fazla enerji onun daha üst düzeydeki bir kimliğe çıkmasına ve akranlarının kendisini küçümsediği sosyal kimliğinden uzaklaşmasına yardımcı oldu. Artık bir kimlik sahibi olabilmek için öfkeye ihtiyacı kalmadı. Öfkesi azaldı.”

“Ve diğer tapınaklarda da aynı şeyler oluyor, öyle mi?” diye sordum. “Her şeyi denetim altında tutmak isteyenlere yardım ediliyor?”

Wil bana baktı. “Tapınaktakiler olaya karışan herkesin enerji düzeyini yükseltmek için dua-temenni alanlarını genişleterek yardımcı olmayı amaçladılar.”

Tashi, Wil'i onaylarcasına başını sallıyordu. “Bunları görmemiz gerekiyordu. Ruhsal evrim eğer devam edecekse ve eğer bu kritik noktadan başarıyla geçmek istiyorsak bunlar kazanılması gereken bazı önemli durumlardır.”

“Peki ya dakini?” diye sordum. “Onlar ne yapıyordu?”

“Onlar da enerji düzeyinin yükselmesi için yardım ediyorlardı,” diye karşılık verdi Tashi.

“Evet,” dedim. “Ama onların neden oraya gittiklerini ve bir eylemde bulunup bulunmadıklarını hâlâ bilmiyoruz. Tapınaktakiler bizim henüz bilmediğimiz bir şeyi yapıyorlardı.”

Tam bu sırada tapınağın geri kalan bölümü yıkılırken ortalığı büyük bir gürültü kapladı.

Tashi yerinden sıçradı sonra da hızla yola doğru gitti.

“Gelin,” dedi. “Büyükannemi bulmak zorundayız.”

SHAMBHALA'NIN GİZEMİ

Saatlerce tapınakların arasında dolaşıp Tashi'nin büyükanesini aradık. Bir yandan da Çin ordusundan uzak durmaya çalışarak tapınaklarda çalışanları izliyorduk. Her tapınakta dış kültürlerdeki zor durumda olan insanlara yardım ediliyordu.

Tapınaklardan biri gençlerdeki şiddet sorunlarına odaklanmıştı-filmler ve video oyunları ile birlikte artan şiddet içerikli davranışlardan okullardaki silahlı çatışmalara kadar uzanan tüm gençlik sorunlarına yardım etmeye çalışıyorlardı.

Bu çalışmalarda tapınaktakiler daha önce de olduğu gibi dış kültürlerle enerji gönderiyorlardı. Video oyunlarının yaratıcılarına enerji gönderilerek onların bu oyunlarla çocuklar üzerinde nasıl olumsuz etkiler yarattıklarını bir kez daha düşünmelerine neden oluyorlardı. Aynı zamanda o çocukların ailelerine de enerji gönderilerek çocuklarına daha fazla zaman ayırmaları ve ilgi göstermelerine yardım ediliyordu.

Bir diğer tapınakta ise günümüzün en önemli tartışmalarından biri olan ilaca alternatif olarak ileri sürülen hastalıkların azaltılması ve yaşamların uzatılmasına ilişkin çalışmalar yapılıyordu.

Çeşitli ülkelerdeki ilaç sanayinin önde gelen ilaçlarla ilgili organizasyonlar gözde araştırma kliniklerinin yönetimi, hükümetin sağlık kuruluşları, ilaç firmaları; bir başka deyişle ilaç sanayinin en önemli ve önde gelen kuruluşları hastalıkların engellenmesi konusunda fazla düşünmeye yöneltiliyordu. Zira bu kuruluşlar on sekizinci yüzyıldan kalma bir alışkanlıkla hastalığın semptomlarıyla savaştırmaktan hâlâ vazgeçemiyorlardı.

Onlar dikkatlerini çeşitli mikroplar, bozuk genler ve tümörlü hücreler üstünde odaklamışlardı. Bunları yaşlanmanın önlenemez nedenleri olarak değerlendiriyorlardı. Konuya bu açıdan bakıldığında paranın büyük bir bölümünün de büyük araştırmalara gittiğini görmemek mümkün değildi. Ne var ki, bağışıklık sistemine yardımcı olmak ve bu tür hastalıkları engellemek için nedense hiç para harcanmıyordu.

Bir sahnede birçok ilaç şirketinin temsilcilerinin katıldığı bir toplantıyı izledik. Burada bazı bilim adamları, kanserli tümörler, eklem iltihabı, deri tüberkülozu gibi insanda görünümü bozan hastalıkların tedavilerini yapabilmek için ilaç sanayinin tümünden görüş açısını değiştirmesi gerektiğini vurguluyordu.

Bu bilimadamları daha önce de Hanh'ın yaptığı gibi her tür hastalığın gerçek nedeninin yediğimiz yiyeceklerden ve diğer toksinlerden kaynaklandığını, bedeninin sağlıklı, titreşimli ve genç durumunun düşük enerjili ve donuk bir duruma geçtiğini, böylelikle mikropların üremeye ve sistematik bir şekilde bedeni çürütmeye başladığını tartışıyorlardı. Hastalıklar, mikroplar tarafında yavaş yavaş çürüyen hücrelerimizin doğurduğu bir sonuçtur ama, bunlar ortada bir neden yokken bize saldırmazlar. Hastalıkları oluşturan etkenler, tükettiğimiz yiyeceklerdir.

Odanın içindeki diğer tartışmacılar bu bulguları kabul etmek istemiyorlardı. Bir şeyler yanlış olmalı, diye düşünüyorlardı.

Hastalıkları nasıl olur da bu denli basit temellere dayanabilir? Böyle düşününlerin tümü de karmaşık ilaçlara ve pahalı ameliyatlara milyarlarca dolar harcayan tüketicilerin söz konusu olduğu sağlık kuruluşlarının önde gelen temsilcileriydi. Odada bulunan sağlık yetkilileri tüm bunların gerekli olduğuna inanmak zorundaydılar. Bazıları da birçok ülkede benimsenmeye başlanan sağlık ve ilaç bilgilerini içeren çiplerin herkesin bedenine yerleştirilmesi gerektiğini ve böylelikle haberalma teşkilatlarının da istediği gibi denetim ve kimlik saptama yeteneğini ele geçirmeden yanaydılar. Kendilerini bu programa adanmışlardı. Güçlü olabilmeleri buna bağlıydı. Bu şekilde para kazandıkları için bu görüşe sıkıca sarılmışlardı.

Ayrıca yedikleri yiyecekleri de çok seviyorlardı. Kendileri beslenme alışkanlıklarını değiştirmeden diğer insanlara bunu nasıl önerebilirlerdi? Hayır, bu öneriyi kabul edemezlerdi.

Bununla birlikte doktorlar artık bazı şeylerin değiştirilmesi için ortamın hazır olduğuna inanıyor araştırmalarının sonuçlarında direniyorlardı. Herkesin bildiği yağmur ormanları örneğini veriyorlar ve Batılı ülkeler için sığır üretimi amacıyla bu ormanların nasıl ortadan kalktığını vurguluyorlardı.

Ayrıca tüm ülkelerdeki İkinci Dünya Savaşından sonra yetişen kuşağın hastalanma zamanlarının geldiğini ve tıbbi kurumların onları nasıl da düş kırıklığına uğrattığı gerçeği ileri sürüldü. Bu kuşağın artık yeni seçenekler aradığı da vurgulandı.

İzlediğimiz toplantının gergin havasının yavaşça dağıldığını gördük. Alternatif yaklaşımlardan söz edenlere kulak verilmeğe başlanmıştı.

Diğer bir tapınakta ise, hukukla ilgili bir tartışmaya tanık olduk. Bir grup avukat, mesleğin kendilerini yönetmeye başladığını ileri sürdüler. Yıllar boyunca saygıdeğer avukatlar kenara çe-

kilip gerçeği gizleyen savunmaları ve jüri üyelerini uyutan birçok meslektaşlarını izlemişlerdi. Oysa artık standartları yükseltmek gerekiyordu. Bazı avukatlar anlaşmazlıkların artmasını değil azaltılması için çalışmalar yapılması gerektiğine iniyordu. Avukatların gerçek rolünün ne olduğunun mutlaka saptanması gerektiğini vurguluyorlardı.

Gittiğimiz diğer tapınaklarda da benzeri yozlaşmalara ilişkin tartışmalar sürüyordu. Washington D.C.'de seçilmiş yetkililerin kapalı kapılar ardında kampanya finans reformunu destekleyip desteklememe konusundaki tartışmalarına tanık olduk. Tartışılan konu, politik kişilerin sınırsız miktarlarda yardım adı altında parasal destek aldıkları ve bu paraların büyük bir bölümünün TV'lara gitmesiydi. Politikacıların parasal açıdan büyük şirket ve holdinglere bağımlı olmaları ise bu kuruluşların istekleri doğrultusunda davranmalarına neden oluyordu. Ve herkes de bunun farkındaydı.

Bu politikacılar demokrasi reformlarının TV programlarında değil de kamuya açık tartışmalara taşınması gerektiğini düşünüyorlardı. Vatandaşların seçecekleri kişileri yakından izleme olanacağını elde etmelerine, dürüstlüklerini sınamaları gerektiğine ve en iyi adayı seçebilmek için de kişisel sezgilerini kullanmaları gerektiğini vurguluyorlardı.

Tapınaklar arasında dolaşırken tümünde insan yaşamının somut alanlarına odaklandığını gördük. Çin hükümetinin içindekiler de dahil olmak üzere birçok korku dolu dünya liderlerine evrensel topluma katılmaları ve hem ekonomik hem de sosyal reformları uygulamaları için yardım edildiğini gördük.

Ve her birinde de insanların arkasındaki alan aydınlanıyordu. Gücü ve denetimi ellerinde tutmak için çırpınan ve yoğun korkuları olanların zamanla konumlarının birbirlerini etkilemelerinin azaldığına tanık olduk.

Tashi'nin büyükannesini aramak için tapınakların arasında koşuştururken kendi kendime sürekli olarak aynı soruyu soruyordum: Burada tam olarak neler oluyordu? Dakini ya da meleklerle burada sergilenen dua-temenni alanları arasında nasıl bir ilişki vardı? Tapınaklardakiler bizim bilmediğimiz neleri biliyorlardı?

Bulunduğumuz yerden tapınaklarla dolu olan uçsuz bucaksız vadi görünüyordu. Yollar her yöne gidiyordu. Uzaklardan gelen helikopterin sesi hâlâ duyuluyordu. Orada dururken büyük bir tapınak kulakları sağır eden bir gürültüyle çöktü.

"Bu tapınaklardaki insanlara ne oluyor?" diye sordum Tashi'ye.

Tashi molozların arasından gökyüzüne yükselen toz bulutuna baktı. "Endişelenme, onlara bir şey olmaz. Görünmeden başka bir yere gidebilirler. Buradaki en önemli sorun, onların gönderdiği enerjini bir süre için bile olsa kesintiye uğraması."

Tashi ikimize baktı. "Eğer onlar gördüğümüz olaylara yardımcı olamıyorlarsa başka kim olacak?"

Wil, Tashi'nin yanına yaklaştı. "Nereye gideceğimize karar vermeliyiz. Zamanımız azalıyor."

"Büyükanнем buralarda bir yerde," dedi. "Babam bana onun ortada olan tapınakların birinde olduğunu söylemişti."

Çöken tapınaklara baktım. "Bu harebelerin arasında hangisinin ortada olduğunu anlamak pek mümkün değil."

"Babamın söylemek istediği bu değildi," dedi Tashi. "Babam, büyükanнемin insan evrimin ortasındaki konularla odaklanan tapınakta olduğunu söylemişti." Tashi konuşurken bir yandan da gözleriyle alanı tarıyordu.

“Sen buradaki insanları bizlerden çok daha iyi görüyorsun,” dedim ona. “Onlarla konuşup nereye gittiklerini soramaz mısın?”

“Onlarla konuşmaya çalıştım ama enerjim hâlâ yeterli değil. Belki burada bir süre daha kalabilirsem her şey farklı olabilir.”

Tashi daha sözünü tamamlamadan çok yakınımızda olan diğer bir tapınak büyük bir gürültüyle çöktü.

“Askerlerin enerjisinin önünde olmamız gerekiyor,” dedi Wil.

“Dur bir dakika,” dedi Tashi. “Galiba bir şey gördüm.”

Tapınakların arasında bir yere bakıyordu. Ben de onun baktığı yere baktım ama olağandışı bir şey görmedim. Wil’e baktığımda omuzlarını silktilti.

“Nerede?” diye sordum Tashi’ye.

Tashi kendisini izlememizi işaret edip sağ taraftaki yoldan aşağı inmeye başlamıştı bile.

Yaklaşık yirmi dakika hızlı adımlarla yürüdükten sonra mimarisi diğerlerine benzeyen ama, onlara oranla daha büyük ve mavi desenli koyu kahverengi taşlardan yapılmış bir tapınağın önünde durduk.

Tashi kıpırdamadan durmuş, tapınağın ağır ve büyük taş kapısına bakıyordu.

“Ne oldu, Tashi?” diye sordu Wil.

Arkamızdan gelen bir gürültü duyduk, bir başka tapınak daha çökmüştü.

Tashi bana baktı. “Düşünde birini bulduğunu söylediğin tapınak mavi değil miydi?”

Bir kez daha tapınağa baktım. “Evet,” dedim. “Maviydi.”

Wil kapıya doğru gitti ve başını çevirip bize baktı.

Tashi onaylarcasına başına sallağında Wil kapının ağır kulbunu çevirdi.

İçerisi oldukça kalabalıktı. Daha önce de olduğu gibi birçok bedenın yalnızca dış hatlarını görebiliyordum. Bir anda çevremizi sardılar ve birden içimde büyük bir neşe duydum. Tapınağın ortasına doğru dönüyor gibi bir hareket içindeydiler. Ben de o yöne dönünce orada uzaysal pencerenin açıldığını gördüm. Gözlerimizin önünden Orta Doğu'yla ilgili birçok görüntü geçti. Sonra da Vatikan'la ilgili bazı görüntüler belirdi, en sonra da Asya göründü. Ama kıtanın dini içerikli tartışmaları sürüyordu.

Hoşgörünün insanlar arasında ne denli arttığına ilişkin birçok sahne izledik. Hem Katolik hem de Protestan geleneklerinde büyük bir değişim yaşandığını gördük. Bunun Doğu dinlerinin, İslam ve Yahudiliğın aydınlanma deneyimiyle tamamiyle aynı olduğunun anlaşıldığı vurgulandı. Yalnızca her din, Tanrı'yla olan bu mistik bağın farklı yöntemlerle olduğu belirtiliyordu.

Doğu dinleri vicdanın etkileri üstünde durmuş, aydınlanma deneyimini, evrenin içindeki tek'lik kavramını, bencillikten arınmayı vurgulamıştı. İsa, bu deneyimin diğerleriyle paylaşılmasından ortaya çıkan birlik duygusuyla yapısında var olan güç kavramını vurgulamıştı. Yahudilik bu bağlantıyla bağlı olan geleneğin önemini, seçilmişlik duygusunun yaşanmasını ve yaşayan herkesin insan ruhsallığının evrimini ileri götürmekten sorumlu olduğunu vurgulamıştı.

Hristiyanlık, insanların içinde var olan ruhun yalnızca Tanrı'nın bir parçası olmanın bilincine varılmasını değil, aynı zamanda daha da üst düzeyde bir benlik olarak-kimliğimizin içsel kılavuzumuz ve zekamızla daha geliştirilmiş, daha tamamlanmış, daha yetenekli bir vizyonu gibi oluştuğumuzu ve sanki Tanrı ve İsa bizim gözlerimizden dünyaya bakıyormuşcasına davranmamız gerektiğini vurgulamıştı.

Karşımızdaki sahnede bu yeni hoşgörünün ve birleşmenin etkilerini görüyorduk. Dikkatler farklılıkların değil birleşme deneyiminin üstünde odaklanıyordu. Ahlâki ve dini çekişmeleri çözmek için büyük bir istek duyulduğu ortadaydı. Dini liderlerin arasında olumlu diyalogların kurulabildiği ve eğer herkes enerji alanlarını dini birleşme amacıyla genişletebildiği takdirde bu alanın ne denli güçlü olacağı görölüyordu.

Bunları izlerken Lama Rigden ile Ani'nin dinlerin birleşmesine ilişkin söylediklerini hatırladım. Bunun Shambhala'nın gizemlerinin artık ortaya çıkacağına ilişkin bir işaretler olabileceğini artık tam olarak algılayabiliyordum.

Tam bu noktada pencereden görülen manzara değişti. Bir grup insanın neşe içinde konuşup yeni bir bebeğin dünyaya gelişini kutladıklarını gördük. Herkes gülüyor ve bebeği kucaklıyordu. İnsanların birbirlerinden farklı görünüşleri vardı, sanki herkes başka bir ulusun insanı gibiydi. Onları izlerken dini inançlarının da farklı olduğu izlenimine kapıldım. Dikkatle baktığımda bebeğin anne ve babasını gördüm. Gözüm onları bir yerden ısıırıyordu. Anne babanın yüz hatları Pema ile kocasına çok benziyordu ama onların olmadığını biliyordum.

Birden bizlere son derece önemli bir şeyin gösterilmekte olduğu duygusuna kapıldım. Peki ama neydi bu?

Sahne birden yeniden değişti, güneydoğu Asya ya da Çin'e benzeyen tropik bir bölgeye bakıyorduk. Bundan önceki sahnede olduğu gibi bu sahne içinde de birçok kişinin olduğu bir ev gözümün önüne geldi. Burada da yeni doğmuş bir bebek kucaktan kucağa geçiriliyordu.

"Bize neyin gösterildiğini anlıyor musun?" diye sordu Tashi. "Hamilelik sırasında kaybolon ceninlerin gittikleri yerleri görüyoruz. Tüm dünyaya dağılıyor, farklı farklı ailelere gidiyorlar. Fa-

kat çocuklar başka yere gitmeden önce Shambhala'nın genetik enerjisine sahip oluyorlar sanki."

Wil düşünceli bir tavırla bakışlarını bize çevirdi.

"Bu değişim işte," dedi. "Efsanelerin uzun bir zamandan beri söylediği şey işte. Shambhala bir yere gitmiyor; hareket eden onun enerjisi. Bu enerji dünyanın farklı bölgelerine dağılıyor."

"Nasıl?" diye sordum.

Tashi bana baktı. "Shambhala savaşçılarının doğuya akınlar düzenleyip karanlık çağın güçlerini bozguna uğratacağına ve ideal toplumu oluşturacağına ilişkin efsaneyi biliyorsun, değil mi? Bu savaş atlar ve kılıçlarla yapılmayacak. Bu bizlerin genişlemiş enerji alanlarının etkisiyle ve Shambhala'nın bilgisinin tüm dünyaya yayılacağına olan inancımızla gerçekleşecek. Kutsal enerjiyle bağlantı kurulduğunda olumsuz enerjinin yok olacağına ve birlikte çalışmanın önemine herkes yürekten inanırsa o zaman bizler dua-temenni alanlarımızı kullanarak Shambhala'nın rolünü üstlenebiliriz."

"Ama biz onların bildikleri her şeyi bilmiyoruz," dedi. "Gizemin geri kalan bölümünü bilmiyoruz."

Ben bunu söyler söylemez uzaysal penceredeki manzara birkez daha değişti. Şimdi karşımızda karla kaplı yüksek dağlar ve bize doğru gelen Çin ordusunun helikopterleri vardı. Helikopterler bize doğru yaklaştıkça tapınaklar da yerle bir oluyordu. Helikopterler yıkılan her tapınağın arkasından ufukta uzaklaşıyor sonra yine gelip diğerlerini yıkıyordu. Sahne bizim bulunduğu-muz binanın dışarısını gösterdi sonra da içeriyi.

Pencereden kendimizi gördük. Ayakta duruyorduk. Çevremiz tam olarak görülmeyen insanlarla sarılmıştı. Çoğunun üstünde Tibet keşişlerinin giydiği giysilerden vardı ama diğerleri çok daha farklı giyinmişlerdi. Bazıları Doğu dinleri doğrultusunda gi-

ynmiş, bazıları tipik Yahudi gibi giyinmişti. Bir kısım ise uzun cüppeliydi ve ellerinde haç taşıyorlardı. Başka bir grup ise İslam mollaları gibi giyinmişti.

İçlerinden biri vadideki evimin yakınlarında yaşayan birine çok benziyordu. Gözlerimi dikip ona baktım. Birden evimin hayalini kurmaya başladım. Zihnimde her şeyi son derece net bir şekilde görebiliyordum: Salonumun penceresinden görülen dağlar ve sonra da şelalelerin oradan görülen aynı manzara. Şelalenin suyunun tadını düşündüm. Uzanıp su içtiğimi canlandırdım gözümün önünde.

Bir kez daha helikopterlerin sesini duyduk, bu kez ses oldukça yakından geliyordu. Helikopterlerin sesiyle birlikte yıkılan tapınakların da gürültüsü duyuluyordu.

Tashi arkasını dönerek sağ tarafımıza doğru gitti. Uzaysal pencereden gördüğümüz sahnede onun ne yaptığını görebiliyordum. Tashi, Tibetli keşişlerden biriyle karşı karşıyaydı.

“O da kim?” diye sordum Wil’e.

“Herhalde büyükbabası,” dedi Wil.

Birbirleriyle konuşuyorlardı ama konuşulanlar anlayamıyordum. Kucaklaştılar ve Tashi hızlı adımlarla yanımıza geldi.

Pencereden Tashi’yi hâlâ izliyordum ama yanıma gelirlmez görüntü kayboldu. Pencere oradaydı ama görüntüler bozuk TV kanalları gibi karlı ve titrekti.

Tashi heyecanla konuşmaya başladı. “Anlamıyor musun?” dedi. “Wil’le sen Shambhala’ya ulaşmaya çalışırken sizleri bu tapınaktan izlediler işte. Bu insanlar sana yardım etmek amacıyla kendi dua-temenni alanlarını kullandılar. Onlar olmasaydı hiçbirimiz burada olamazdık.”

Çevreme bakındığımda buradaki insanların vücut hatlarını bile artık göremediğimi fark ettim.

“Nereye gittiler?” diye bağırdım.

“Gitmeleri gerekiyordu,” diye karşılık verdi Tashi, odanın ortasındaki boş pencereye bakarak. “Bundan sonra artık her şey bize kalmış.”

Tam o anda müthiş bir gürültü duyuldu ve yere düşen taşların sesini duyduk.

“Askerler,” diye haykırdı Tashi. “Buradalar.” Dışardan gelen helikopterlerin sesini duyuyorduk. Tashi dışarıya baktı.

Uzaysal pencereden dışardaki Çinlilerin helikopterlerinden indiklerini gördük. Albay Chang en önde yürüyor ve askerlerine emirler yağıdırıyordu. Albayın yüzünü net bir şekilde görebiliyorduk.

“Enerji alanlarımızla onu iyileştirmeliyiz,” dedi Wil.

Tashi Wil’in söylediğini onaylayarak bizi telaşla genişleyen alanın içerisinden geçirdi. Enerjilerimizin dışarı taşığını, Çinli askerlerin özellikle Chang’ın alanına karıştığını ve onların yeni bir bilinç düzeyine ulaştıklarını canlandırdık gözümüzün önünde.

Albayın yüzünü dikkatle inceledim ve yüksek enerjiyi hissetmişcesine durup başını kaldırdığını gördüm.

Yüzünde üst düzeyde bir benliğe ilişkin bir ifade aradım ve gözlerinde belli belirsiz bir yumuşama ifadesini gördüm. Hatta sanki hafifçe gülümsüyordu da. Askerlerine baktı.

“Yüzünde yoğunlaşın,” dedim. “Yüzünde.”

Biz bunu yaparken Albay bir kez daha duraksadı. Askerlerden biri yanına yaklaşarak ona sorular sormaya başladı. Chang bir an için askeri duymazdan geldi. Ama sonra askerin söylediklerine kulak verip bulunduğumuz tapınağı işaret etti. Chang eski haline geri dönüyor gibiydi. Yüzünde her zamanki eski öfkeli ifade yeniden belirdi. Bize doğru yaklaşırken askerlerine kendisini izlemelerini işaret etti.

“İşe yaramadı,” dedim.

Wil bana baktı. “Dakiniler burada değil.”

“Bir an önce buradan gitmeliyiz,” diye haykırdı Tashi.

“Nasıl?” diye sordu Wil.

Tashi bize döndü. “Pencereden gideceğiz. Büyükanнем bana dış kùltürlere gitmek için pencereden geçmemiz gerektiğini söylemişti. Ancak diğer taraftakiler enerjilerini yükseltirse ve bize yardım ederlerse bunu başarabiliriz.”

“Yardımla ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Bize kim yardım edecek?”

Tashi başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Her neyse, yine de denemeliyiz,” diye bağırdı Wil. “Hemen şimdi!”

Tashi’nin kafası karışmıştı.

“Dış kùltürlere pencereden geçerek nasıl gidebiliriz?” diye sordum.

“Burada da amplifikatörler var,” diye karşılık verdi. “Onlar olmadan başarabileceğimi sanmıyorum.”

Tashi’nin omuzuna dokundum. “Ani, Shambhala’daki herkesin teknoloji olmadan da bunu başarabileceğini söylemişti bana. Düşün. Nasıl yapıliyordu?”

Tashi’nin kafası hâlâ karışıkı. “Gerçekten de bilmiyorum. Sanki kendiliğinden oluyor gibiydi.” Duraksadı. “Galiba gerçekleşmesini beklerdim ve anında gerçekleşirdi.”

“O zaman sen de öyle yap, Tashi,” dedi Wil başını pence-reye doğru sallayarak. “Hemen şimdi yap.”

Tashi’nin dikkatini tam anlamıyla bu iş üzerinde yoğunlaştırdığını gördüm. Birden dönüp bana baktı. “Gözümün önünde canlandırabilmem için öncelikle nereye gitmek istediğimi bilmem gerekiyor. Nereye gidiyoruz?”

“Dur bir dakika,” dedim. “Gördüğün o düşü hatırla. Su görmemiş miydin?”

Tashi bir an düşündü sonra da şöyle dedi. “Suyun kaynağına bakan bir yerdi. Belki bir kuyuydu ya da...”

“Şelale olabilir mi?” diye bağırdım heyecanla. “Şelala.”

Bir an bana baktı. “Olabilir.”

Wil’e baktım. “Şelalenin nerede olduğunu biliyorum. Evimin bulunduğu vadinin kuzeyindeki şelaleden bahsediyoruz. Gitmemiz gereken yer orası.”

Tam o anda tapınak ani bir sarsıntıyla sallandı. Tapınağın yıkılmasıyla ya da patlamalarla havaya uçacağımıza ilişkin görüntüler belirdi kafamın içinde. Başımı kararlı bir şekilde iki yana sallayarak bu görüntüleri kafamdan uzaklaştırdım, onun yerine kaçıp kurtulduğumuza ilişkin görüntüleri canlandırdım. Savaşın içine sıkışıp kalmış babam gibi hissettim kendimi ama, benim savaşım beynin savaşıydı.

“Yoğunlaşın,” diye haykırdım. “Ne yapıyoruz?”

“Öncelikle gideceğimiz yeri gözlerimizin önünde canlandırmalıyız,” diye karşılık verdi Tashi. “Bu yeri bize anlat.”

Dağ yolunu, ağaçları, suyun akışını, yaprakların renklerini, her şeyi her şeyi en ince ayrıntısına kadar çabucak anlattım. Tashi bu görüntülerin üstünde yoğunlaşırken bizler de ona yardım etmeye çalıştık. Birden pencerenin bu alana doğru değiştiğini gördük. Şelaleyi oldukça net görebiliyorduk.

“Tamam işte!” diye bağırdım.

Wil, Tashi’ye döndü. “Şimdi ne olacak? Büyükannen yardım ihtiyacımız olacağını söylemişti.”

Pencereden arka planda birini gördük ve hepimiz net olmayan bu görüntü üstünde odaklaştık. Tashi’nin yaşlarında oldukça genç birine benzeyen bu kişinin kim olduğunu çıkarmaya çalıştım.

Sonunda görüntü netleşti ve onun kim olduğunu anladım.

“Bu Natalie, komşumun kızı,” diye haykırdım, onunla ilk karşılaştığımız yerde duruyordu.

Tashi gülümsedi. “O benim kız kardeşim.”

Tam bu sırada bir diğer tapınak büyük bir gürültüyle çöktü.

“Bize o yardım ediyor,” diye bağırdı Wil, Tashi'yle beni pencereye doğru iterek. “Hadi gidelim!”

Tashi bir uğultuyla birlikte pencereden içeri geçti, Wil de onu izledi. Ben pencereye yaklaştığı sırada tapınağın arka duvarı çöktü ve orada duran Albay Chang'ı gördüm.

Ona bir göz attıktan sonra pencereye doğru gittim.

Albay kemerinde asılı duran kısa dalga telsizini alırken yüzünde yine aynı kararlı ifade vardı.

“Nereye gittiğini biliyorum!” diye bağırdı tapınağın geri kalan bölümü yıkılırken. “Biliyorum.”

Pencereden içeri adımımı atar atmaz bana hiç de yabancı olmayan topraklara ayak bastığımı bilmenin rahatlığını yaşadım. Yüzüme çarpan sıcak hava mutluluğumu arttırdı. Evime geri dönmüştüm.

Çevreme bakındığımda Tashi'yle Natalie'nin yanyana durduklarını ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak konuştuklarını gördüm. Sanki yeni bir şey keşfetmişcesine yüzleri pırıl pırıldı. Wil de yanlarındaydı.

Hemen arkalarında da Natalie'nin babası Bill, Rahip Branigan ve Rahip Sri Devo, Protestan vaiz Julie Carmichael ile bazı komşular vardı. Hepsinin de şaşkın bir hali vardı.

Bill yanıma geldi.

“Nereden geldiğini bilmiyorum ama Tanrı’ya şükürler olsun ki buradasın.”

Rahipleri işaret ettim. “Burada ne yapıyorlar?”

“Natalie istedi gelmelerini. Efsanelerden ve bizlere dua-temenni alanlarının nasıl yaratılacağından ve diğer şeylerden söz ediyor. Bizlere senin başına neler geldiğini anlattı. Evini gözetleyen biri vardı.”

Bakışlarımı tepeye çevirdim ve tam bir şey söylemek üzereyken Bill konuştu. “Natalie garip bir şey daha söyledi. Erkek kardeşi varmış. Natalie’nin sözünü ettiği bu delikanlı da kim?”

“Bunu daha sonra açıklaım,” dedim. “Evimi kim gözetliyor-du?”

Bill soruma karşılık vermedi. Yanımıza doğru gelen Wil ile diğerlerine baktı.

Tam o sırada tepeden gelen araba seslerini duyduk. Mavi bir kamyonet evimin önünde durdu. İçinden iki adam çıktı ve bize doğru yürümeye başladılar.

“Bunlar Çin Haberalma Teşkilatından,” dedi Wil. “Chang onlara haber vermiş olmalı. Bir alan yaratmalıyız.”

Rahiplerin bir açıklama isteyebileceklerini düşünmüştüm ama hepsi de onaylarcasına başlarını salladılar.

“Yaradanın enerjisiyle başlayalım,” dedi Natalie. “Enerji bedeninize girsin ve sizi doldursun. Enerjiyi daha sonra başınızın üstünden ve gözlerinizden dışarı çıkarın. Yalnızca güzelliği göünceye ve sevgiyi hissedinceye dek enerjinin dua-temenni alanında tüm dünyaya akmasını sağlayın. Farkında olmanın doruk noktasına ulaştığınızda bu alanın tepedeki adamların ruhsal alanlarına girmesini ve sezgisel düzeylerine ulaşabilmelerini ümit edin.”

Tepedeki adamlar aşağı inmeye başlamışlardı. Gittikçe daha çok yaklaşıyorlardı.

Tashi, Natalie'ye bakıp başını evet dercesine salladı.

"Hadi, şimdi," dedi Natalie. "Meleklerle yetki verelim."

Wil'e baktım. "Ne?"

"Öncelikle," diye sürdürdü konuşmasını Natalie. "Tepedeki adamların alanlarına girmek için kendi alanlarımızı tam olarak oluşturmamız. Bunu oluşturun. Onlar düşman değil, onlar ruhları korku dolu sıradan insanlar. Ve sonra da melekleri tam olarak algılayalım ve kararlı bir şekilde onların bu adamlara doğru yaklaştıklarını canlandıralım gözümüzün önünde.

"Sonra tüm beklentilerinizle onların bizim dua-temenni alanlarımızı genişlettiklerini canlandırın. Bu adamların yüksek benliklerini harekete geçirmek için meleklerle yetki verin. Bu adamların kötülüklerinden arınmalarına ve ruhsal iyileşmelerine neden olun."

Tepedeki iki adama baktım. Dakininin varlığını kanıtlayacak aydınlık bir alan bulmaya çalıştım ama bulamadım.

"İşe yaramıyor," dedim Wil'e.

"Bak!" diye haykırdı. "Yukarda, sağda."

Wil'in gösterdiği yere baktığımda orada bir ışığın oluştuğunu gördüm. Daha sonra ise iki adama yaklaşan birinin çevresinin tümüyle aydınlandığını fark ettim. Işığın aydınlattığı adamın üstünde şerif yardımcısı üniforması vardı.

"Bu da kim?" diye sordum Bill'e. "Tanıdık birine benziyor."

"Dur," dedi Wil. "O insan değil."

Bir kez daha baktığımda şerif yardımcısı üniformalı kişinin o iki adamla konuşmaya başladığı gördüm. Işık hepsinin çevresini sardı ve adamlar sonunda araçlarına geri gittiler. Şerif yardımcısı olduğu yerde kalmasına karşın ışık iki adama doğru uzandı ve kamyonetin tümünü sardı. Adamlar hemen oradan uzaklaştılar.

“İşe yaradı,” dedi Wil.

Doğrusu Wil'i dinlemiyordum. Bakışlarım bize doğru dönen şerif yardımcısının üstünde kenetlenmişti. Uzun boylu ve siyah saçlıydı. Onu daha önce görmüş gibiydim. Acaba nerede?

Adam arkasını dönüp uzaklaşırken birden hatırladım. Bu, Katmandu'daki otelin havuz başında gördüğüm ve bana ilk kez dua-temenni alanlarından söz eden adamdı. Oysa onu sonra da defalarca görmüştüm. Wil'in koruyucu meleğim olduğunu söylediği kişiydi o.

“Gerektiğinde her zaman insan kimliğinde ortaya çıkarlar,” dedi Tashi, Natalie'yle birlikte bana doğru yaklaşırken.

“Son bilgiyi de az önce tamamladık,” diye ekledi Tashi. “Artık Shambhala'nın gizemini biliyoruz. Şimdi biz de Shambhala'dakiler gibi davranmaya başlayabiliriz. Onlar tüm dikkatlerini dünyaya çevirdiler, gerçekleşen önemli olayları saptadılar ve sonra da sadece kendi dua-temenni alanlarıyla değil, aynı zamanda meleklerin güçlerini de alarak araya girdiler. Melekler olaylarda hızlandırıcı olarak görev alıyordu.”

“Anlamıyorum,” dedim. “Pencereden içeri girmeden önce Chang'ı durdurmaya çalıştığımızda neden işe yaramamıştı?”

“Son aşamanın ne olduğunu bilmiyordum,” dedi Tashi. “Natalie'yle konuşuncaya kadar tapınaklardakilerin neler yaptıklarını ben de tam olarak anlayamamıştım. Chang'ı ruhsal açıdan iyileştirdik, bu elbette çok gerekliydi ama enerjimize girmeleri ve olaya karışmaları için meleklerin güçlerine yetki vermenin ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Meleklerin farkına varıp, onların varlıklarını kabul ederek işe başlamalı sonra da enerjinin bu düzeyinde harekete geçmeleri için onlara yetki vermeliydik. Bunu şimdi amaçlı olarak gerçekleştirmeliyiz. Gelmelerini rica etmeliyiz.”

Tashi yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyeyle bakışlarını ufka doğru çevirdi.

“Ne oldu, Tashi?” diye sordum.

“Ani ve Shambhala’nın geri kalanı,” dedi. “Bizlerle bağlantı kuruyorlar. Onları hissediyorum.”

Herkesin kendisini dikkatle dinlemesini istedi. “Yapabileceğimiz bir şey daha var. Bu vadiyi korumaları için meleklerle yetki verebiliriz.”

Natalie vadinin çevresinde uzanan bayırlara doğru akacak özel bir enerji alanını oluşturmak ve bizleri korumaları için meleklerle yetki vermek amacıyla dikkatini odaklarken biz de onu izliyorduk.

“Her bayırın üstüne yerleşen bir meleği gözünüzde canlandırın,” dedi. “Shambhala her zaman korunmuştu. Bizler de korunacağız.”

Birkaç dakika daha dikkatimizi dağların üstünde yoğunlaştırdık, sonra da iki genç kendi aralarında konuşmaya başladılar. Dikkatle onları dinliyorduk.

Shambhala’dan gelen diğer çocuklardan onların uyanmaları gerektiğinde söz ediyorlardı. Çocukların eskisine oranla daha güçlü, daha iri ve daha zeki olduklarını konuştular. Onlar eskisine oranla ders programı dışında kalan etkinliklerle de daha fazla ilgileniyorlardı. Şarkı söylüyorlar, dans ediyorlar, spor yapıyorlar, müzikle yakından ilgileniyorlar ve yazıyorlardı. Daha önceki kuşaklara oranla pek çoğu küçük yaşlarda yeteneklerini geliştirmeye başlamışlardı.”

“Yalnızca tek bir sorun var. Beklentilerinin gücünün çok yüksek olmasına rağmen düşüncelerinin etkilerini tam anlamıyla nasıl yöneteceklerini henüz öğrenmediler. Dua-temenni alanlarının nasıl çalıştığını öğreniyorlar. Onlara yardım edebiliriz.”

Rahipler, kendi aralarında derin bir sohbete dalmış olan Natalie ve Tashi'yle birlikte Bill'in evine doğru yürümeye başladılar.

Bir an için içimi bir kuşku dalgası kapladı. Daha önce tanık olduklarıma karşın insanların meleklerle yetki vermesi konusunda hâlâ bazı şüphelerim vardı.

"Gerçekten de hem bizlere hem de başkalarına yardım etmeleri için melekleri çağırabileceğimize inanabiliyor musun?" diye sordum Wil'e. "Gerçekten de böyle bir güce sahip miyiz?"

"Bu o kadar kolay değil," dedi. "Aslında olumsuz düşüncelere sahip biri için olanaksız. Yaradanın enerjisiyle tam anlamıyla bağlantı kurmadığımız ve enerjimizi diğerlerine dokunacak şekilde ileriye götüremediğimiz sürece bunların hiçbirisi gerçekleşemez. Eğer işin içerisinde az da olsa bencillik ya da öfke varsa tüm enerji çöker ve melekler bize yanıt veremezler. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bizler bu gezegende Tanrı'nın temsilcileriyiz. Kutsal isteğin somut bir örneğiyiz ve eğer bu olumlu gelecekle güvenilir şekilde aynı hizada olabilirsek meleklerin harekete geçmeleri için onları yönlendirecek dua-temenni enerjisine sahip oluruz."

Söylediklerinin doğruluğunu kabul edercesine başımı salladım.

"Tüm bunların ne anlama geldiklerini anlıyor musun?" diye sordu. "Tüm bu bilgi, aslında On Birinci Kehanet'in ta kendisi. Dua-temenni alanlarının bilgisi insan kültürünün bir adım daha ilerlemesine neden oldu. Onuncu Kehaneti anladığımızda, yani bu gezegendeki insanların amacının ideal ruhsal bir kültür yaratmak olduğunu anladığımızda da yine eksik olan bir şeyler vardı. Buna nasıl sıkı sıkıya sarılacağımızı bilmiyorduk. İncancımızı ve beklentilerimizi enerjik bir şekilde nasıl kullanacağımıza ilişkin ayrıntıları bilmiyorduk.

“Oysa artık biliyoruz. Shambhala gerçeği, dua-temenni alanlarının gizemi bize bunu öğretti. Ruhsal dünyanın gizemlerine artık sahip olabilir ve bunu yaratıcı gücümüzle ortaya çıkartabiliriz. Bu gücü ruhsal evrimin hizmetinde bilinçli olarak kullanmadığımız takdirde insan kültürü asla ilerleyip gelişemez. Tapınaktakilerin yaptıklarını yapmak zorundayız. Dua-temenni alanlarımızı büyük değişikliklere neden olabilecek hayati önem taşıyan olaylarda oluşturmamız. Medyanın özellikle televizyonun gerçek rolü bu sorunlu konulara parmak basmaktır. Her tartışmanın, her bilimsel görüşmenin, her mücadelenin mutlaka karanlık ve aydınlık yanları olduğunu bilmeli ve enerji alanlarımızı kullanmak için zaman kaybetmemeliyiz.”

Çevresine baktı. “Bunu tüm dünyadaki küçük topluluklarda, kiliselerde, arkadaş çevresinde gerçekleştirebiliriz. Bir de şunu düşün; her dinin gücü ya tek bir dua-temenni alanı içinde birleşebilse, kimbilir neler olurdu? Oysa şimdi enerji alanı parçalara ayrılmış durumda, hatta olumsuz düşüncelerimizden ve nefret duygularımızdan dolayı yok olmuş durumda. İyi insanlar düşüncelerine kötülükleri de ekliyorlar ve düşüncenin önemli olmadığını ileri sürüyorlar.

“Peki ama ya tüm bunlar değişseydi? Dünyanın şu ana kadar tanıdığından çok daha büyük bir enerji alanı oluşturursak ve herkesi denetlemek isteyen, güç sahibi olmak için yanıp tutuşan kişilerden gezegenimizi kurtarabilseydik, kimbilir neler olurdu? Ya her meslekteki reform grupları bunun nasıl gerçekleşebileceğini bilseler ve uygulasalardı? Ya herkes enerji alanının bilincine varabilseydi?”

Wil bir an için duraksadı.

“Ya hepimiz melekler alemine yürekten inansaydık?” diye sürdürdü konuşmasını. “Ve onlardan yardım istemek ve onlara

bu yetkiyi vermenin hepimizin en doğal hakkı olduğunun farkında olabilseydik? Etkileyemeyeceğimiz hiçbir şey yoktur. Gelecek bin yılda bunlara bakış açısı çok daha farklı olacak. Bizler geleceğin nasıl görüneceğine ilişkin savaşı kazanan Shambhala'nın savaşılarıdır."

Durup son derece ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Bu, bizim kuşağın karşı karşıya kaldığı en büyük meydan okumadır. Bunu eğer başaramazsak bizden önceki kuşakların bütün yaptıkları boşa gidecektir. Çevre kirliliklerinden... ya da dünyayı yönetmek isteyenlerden kendimizi kurtarmalıyız.

"En önemli unsur, bilinci oluşturmaya başlamak," diye sürdürdü Wil. "Savaşçıları bir araya getirmek... Bilen herkesin bilmek isteyen kişilerle mutlaka bağlantı kurması gerekiyor."

Karşılık vermedim. Wil'in söyledikleri bana Çin diktatörlüğü altındaki Yin ile diğerlerini hatırlatmıştı. Acaba Yin'e ne olmuştu? Onun yardımı olmadan bunların hiçbirini gerçekleştiremezdim. Düşüncelerimi Wil'e de açtım.

"Onu bulabiliriz," dedi Wil. "Televizyon insanın hayal gücünü geliştiren en önemli etkenidir. Onun nerede olabileceğine ilişkin bir hayal oluşturmaya çalış."

Başımı evet dercesine salladıktan sonra Yin'in dışında hiçbir şey düşünmemeye, kafamı tam anlamıyla boşaltmaya çalıştım. Ama bunun yerine gözlerimin önünde Albay Chang'ın yüzü belirdi, geri itmeye çalıştım. Wil'e olanları anlattım.

"Onun yüzündeki ifadeyi hatırla," dedi Wil. "Uyanmaya çalıştığınızdaki ifadeyi ve bu ifadeyi yakalamaya çalış."

Bu ifadeyi hayal gücümde yakaladım ve hemen arkasından da bu görüntü gardiyanlarla çevrili Yin'in görüntüsüne dönüştü. Hapisteydi.

“Yin’i gördüm,” dedim, Yin’in çevresindeki alan aydınlanınca caya dek dua-temenni enerjimi yaymaya ve yüksek alemlerden yardım almaya çalıştım. Sonra da aydınlığın Yin’i tutuklayanların çevresine yayılmasını gözümde canlandırdım.

“Yin’in yanında ve.... Albayın yanında bir melek gör,” dedi Wil.

Evet dercesine başımı sallarken Tibet’in merhamet yasasını düşünüyordum.

Görüntülere yeniden odaklanırken Wil kaşını kaldırıp gülmüsedti. Yin serbest kalacaktı. Tibet zaman içerisinde özgürlüğüne kavuşacaktı.

Bu kez hiç kuşum yoktu.

Bu kitap dünya görüşünüzü genişletecek, düşüncelerinizi ve dileklerinizi dinamik güce kanallize edecek, yaşamınızı özgür kılarak dünyanın değişmesini sağlayacaktır.

ISBN 975-21-0089-9

9 789752 100893

ALTIN KİTAPLAR